

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 229
29 d'octubre de 2013

Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica

Presidència de l'Im. Sr. Lluís Guinó i Subirós

Sessió núm. 4

SUMARI

Compareixença

de Joan Escuer i Solé, president del Consell de Govern del Col·legi Oficial de Geòlegs - Delegació de Catalunya (tram. 357-00357/10) p. 4

Compareixença

d'Enric Viñals i Gisbert, enginyer de mines i col·laborador de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 357-00344/10) p. 6

Compareixença

d'Eulàlia Masana, alcaldessa de Riudaura (tram. 357-00368/10) p. 18

Compareixença

de Bernat Solé, alcalde d'Agramunt (tram. 357-00369/10) p. 19

Compareixença

de Llorenç Planagumà, geòleg, coordinador del Centre per a la Sostenibilitat Territorial responsable de la comissió científicotècnica de Riudaura Junts contra el Fracking (tram. 357-00361/10) p. 30

Compareixença

de Pablo Cotarelo Álvarez, membre d'Ecologistes en Acció (tram. 357-00365/10) p. 32

Compareixença

de Jaume Moya, membre del Fòrum l'Espitllera de la Segarra i de la Plataforma Aturem el Fracking (tram. 357-00360/10) p. 34

Compareixença

de Blanca Gómez Roca, presidenta de la Plataforma Riudaura Junts contra el Fracking (tram. 357-00362/10) p. 44

Compareixença

d'Albert Puy, membre de la Plataforma Aturem el Fracking (tram. 357-00363/10) p. 45

Compareixença

d'Eudald Rifà i Castro, tècnic del Grup de Defensa del Ter i membre de la Plataforma Aturem el Fracking a Osona (tram. 357-00364/10) p. 47

Compareixença

de Mariano Marzo Carpio, catedràtic d'estratigrafia i professor de recursos energètics i geologia del petroli de la Universitat de Barcelona (tram. 357-00349/10) p. 53

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts. Presideix Lluís Guinó i Subirós. Assisteix la Mesa el lletrat Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Cristina Bosch i Arcau i Antoni Fernández Teixidó, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Bosch Cuenca i Marc Sanglas i Alcantarilla, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Xavier Sabaté i Ibarz i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialista; Maria José Garcia Cuevas i Sergio García Pérez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Salvador Milà i Solsona i Marc Vidal i Pou, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Inés Arrimadas García, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president del Col·legi Oficial de Geòlegs, Joan Escuer Solé; l'enginyer tècnic de mines, Enric Viñals Gisbert; l'alcaldeessa de Riudaura, Eulàlia Masana Serra; l'alcalde d'Agramunt, Bernat Solé Barril; el coordinador del Centre per a la Sostenibilitat Territorial i responsable de la comissió científicotècnica de Riudaura Junts contra el *Fracking*, Llorenç Planagumà Guàrdia; el membre d'Ecologistes en Acció, Pablo Cotarelo Álvarez; el membre del Fòrum l'Espitllera de la Segarra i de la plataforma «Aturem el *fracking*», Jaume Moya i Matas; la presidenta de «Riudaura junts contra el *fracking*», Blanca Gómez Roca; el tècnic del Grup de Defensa del Ter i membre de la plataforma «Aturem el *fracking* a Osona», Eudald Rifà Castro; el membre de la plataforma «Aturem el *fracking*», Albert Puy Subirada, i el catedràtic d'estratigrafia i professor de recursos energètics i geologia del petroli de la Universitat de Barcelona, Mariano Marzo Carpio.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Joan Escuer i Solé, president del Consell de Govern del Col·legi Oficial de Geòlegs - Delegació de Catalunya, davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00357/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
2. Compareixença d'Enric Viñals i Gisbert, enginyer de mines i col·laborador de la Universitat Politècnica de Catalunya, davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00344/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
3. Compareixença d'Eulàlia Masana, alcaldessa de Riudaura, davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00368/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
4. Compareixença de Bernat Solé, alcalde d'Agramunt, davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00369/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
5. Compareixença de Jaume Moya, membre del Fòrum l'Espitllera de la Segarra i de la plataforma «Aturem el *fracking*», davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00360/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
6. Compareixença de Llorenç Planagumà, geòleg, coordinador del Centre per a la Sostenibilitat Territorial, responsable de la comissió científicotècnica de Riudaura Junts contra el *fracking* i membre de la plataforma «Aturem el *fracking*», davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00361/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
7. Compareixença de Blanca Gómez Roca, presidenta de la plataforma «Riudaura junts contra el *fracking*», davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00362/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
8. Compareixença d'Albert Puy, membre de la plataforma «Aturem el *fracking*», davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00363/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
9. Compareixença d'Eudald Rifà i Castro, tècnic del Grup de Defensa del Ter i membre de la plataforma «Aturem el *fracking* a Osona», davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00364/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
10. Compareixença de Pablo Cotarelo Álvarez, membre d'Ecologistes en Acció, davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00365/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.
11. Compareixença de Mariano Marzo Carpio, catedràtic d'estratigrafia i professor de recursos energètics i geologia del petroli de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica (tram. 357-00349/10). Comissió d'Estudi dels Permisos de Prospecció i Explotació d'Hidrocarburs no Convencionals per mitjà de Fracturació Hidràulica. Compareixença.

El president

Comencem la sessió de la comissió d'estudi. Hem intentat, en la mesura del possible, temporitzar al màxim les intervencions. Veuran que els dos primers ponents tenen vint minuts per fer la seva intervenció; són el senyor Joan Escuer i Solé i l'Enric Viñals i Gisbert. Llavors, hem previst un torn d'intervenció de grups de cinc minuts i posteriorment, si escau, la seva rèplica.

Compareixença

de Joan Escuer i Solé, president del Consell de Govern del Col·legi Oficial de Geòlegs - Delegació de Catalunya (tram. 357-00357/10)

Per tant, ja pot començar, senyor Escuer. Gràcies.

Joan Escuer Solé (president del Col·legi Oficial de Geòlegs - Delegació de Catalunya)

Hola, molt bon dia. Primer, agrair la invitació de la comissió perquè ens puguem explicar des del Col·legi de Geòlegs respecte a la fracturació hidràulica. Jo comentaré els resultats més importants d'un informe que es va dirigir a aquesta comissió sobre quin n'és el potencial, i concretaré molt sobre quin és el potencial a les nostres contrades, eh?

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bé. Parlem d'un gas no convencional. O sigui, l'estimulació hidràulica..., aquí a Catalunya difícilment podrem extreure petroli, perquè si amb el gas ja veurem com van les coses, amb el petroli..., ja sabem que pràcticament no n'hi ha unes quantitats importants. Per això parlarem de gas no convencional versus el gas convencional.

Primer, els voldria explicar algunes petites coses sobre els dos. Bàsicament, el convencional surt sol, perquè se n'ha anat de la roca que el va produir a una roca magatzem i està amb una pressió i surt sol. I, en canvi, al gas no convencional se l'ha d'extreure. O sigui, aquesta és una de les grans diferències que hi ha entre els dos tipus de gasos.

Veuen aquí, per exemple, un esquema de quins són els tipus d'hidrocarburs no convencionals que podem trobar, des dels que estan lligats a les capes de carbó –malauradament, avui hi ha una notícia que un escapament de gas en una mina de carbó ha matat uns quants miners, no?–; després, tenim els típics jaciments de petroli a on des d'una roca mare on s'ha produït aquest petroli..., el petroli no obstant no està a la roca mare, sinó que està en una roca magatzem que té un segell que impedeix que surti cap a la superfície –tant si és gas i petroli com si és gas sol, no?

I tenim d'altres jaciments poc habituals, que són impregnacions a les roques sorrenques de gas, o, per fi, arribem al que se'n diu el *shale gas*, que ha estat mal traduït –jo també els ho vull dir– per «gas d'esquist» o «gas de pissarra». Les pissarres i els esquists són unes roques que són metamòrfiques i que poc tenen a veure amb el petroli. No obstant, aquesta traducció vos-

tès la sentiran molt: «gas de esquist» o «gas de pissarra». Això no és tècnicament correcte. No obstant, buscar una traducció, doncs, també és difícil –com tradueixes el *shale gas*?–, perquè la paraula *shale*, en anglès, fa referència a una tipologia de roques que podríem dir que són argiloses, que tenen una mica de carbonats, que són un ampli espectre de roques. Llavors, aquí en direm «petroli» o «gas», per roca mare, i així tots quedarem entesos.

Quin és el panorama mundial? El panorama mundial és una mica aquest –això són dades de maig del 2013. Aquí estan amb dos colors: les conques que estan estudiades però que no estan avaluats els seus recursos, i les conques que estan avaluats els seus recursos. Mirin les àrees tan importants –que són les més vermelles, les més fosques– on se situen. I aquestes són les que tenen ja avaluats els seus recursos, és a dir, sabem la quantitat de gas que hi ha. Si ens fixem en la península Ibèrica, veiem que hi ha dues taquetes, una de vermella, que és a la zona cantàbrica i del País Basc, i una altra de més groguenca, que és tota la depressió de l'Ebre. D'això, ara en farem un zoom, eh?, i veurem com és la situació a Europa.

Aquestes són dades de l'Agència d'Energia. I aquí veiem en blau tot el que serien les conques susceptibles de donar gas a Europa, i veiem que la conca de l'Ebre no hi surt. Això són dades anteriors a les altres, eh?, però veiem que a Espanya, o a la península Ibèrica –per dir-ho d'una forma més clara–, o Itàlia, pràcticament estem absents d'aquest tipus de recurs, eh?

Una altra font ens diu que tot el que és la conca de l'Ebre, que és aquesta franja verda d'aquí... –aquí diferencien entre groc i verd–: el groc serien les conques potencials, i el verd són les que..., on l'exploració ja és activa –és a dir, ja s'estan investigant, aquestes conques. Veuen, per exemple, que tota la franja de la conca de l'Ebre i la de la part de la zona cantàbrica i del País Basc s'estan investigant.

Si hi anem una mica més encara –ens centrem ja en el nostre territori–, aquí és un mapa dels permisos d'investigació, i una altra cosa molt important, els sondatges. Tots aquestos punts vermells que hi ha aquí són sondatges de petroli o de gas, és a dir, sondatges de prospecció. Veuen, per exemple, el gran cúmul que hi ha a la zona de la Mediterrània, que és on hi va haver durant els anys setanta i començaments dels vuitanta les extraccions d'hidrocarburs de les plataformes Casablanca i tal, que són de la Mediterrània. Però mirin l'escassetat d'investigació que hi ha en continent. Aquest és, per exemple, un dels handicaps. I també els permisos d'investigació que hi ha associats. Excepte els del mar, per..., han de tindre en compte que el que són hidrocarburs no convencionals, al mar ara com ara som incapaços d'extreure'ls, és a dir, al mar no busquem mai recursos no convencionals, perquè no els podríem extreure –és massa car, no?–; sempre els busquem en continent. I dintre de continent, els que tenen rellevància serien els que estan a..., els que tenen rellevància i que estan més o menys en actiu –tot i que en algun crec que ja s'han desdit, eh?– serien aquests, que estan una mica lligats a unes unitats geològiques que ara veurem.

Si agafem un mapa geològic senzill –per aclarir-nos nosaltres– del que és Catalunya, tenim tres grans àrees geològiques molt globals, que són els Pirineus, la conca de l'Ebre –la conca de l'Ebre a alguns els sorprendrà que arribi a la Mediterrània, però geològicament és així, és a dir, els materials que formen la conca de l'Ebre s'estiren fins aquí– i el que són les serralades costaneres catalanes. Aquestes tres grans unitats són també les que s'han avaluat en un treball a nivell estatal, que el signa l'associació d'empreses prospectores i exploradores d'hidrocarburs, que és l'ACIEP. L'ACIEP ha fet una estimació recent de recursos en gas, eh?, gas no convencional. Parla de 85 bilions de metres cúbics als Pirineus, de 32 a la conca de l'Ebre i de 15 a les serralades costaneres catalanes. Això són recursos. «Recursos» no és el mateix que «reserves», és a dir, això probablement no ho podran extreure mai. De fet, hauríem de confirmar si realment hi són. I és aquí on els vull explicar algunes coses, no? Els «bilions» aquests són americans, eh?, o sigui, parlem de milers de milions de metres cúbics de gas, no de milions de milions de metres cúbics de gas; vull dir, són «bilions» americans.

Realment, la quantitat recuperable estimada per d'altres fonts –que la tenen en un informe del grup de treball del *fracking* per al Parlament– és molt baixa, és només de 5 bilions de metres cúbics de gas. I perquè ens entenguem, què vol dir 5 bilions de metres cúbics de gas? L'any 2009 en vam consumir 3, és a dir, que extrauríem 5 bilions de metres cúbics, en tindríem per a un any i mig, per dir-ho d'alguna manera. Això tenint en compte..., sent bastant optimista.

La veritat és que les estimacions que hi ha per a la conca de l'Ebre i les estimacions que hi ha per a les serralades costaneres catalanes són molt optimistes per part de l'ACIEP. A les serralades costaneres catalanes no es coneix cap roca mare; és a dir, ells estimen 15 bilions de metres cúbics, però geològicament no es coneix cap roca mare. I a la conca de l'Ebre les roques mare que coneixem no estan el suficientment desenvolupades ni són el suficientment grans per donar també això. És a dir, que tot ho concentraríem en el que és el Pirineu oriental.

També els he de dir que aquesta altra cartografia geològica afegida aquí damunt té una sèrie de puntets vermells –que n'hi ha moltíssims, en aquesta zona d'aquí–, que són indicis en superfície d'hidrocarburs. Això prové, doncs, de la formació Armàncies i d'altres formacions, que són els llocs típics a on a Catalunya hem trobat hidrocarburs en superfície. És a dir que sí que d'hidrocarburs aquí se n'han generat alguna vegada, sí que hi pot haver algun tipus de recurs, però, diguem-ne, que probablement no ens solucionarà cap papereta, no?

Voldria, també, que comparessin la mida que té el nostre país amb la mida de les grans conques, per exemple, que hi ha a Nord-amèrica; allí sí que amb el seu gas no convencional estan aconseguint que l'energia que gastin les empreses americanes sigui més barata –és el que estan fent els americans–, amb un cost, diguem-ne, ambiental i social, doncs..., pot ser el que sigui. Però veiem que aquí tenim a escala, o sigui, els Estats Units amb les seves conques subministradores de gas no convencional, i Catalunya. De fet, vull dir,

l'impacte es pot observar inclús a la nit. Aquí tenim una de les conques de Dakota del Nord, que sembla que sigui una gran ciutat i simplement són les explotacions; aquí, en aquest cas, són de petroli no convencional, eh? Vull dir, l'impacte és gran.

Quins impactes? N'hi ha uns que no es poden negar, que no els pot negar ningú. O sigui, es parla..., la imatge més espectacular és aquella que un obre l'aixeta i hi atansa un encenedor. Bé, això és un accident; això és com dir en un hospital que..., ensenyar els desastres d'un hospital, ensenyar que a un li han tallat la cama que no tocava en una operació, no? Però, a part d'això, sí que n'hi ha uns que no es poden negar, d'impactes. Un, per exemple, és el consum de territori. El gas no convencional necessita molt territori. Per què? Perquè la densitat de sondejors ha de ser molt gran. Pot ser pràcticament..., pot arribar a ser de sis sondejors per quilòmetre quadrat, per exemple, en alguns dels casos. Depèn de les formacions.

Aquí els he portat unes imatges, una és aquesta; una altra és aquesta –treta, per exemple, del Google Earth–, de la Haynesville Shale, també a Nord-amèrica, on, veuen, cada taqueta d'aquestes blanques és una plataforma. O sigui, mirin la densitat de plataformes que es necessiten per fer aquestes explotacions.

O aquesta altra fotografia, no? És a dir, la quantitat de territori que es necessita és molt elevada. I, llavors, tenim una gran diferència entre els Estats Units, com han vist a les altres imatges reals, on hi havia els camins d'accés bàsicament i les infraestructures; Europa és molt diferent, a Europa en superfície hi tenim moltes altres coses, molts serveis, el terreny està molt més ocupat, la densitat de població és molt gran. Això és un inconvenient gran i completament objectiu; no ho pot negar ningú, eh?

Entrem en el tema de l'aigua. En el tema de l'aigua, si les coses es fan bé –si les coses es fan bé– no tindríem per què preocupar-nos gaire, però, tot i això, hi ha un consum d'aigua –hi ha un consum. A més, poder garantir que les coses es fan al cent per cent bé, doncs, també exigeix unes despeses i exigeix uns esforços bastant grans, no? El 99,2 per cent del que s'injecta en els pous de *fracking* és aigua, totes les substàncies que es barregen amb aquesta aigua no arriben ni a l'1 per cent del que s'injecta, no? L'aigua es fa servir per a diverses coses: es fa servir des de la preparació del pou, en la perforació del mateix pou, la fracturació –que és l'estadi on es consumeix més aigua dintre de la fracturació hidràulica–, i durant la producció també, perquè és un circuit d'aigua que s'ha de ficar dintre del pou, que recull el gas i que el torna a recuperar a dalt.

Només per fracturar un sol pou –ja he dit que la densitat de pous pot arribar a ser de sis pous per quilòmetre quadrat–, només una sola operació de *fracking*, pot arribar a consumir quinze mil metres cúbics d'aigua. Dependrà del tipus de roca, dependrà de diverses coses, però és per tenir-ne una idea. És a dir, per tant, el consum d'aigua és important. Si disposes de molta aigua, no hi ha problema. Però vostès imaginin-se comarques com la Segarra o comarques com les Garrigues, susceptibles de ser explotades d'aquesta manera,

i que els direm a la gent de la terra que els prendrem una part de l'aigua per fer aquesta fracturació, no? Vull dir, el conflicte segur que està assegurat.

I arribem també a un tema que també està de moda últimament, que és el tema de la sismicitat induïda. Aquí a Catalunya, tenim aquí dos..., els ensenyaré dos mapes. El de terratrèmols històrics –per dir-ho d'alguna manera– és aquest, on veiem que la sismicitat es concentra precisament al Pirineu i a les serralades costaneres, i a on manca més –que també n'hi ha, però poqueta– és a tota la part central de Catalunya, no?, la conca de l'Ebre.

Si ens mirem els epicentres instrumentals, és a dir, el període que ja estem mesurant concretament amb sísmògrafs els..., veiem que el núvol al Pirineu és bastant gran i el núvol a la serralada costanera també, i hi continua havent un..., també n'hi ha, però n'hi ha molts menys, a l'altra part. He marcat amb vermell la zona on abans hem dit que hi havia el recurs i unes possibles reserves i tots els indicis de superfície. Hauríem d'explotar en un lloc on hi ha una certa sismicitat natural, amb el que tot això presenta d'inconvenients, eh?

Respecte a la sismicitat, recentment els últims estudis..., els americans ho han estat estudiant, i parlen gent del Servei Geològic dels Estats Units amb suficient experiència. Hi ha diversos treballs, i un d'ells ja diu que per cada deu mil metres cúbics que tu injectes, pots arribar a generar un terratrèmol de magnitud Richter 3,3, que això..., no ens n'assabentariem gaire, eh?, vull dir, és a partir dels 3 i mig. Però cada vegada que el volum d'aigua es duplica, són 0,4 graus Richter més. O sigui, per tant, no és tant el tema potser d'un sol pou; vull dir, amb un sol pou probablement no generariem això. Però imagineu un conjunt de sis o set quilòmetres quadrats amb sis pous per quilòmetre quadrat injectant unes certes quantitats, més part d'aquesta aigua que és aigua de rebuig, que normalment s'injecta i es deixa a dintre, en una zona on ja hi ha una certa sismicitat natural, com pot ser, per exemple, el Pirineu oriental. Podríem tindre problemes, ho hauríem d'estudiar molt bé.

Per tant, aquestos tres grans problemes, que crec que són objectius..., no parlaré de contaminacions d'aigües, no parlaré d'altres coses que representaria que necessites que hi hagi un incident, un accident; aquestes no, aquestes són òbvies.

Les conclusions, des d'un punt de vista, diguem-ne..., el Col·legi de Geòlegs el que pensa és que fins i tot una explotació agressiva dels potencials jaciments de gas no convencional a Catalunya no ens solucionaria cap cosa; que l'explotació de jaciments de roca mare a Catalunya no tindria un impacte important sobre el model energètic català, eh?, i que les repercussions inevitables d'aquesta tecnologia són l'elevat consum d'aigua i l'ús de grans superfícies de terreny –que això és obvi i que és una cosa que, si ens hi volguéssim dedicar, l'hauríem de solucionar–, i que així mateix hi ha d'altres perills potencials de contaminació i tal –però aquests són ja lligats a l'operabilitat–, que poden esdevenir uns riscos molt grans en cas de mala praxi o accident.

I aquesta és una mica, doncs, l'opinió que tenim nosaltres.

El president

Gràcies. El que plantegem és que les respostes a les intervencions les fem conjuntament.

Compareixença

d'Enric Viñals i Gisbert, enginyer de mines i col·laborador de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 357-00344/10)

I ara donaríem la paraula al senyor Enric Viñals. Gràcies.

Enric Viñals Gisbert (enginyer tècnic de mines)

Bé, bon dia. En el meu cas, precisament per no trepitjar el territori del senyor Joan Escuer, parlaré més d'una realitat pràctica d'experiències sobre el terreny, eh?, referides al que és la perforació o la investigació d'hidrocarburs i la fracturació hidràulica.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bé. Per circumstàncies professionals em va tocar viure fa bastants anys l'execució de bastants o uns quants dels pous petrolers que es van perforar a la franja subpirinenca, a la conca..., nosaltres sempre parlàvem de la conca «subpirinenca» o «sud-pirinenca», perquè en realitat per un procés de formació dels Pirineus, doncs, tenim dues conques subpirinenques: la del nord, que és la francesa, i la del sud, que és l'espanyola –o la catalana, en el nostre cas, en la nostra part de territori.

Precisament, l'interès de totes les companyies petrolieres s'ha concentrat... –a part del tema delta de l'Ebre, que és posterior–, es va concentrar sempre a la conca subpirinenca, eh? És una franja que va des de la costa fins a..., bé, continua fins a Aragó i va seguint fins al Cantàbric. En el nostre cas, en aquesta franja, doncs, com ja ha dit el senyor Escuer, finalment es va arribar a entendre –perquè els coneixements geològics, evidentment, van anar evolucionant al llarg dels anys– que pràcticament les possibilitats d'existència d'hidrocarburs es concentraven en unes formacions molt concretes d'un període geològic molt concret –l'eocè, i l'eocè baix, inferior, eh?–, i que pràcticament, doncs, estaven concentrades en aquesta franja, aquesta conca subpirinenca, amb una particularitat, i és que són capes molt, molt pertorbades –«pertorbades» en el sentit que no estan en la posició natural en què es van sedimentar en un fons marí–, més o menys..., profunditats: també anaven evolucionant al llarg dels temps les profunditats on se sedimentaven, amb matèria orgànica en determinats moments. I aquí és on hi ha la roca mare, la roca a on s'ha originat aquest petroli.

Pràcticament estan reduïdes aquestes possibilitats en tres formacions, que són el Sagnari, la Coronas i l'Armàncies, i sobretot la darrera, l'Armàncies. I tots els indicis que hi ha –que són nombrosos– en superfície, com ja ha dit el senyor Escuer, doncs, són en aquestes formacions. Bé. Excepte uns altres tipus de formacions que per una sèrie de processos de migració també van ser receptores d'aquests hidrocarburs –com poden ser

uns guixos, unes anhidrites, unes evaporites—, que estan col·locades estratigràficament i tectònicament més altes, en una cota superior que les altres. Però el problema és que la posició actual d'aquestes capes, doncs, és molt diferent de l'original, perquè aquests processos de formació del Pirineu van provocar una sèrie de plegaments, una sèrie d'apilaments de capes que s'anaven encavalcant una sobre de l'altra; és a dir, absolutament trencades, plenes de xarxes, d'esquerdes, de falles, eh?, i de plec inversos. En fi, realment càotic, fins a l'extrem que la prospecció sísmica que s'anava realitzant al llarg dels anys tenia veritables dificultats d'interpretació, precisament perquè amb un entorn tan fracturat, les reflexions són tan nombroses que és molt difícil d'esbrinar..., de fer una interpretació acurada d'això. Amb el temps, això s'ha anat millorant, i finalment el coneixement actual, doncs, permet saber que aquestes capes contenen hidrocarburs, però per la seva mateixa naturalesa també els contenen en quantitats petites. Bé. No em vull repetir, perquè ja ho ha dit el senyor Escuer.

Llavors, jo, més aviat, el que vull és, doncs, explicar-los quin és el procés que s'ha anat seguint històricament en el tema de l'aprofitament; primer, de la investigació, i, després, de l'aprofitament d'aquests recursos. Inicialment, i sobretot en els anys en què jo hi vaig treballar més activament, es feien fracturacions, però les fracturacions hidràuliques que es feien eren amb pous verticals —llavors encara no estava desenvolupada la tecnologia actual. Els pous eren verticals. No sé si el ratolí es veu a la pantalla. (*Veus de fons.*) Doncs, al fons tenim un..., això, evidentment, és molt idealitzat, és molt posat molt maco, perquè s'entengui millor. Doncs, aquí a la part de baix és on hi ha la zona productora, on arribaves a la zona productora de gas o de petroli, i és on mitjançant perforacions que es feien en les canonades s'aconseguia injectar un fluid que s'injectava en horitzontal, penetrava en la capa horitzontalment, obria esquerdes horitzontals. No exactament horitzontals, és evident, però la tendència majoritària del vector d'esquerdament era horitzontal.

Bé. Això té..., què passava, amb això? Doncs, que les operacions de fracturació consistien en coses pràcticament ridícules, comparades amb les que veiem avui dia: un sol camió, una bassa que a penes si es veu aquí; aquí se'n veu un trosset només, una bassa de quinze mil litres, quinze metres cúbics, eh?, on es posava el fluid, s'hi posaven els propellents, s'hi posava tot el que s'hi havia de posar, els additius, i s'injectava amb unes bombes d'alta pressió que estaven en aquest camió, però a través d'una canonada que ja poden veure la mida d'aquesta canonada, que petiteta que era. Evidentment, tot això l'impacte que provocava —això és en un pou gironí, eh?, a la província de Girona— era realment..., gairebé —gairebé— ni es notava.

Ara, a partir dels anys vuitanta es va anar desenvolupant una nova tecnologia de perforació que permetia que els pous que es perforaven en vertical es desviessin, s'hi obrissin finestres laterals, eh?, i s'hi fessin unes perforacions, es continués la perforació en horitzontal —es diu «en horitzontal», en realitat tampoc no és exactament horitzontal ni molt menys—, seguint la

mateixa ondulació que puguin tenir les capes que siguin productores, que tinguin emmagatzemat gas o petroli.

Llavors, bé, aquí ja passo una mica ràpid, perquè això..., si vostès hi estan interessats, crec que els ho podran passar per ordinador o escrit si volen, eh?, i ja tenen constància d'això. Llavors, aquí ja tindríem un pou, idealitzat també, però, en fi, que té tots els elements que acostumen a tenir tots aquests pous. Una sèrie d'entubaments, reduccions de diàmetre a mesura que es va profunditzant, una sèrie d'entubaments que van tancant i segellant capes superiors, entre elles aquífers, eh?; capes que contenen aigua subterrània que s'aprofita per a abastiments i per regar i per al que sigui, doncs, es van aïllant. Bé. Es van aïllant si les operacions de cimentació que es fan, es fan correctament. S'ha de dir que, en general, es fan bé, però hi ha un percentatge d'operacions de cimentació que no arriben a segellar completament els aquífers, eh? —ho dic per experiència pràctica.

Finalment, quan arriba a baix, doncs, es desvia la perforació i es prossegueix en horitzontal. L'últim pas és la instal·lació d'una canonada, que acostuma a ser molt petita, d'un diàmetre de poc més de dues polzades, tres com a molt, eh? —de diàmetre. Parlo de polzades perquè el sistema de treball d'aquesta indústria encara no..., sembla que no vulgui..., es resisteixi al sistema mètric decimal, vaja. Llavors, aquestes canonades —que en diuen «liners»— es perforen; o ja baixen perforades o ranurades, o bé mitjançant uns dispositius es perforen. Ara ho veurem en una altra diapositiva posterior.

Una altra particularitat del que es fa avui dia és que malgrat que les necessitats de territori, com ha dit el senyor Escuer, són enormes, a pesar de tot encara no són prou, perquè en els mateixos pous, en realitat, se'n perforen un ventall, de pous. Dintre d'una mateixa columna vertical, es fan nombroses finestres i derivacions laterals de pous en horitzontal. I això, a més a més, es fa... —sempre en funció de la geologia de la zona, eh?—, si hi ha dues capes productores a diferents fondàries, doncs, es fan en dos nivells diferents, o en tres, o en quatre. Després, aquests laterals progressen a longituds que a vegades són quilomètriques, eh?, superen el quilòmetre. El més freqüent és que tinguin tres-cents o sis-cents metres, però, de vegades, el quilòmetre, dos quilòmetres i tres quilòmetres.

Perquè vegin un esquema..., això és molt exagerat —l'escala—; amb relació a l'horitzontal, l'escala vertical és molt curta i es veu molt exagerat. Tot això, abans de fer la feina, abans de perforar, s'estudia, eh?; es fan models —es fan models— matemàtics, i es fan una sèrie de simulacions prèvies en què s'estudien tots els paràmetres que s'han d'utilitzar a l'hora de fer la feina, a l'hora de perforar el pou. Doncs, aquí veiem aquesta franja ampla groga: és la capa productora, eh?, la capa que conté hidrocarburs que es vol fracturar i aprofitar. I aquesta línia blava que passa més o menys per entremig és el traçat teòric, la traça teòrica de la perforació, que ha de seguir la perforació. La vermella és la real.

És a dir, avui dia la tecnologia permet que durant la perforació es vagin fent enregistraments simultàniament a la perforació —antigament, això no es podia fer—, es fan

enregistraments de tota mena, i un d'ells és com una mena de GPS, per entendre'ns, que ens va situant en tot moment on està el cap de la broca que perfora. Això permet fer aquest gràfic del pou, de la manera que va. Sembla..., és clar, aquí un diu: «Home, això és molt exagerat.» Sí, perquè el problema és que és un problema d'escales, eh? –si poséssim a la mateixa escala l'horitzontal i la vertical, no ho veuríem tan exagerat. A la vegada, es fan uns altres enregistraments de tipus geofísic, diagrames, eh?, de resistivitat, de radioactivitat natural i de contingut de gas o de petroli, o el que hi hagi, a la capa. Tot això és el que permet definir com s'ha de fer l'operació posterior, que és la fracturació hidràulica, el famós *fracking*.

Antigament..., aquí veiem que una fracturació en vertical, com he dit abans, genera fractures horitzontals, eh?, o eixampla les que ja de manera natural hi havia en el terreny de manera horitzontal. En canvi, el procediment actual permet que les fractures siguin verticals. Això quin avantatge reporta? Bé, doncs, que la diferència de rendiments entre un sistema i l'altre pot arribar a ser de l'ordre de cinquanta vegades. Poden ser deu o poden ser trenta, eh?, però es millora..., és a dir, és un dren natural que s'installa dintre d'aquesta formació, i, en realitat, metre que es guanya de longitud, és més cabal que s'aconsegueix de producció inicial. Després hi ha una sèrie de problemes que fan que la producció declini en alguns casos molt ràpidament i en altres no tant, eh? Però, és clar, no podem parlar amb massa detall d'això, perquè no hi ha prou temps.

Una manera de cavar aquests pous horitzontals, doncs, és aquesta. Alguns, si les roques són molt consolidades, es deixen en obert; als altres, s'installen uns entubaments i unes canonades que se cementen, eh?, amb reixetes o sense reixetes. Ara bé, si el tram a produir i a fracturar és molt llarg, no es poden fer fracturacions en trams de molta longitud, perquè la pressió a la qual s'ha d'injectar ràpidament es dissiparia amb la longitud. Llavors, el que es fa és col·locar uns obturadors de goma inflables o mecànicament acoblables a l'entubament, i sectoritzar el pou per trams i anar fent la fracturació per trams. Hi ha pous d'aquests que s'hi fan d'una manera repetitiva deu, dotze, quinze fracturacions per deu, dotze o quinze trams.

Una última tècnica, que, de fet, és la més utilitzada en el món del petroli, és generar primer els forats a les canonades. O sigui, les canonades baixen cegues, eh?, llavors es baixen uns dispositius –que podríem assimilar a unes pistoles– que amb una càrrega explosiva el que fan és disparar una bala que impacta contra els tubs i els perfora; fa uns forats perfectament circulars i perfora les canonades, i arriba a perforar el ciment i arriba a penetrar a la formació. Normalment, aconseguen penetrar com a molt un metre o un metre i mig, rara vegada ja passen dels dos metres. A partir d'aquí ve la fracturació, que és la que aconseguim... –això seria el cas de les bales aquestes que ens generen aquestes primeres fractures–, i a partir d'aquí s'installa la canonada d'injecció i es fractura. La fracturació, torno a dir el mateix, pot representar una sèrie de fracturacions sectoritzades per trams.

En aquest quadre hi ha... –és difícil que puguin llogir-ho tot en poc temps, però bé–, aquí hi ha la sopa

d'additius, que no és mai la mateixa –perquè això és programa en funció de les característiques locals de la formació, de l'indret allà on s'ha perforat, eh?–; la sopa d'additius que s'injecta junt amb els propellents. Els propellents acostumen a ser de sorra –sorra de quars, sorra silícia–, poden ser de ceràmica –esferes de ceràmica–, i altres substàncies, eh? –en fi, no és exclusivament la sorra.

El propellent la missió que té és encaixar-se a les fractures i fer de falca. Per què? Perquè quan comenci a fluir el gas o el petroli de la formació, no l'arrossegui. O sigui, queda encastada, és una falca que queda encastada en esquerdes i ajuda a mantenir-les obertes, perquè, és clar, la tendència natural del terreny és a tancar-se novament. D'aquesta manera, doncs, s'aconsegueix que la reducció de la permeabilitat que s'ha originat originalment, és a dir, a l'inici, doncs, sigui menor. Tot i així, hi ha problemes.

I els additius, doncs, el problema que presenten és que n'hi ha molts, de molta mena, que tenen moltes funcions –quasi sempre totes elles són per protegir les instal·lacions que es fan servir a la fracturació o les mateixes instal·lacions del pou. I llavors, tot això fa una barreja, fa una «sopa» –que en dic jo–, que després, un cop s'ha acabat la fracturació, es recupera en bona part. O sigui, bona part del fluid de fracturació –a vegades s'arriba al 70 i al 80 per cent, eh?, de l'injectat– es torna a recuperar. I el problema ve llavors: què se'n fa, de tot això? Perquè el problema és que depurar tot això és molt difícil.

Quant a necessitats d'aigua, com ha comentat el senyor Escuer..., ell ha parlat dels quinze mil litres. Doncs, bé, aquí parlem de deu a..., aquí hi ha experiències de diferents camps de *shale gas* dels Estats Units i ja veuen les xifres, entre nou mil i quinze mil els metres cúbics necessaris per a la fracturació. I per a la perforació, que és aquesta altra columna anterior, també podem veure que encara que les necessitats són grans, no són ni de lluny les de la fracturació.

Bé. Aquí una sèrie de..., la gestió d'aquesta aigua, doncs, presenta una sèrie de problemes. Primer, d'extracció, és a dir, d'on surt aquesta aigua, d'on la traurem. Una opció és treure-la de rius, torrents propers, o bé fent pous dels aquífers propers. Dic «propers» per estalviar el transport o minimitzar l'impacte del transport. Com que això moltes vegades no s'aconsegueix, llavors caiem en el problema del transport. S'ha de transportar aquesta aigua de molt lluny, i a part de l'impacte que genera l'extracció d'aquests grans volums d'aigua, doncs, després hi ha l'impacte de tota la circulació dels camions, eh?

L'impacte sobre el territori. Bé. Com ha dit ja ell –tampoc m'hi vull estendre massa–, aquí hi ha un mapa on hi ha situats tots els pous que s'han perforat. Molts d'ells..., ja es veu que hi ha més densitat a la conca aquesta subpirinenca, eh?, perquè és on han concentrat majoritàriament els esforços les companyies.

I el cas actual, eh?, que ha generat tota aquesta polèmica de Teredo Oils amb el permís d'investigació a Ripoll. Doncs, podem veure que ja és un permís que abraça ni més ni menys que cinc, sis pous que ja s'ha-

vien perforat en aquesta zona, eh? Ja hi ha sis precedents d'investigació en aquesta zona, precedents que en realitat no van donar res més que indicis seriosos en un dels pous a Riudaura, i uns certs indicis en el Serrat; la resta, zero.

Tenim aquí un esquema en què posem les columnes de tots aquests sis pous que hi ha dintre del permís, i veiem en gris la part de sota, el que jo en dic el «domini dels hidrocarburs», i en blau la part superior, el «domini de l'aigua». És a dir, veiem que hi ha unes formacions aquíferes importants a dalt –en alguns llocs més importants que en altres–, i a excepció del pou Vallfogona, que era estèril quant a aigua, els altres tenen un domini d'hidrocarburs relativament important. Això no vol dir que hi hagi hidrocarburs al llarg de tota la columna d'aquests pous, eh?

I aquí està especificat, doncs, amb xifres, amb cotes, amb tipus de terrenys. Aquí es dona el cas que jo he comentat abans, que malgrat que la formació o roca mare pot haver estat la formació Sagnari i sobretot l'Armànies, resulta, doncs, que com a formació magatzem tenim uns guixos o unes anhidrites que estan en cotes superiors i cronològicament també són més modernes, eh?, que han actuat com a roca magatzem. Tot i així, les quantitats que s'hi han trobat sempre han sigut escasses. També haig de dir que dels sis pous n'hi ha només un que va trobar més petroli que els altres; o sigui, la major part de les troballes han sigut de gas, però el cas del pou Vallfogona és l'únic en què veritablement es pot dir que s'hi va trobar petroli.

Aquest esquema marca les masses d'aigua que hi ha en la zona a l'entorn del permís d'investigació a Ripoll.

I, en el següent, podem veure que la direcció..., aquestes fletxes indiquen la direcció general, generalitzada, que segueixen les aigües, tant les superficials com les subterrànies. Això està una mica també lligat al relleu..., al relleu geogràfic del terreny, eh? Llavors, veiem que van en una direcció, en definitiva, cap al mar. És la direcció lògica que han de seguir totes les aigües, perquè segueixen la gravetat.

Aquest esquema ens ensenya també en aquests sondejors la complicació que arriba a haver-hi estructural, tectònica, de la zona, eh? Aquí veiem una quantitat de repeticions de formacions, perquè són capes que s'han anat apilant una sobre l'altra, han anat lliscant, han baixat del nord, han corregut cap al sud i s'han anat apilonant una dalt de l'altra, eh? Aquests colors blaus més foscos corresponen a aquestes formacions que deia abans –Sagnari, Coronas i Armànies.

I aquí tenim una comparativa per adonar-nos de les diferències que pot haver-hi amb els casos a què ens referim sempre dels Estats Units. Aquest esquema és de la Marcellus Shale, que és una de les més conegudes i importants dels Estats Units de camps d'aquests de recurs no convencional, de gas no convencional, en la qual podem veure les capes, encara que segurament l'esquema és molt idealitzat, també. Però podem veure una successió de capes molt contínues... (*veus de fons*) –sí, ja plego–, i molt horitzontals i sense falles, sense trencaments de cap mena. Veiem a la dreta el cas particular nostre de la zona aquesta del Subpirineu –Serrat, els

Riudaures, eh?–, veiem la complicació. I aquí està dibuixat el que hi ha previst en el programa d'investigació d'aquest permís com a pous laterals, com a pous horitzontals que volen penetrar en aquestes capes per extreure un hipotètic gas que creuen que hi ha.

Bé. Aquí hi ha una sèrie d'esquemes. (*Veus de fons.*) Ah!, bé, només un punt final i pleguem. Hi ha un cas que jo crec que realment s'ha d'assenyalar, perquè és paradigmàtic. El Riudaura 1 bis és l'únic pou que hi ha a Catalunya equipat, equipat ja per explotar, per treure gas, per produir gas. Això fa quaranta-vuit anys que és allà i està abandonat, en un lamentabilíssim estat de dallò. I tinguem en compte que originalment –avui jo ja no ho sé, no hi ha ningú que ho hagi comprovat– tanquen les vàlvules una pressió de 176 quilos per centímetre quadrat. Això és unes catorze vegades una bombona de butà, perquè tinguem una idea de la magnitud de les pressions que hi ha allà. I fa quaranta-vuit anys que hi és. No vull ni pensar en els problemes de corrosió que deu haver-hi a l'interior d'aquestes instal·lacions. Això és una bomba, eh? –això és una bomba.

Plego.

El president

Molt bé, gràcies per la seva intervenció, senyor Viñals.

Té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana, i té cinc minuts per exposar el que cregui convenient. Gràcies.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Molt bé; gràcies, president. En tot cas, no sé si esgotarem aquests cinc minuts, perquè coincidim..., i abans de res voldria agrair-los a tots dos l'explicació que ens han donat, una explicació molt pausada, molt tècnica, gens alarmista fins a l'última explicació del senyor Viñals amb la bombona de butà, que, diguem-ne, ens deixa una mica, allò, més preocupats del compte.

Però, en tot cas, segurament l'alcalde de Riudaura, que n'és coneixedora també i que tindrem ocasió d'escoltar més tard, ens podrà explicar, com ja ens ha explicat alguna altra vegada, què feien quan eren petits amb aquest pou, eh? I, en tot cas, vostès han posat..., i el senyor Viñals ho exposava amb l'abandonament d'aquestes instal·lacions, sense que hi hagi en principi ningú que es faci càrrec d'aquestes qüestions, és a dir, instal·lacions d'aquest tipus que han quedat abandonades. El risc és, com en altres instal·lacions d'extracció que ens podem trobar al país, que un cop abandonades, un cop utilitzades amb èxit o sense èxit, s'han anat abandonant, i, per tant, allò ha quedat sense cap tipus de restauració posterior.

Els agraim..., sobretot insistim en el missatge assossegat que ens han donat, l'explicació tècnica, fugint, diguem-ne, de qualsevol alarmisme, però sent molt conscients del que això significava, i, per tant, explicant-nos les diferències. I és evident que un model que ha pogut funcionar als Estats Units no té per què funcionar a Europa, i el senyor Viñals amb aquesta última diapositiva també ens explicava el tema dels plecs molt

clar. Jo penso que és molt gràfic i molt evident, diguem-ne, que allò pot funcionar segurament als Estats Units, però de cap de les maneres pot funcionar aquí.

Ens preocupa que hi hagi una certa insistència per part d'algunes empreses a seguir intentant foradar el territori, intentant foradar el nostre territori, segurament perquè les tècniques van avançant i algú pot pensar que en algun punt on hi ha algunes possibilitats d'extracció, doncs, s'intenti de nou.

Jo el que els voldria preguntar és si vostès consideren que feta l'anàlisi, i segurament amb les prospeccions que hi ha... –no sé si són suficients o no–, però vostès ja explicaven –en aquest cas el senyor Escuer ho explicava, diguem-ne– la quantitat que es podia recuperar –unes previsions molt optimistes, com vostè mateix apuntava–, que només se'n podien recuperar 5 bilions.

Vostè pensa que amb noves tècniques o vostès pensen que amb noves tècniques es pot intentar extreure alguna cosa més? Pot millorar, o entenen que el conjunt de..., és a dir, la valoració: si ho poséssim en una balança, diguem-ne, els costos d'extracció respecte al realment extret mai arribaran a compensar el que es pugui extreure? Perquè ens preocupa, hi insistim, que vinguin projectes que en principi ens prometen, allò, l'oro i el moro –si em permeten l'expressió–, en el sentit de grans beneficis, grans extraccions, però que al final acaben moltes vegades en res; però generen una preocupació social, com s'ha demostrat en aquest cas dels primers permisos que s'havien atorgat per fer aquestes prospeccions.

Per tant, nosaltres el que voldríem..., i també ens agradaria que ens il·luminessin, ens il·lustressin com hem de procedir en un futur; és a dir, val la pena que preveiem que certs tipus d'extraccions ja les evitem de totes totes, per un conjunt de riscos que vostès apuntaven? És a dir, la tècnica d'extracció suposarà un consum de territori molt excessiu, que no donava..., és a dir, allò no ho hauria donat el territori. Ens preocupa, també, el consum d'aigua, com vostès exposaven.

I després, el tema..., un tema que malauradament està molt en boca de tothom últimament que és el tema de la sismicitat. Segurament tenim similituds o poden haver-hi unes certes similituds –i també ens agradaria que ens il·lustressin en aquest sentit– amb tot el que hi ha en l'explotació, diguem-ne, del projecte Castor respecte al que està passant i les produccions sísmiques. Vostès, de fet, ho apuntaven també. O, en tot cas, ja queda clar, doncs, que també pot haver-hi un impacte, i que la introducció d'aquests líquids en el territori o en el terreny pot, en grans quantitats, acabar provocant aquests terratrèmols, aquests sismes. Vostè apuntava que un de sol provocaria..., uns deu mil metres cúbics produirien un sisme de 3,3. Doncs, jo en un conjunt suposaria –suposaria–...

També han fet unes conclusions que, per nosaltres, són importants, que són que l'aportació realment al mix..., per això insisteixo que si ens ho poden aclarir. I després, permeti'm una broma: també ens preocupa..., tot i que no hi han entrat vostès, però veig que el senyor Viñals parlava de «sopa»; jo, en tot cas, prefereixo la de galets, i no aquesta que vostè apuntava.

A nosaltres també ens preocupa perquè..., i és veritat que en alguns casos s'han mostrat a l'opinió pública algunes imatges que podrien ser exagerades, però no n'estem exempts. I vostès que en són coneixedors, és possible que hi hagués en algun moment algun accident de fuga, i, per tant, de contaminació d'aqüífers? Quines conseqüències, vostès, pensen, sent coneixedors de la geologia del país..., quines conseqüències entenen que això podria comportar?

Gràcies.

El president

Té la paraula el diputat del Partit dels Socialistes, en Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyors Escuer i Viñals. Pensàvem nosaltres que després de l'informe del Govern aquesta comissió ja hauria pogut acabar la seva tasca, però la veritat és que ha estat un luxe comptar avui amb la seva presència.

Jo crec que vostès estan de moda i ho estaran més en el futur, així que no descartin tornar aquí, perquè nosaltres els... (*Veus de fons.*) No, jo els asseguro que els tornarem a demanar la seva col·laboració si així vostès hi estan disposats, perquè jo crec que la societat ha descobert que en el subsòl passen coses, darrerament s'ha descobert, i que no el podem remenar així com així –si m'ho deixen dir en termes poc científics, eh? I, per tant, crec que la seva presència per parlar, doncs, d'això que ja ha esmentat el Grup d'Esquerra Republicana, del projecte Castor..., i de les nuclears, per exemple, no?, perquè nosaltres ja hem demanat i aquest Parlament va aprovar la setmana passada –per si no ho sabien, els n'informo– que requerim al Govern de l'Estat que faci complir les indicacions de la Unió Europea pel que fa a la protecció sísmica de les nuclears, protecció addicional a aquella que ja estava establerta en el moment de la seva construcció, arran de l'accident de Fukushima l'11 de març del 2011.

Per tant, com que em temo que això..., que les nuclears s'hi continuaran resistint, eh?, perquè l'11 de setembre el *pleno* del Consejo de Seguridad Nuclear va estudiar el tema i finalment l'acta reflecteix que simplement *se dieron por enterados*, i, per tant, el van posar al calaix, nosaltres volem que el tornin a treure i que tot això s'estudiï i que les nuclears espanyoles –en fi, a nosaltres ens interessin les tres catalanes–, doncs, tinguin la protecció adequada. Per tant, avui no podem entrar aquí, però sí que també m'agradaria que, aprofitant la seva presència..., si ens poguessin dir una frase sobre què pensen que ha significat..., per què s'han produït els moviments sísmics de la zona de Vinaròs i del Montsià, a casa nostra. En fi, diu que van arribar els sismes, els moviments sísmics, fins a Vilanova, així que Déu n'hi do, no?, el nivell en l'escala de Richter que van assolir.

Bé. Senyor Escuer, encara que fos rendible l'extracció, vostè en seria partidari? Nosaltres no, perquè som partidaris que es comenci a prescindir en la mesura del

possible –i sembla que cada vegada ho podem fer més– dels combustibles fòssils, que són finits, i, per tant, les reserves fòssils, en fi, s'haurien de deixar per al futur per fer plàstics i altres usos que no siguin els de cremar-los, no? Em sembla que els nostres néts ens maleiran els ossos. Ens diran: «Però què van fer, que van esgotar reserves de milions i milions d'anys!» Bé. Doncs, a mi m'agradaria saber això, perquè em sembla que encara que fos més rendible en termes econòmics..., si vostè pensa allò que deia abans en termes poc científics, si és partidari de remenar el subsòl, amb els problemes que comporta mediambientals.

I com que suposo que se m'acaba el temps..., senyor Viñals, com es gestiona la contaminació de l'aigua amb aquests productes químics que de passada hem vist aquí? I que ens agradaria..., suposo que ens les podran fer arribar, les projeccions –moltes gràcies– del que ens ha mostrat avui, no? Com es descontamina el subsòl.

Per cert, vostès, tant l'un com l'altre, pensen que el subsòl de Catalunya hi ha indrets en què està contaminat? M'agradaria..., sobretot el representant del col·legi, el senyor Escuer, si n'han fet algun estudi. Quines notícies té vostè –que segur que les té– del subsòl de Catalunya –singularment, per exemple, a la meua zona, no?, a la zona de la petroquímica de Tarragona, en altres indrets, eh?–, del qual parlem poc i potser que algun dia ens hi comencem a posar.

I, finalment, senyor Viñals, als pous perforats al Ripollès, que ens n'ha mostrat aquí un mapa, es varen arribar a utilitzar productes químics per començar a veure quina rendibilitat podria tenir en el futur l'extracció de combustibles fòssils? Si ho sap vostè, m'agradaria que ens ho expliqués. I si va ser així, si també s'ha produït una certa contaminació i quin grau d'ella s'ha assolit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, agradecer su comparecencia, ya que yo creo que han aportado dos factores importantes, muy necesarios y que solemos echar en falta, que son, por una parte, el conocimiento objetivo y técnico de lo que estamos hablando, y por otra parte, la experiencia que ha aportado el señor Viñals de lo que es este tipo de tecnología. Con lo cual, en primer lugar, como digo, expresar nuestro agradecimiento.

Los intereses económicos no están por encima de todo, evidentemente, pero son importantes –son importantes. Y a mí me gustaría clarificar que quizá el límite desde el punto de vista del Partido Popular para este interés económico, que no está por encima de todo..., por lo que no está por encima, lógicamente, es por la seguridad de las personas y del medio ambiente. Por esto..., y esto lo enlace con aquello que ha dicho el se-

ñor Escuer –que a mí me ha llamado la atención– que enseñar desastres de una tecnología no es enseñar la tecnología, y ha puesto el ejemplo del hospital.

Bien. Yo creo que con todas estas cuestiones que son tan técnicas y tan difíciles de entender, pues, se suele mostrar mucho el desastre porque es lo más, como se dice, gráfico y elocuente. Yo creo que esto es un error, porque es una desinformación que traduce a la población, bueno, un alarmismo y una falta de conocimiento real sobre lo que se va o no se va a hacer, sobre lo que puede o no puede pasar, que no es correcta. Pero, sin embargo, sí que creo que es muy importante que sobre todo los expertos, los técnicos y también la gente que tiene que legislar sobre estos temas, que podemos ser nosotros o sobre todo en el Congreso de los Diputados, pues..., sí que tienen que conocer o tenemos que conocer los desastres, porque es la manera de saber a qué riesgos nos enfrentamos, saber si tenemos –como siempre hemos dicho nosotros en este Parlamento– o no la capacitación técnica de controlarlos, y qué medidas normativas administrativas hay que establecer para garantizar que la operación sea responsable –como ustedes han apuntado– y efectivamente estos riesgos queden controlados efectivamente y no solo sobre el papel en una ley. Por lo tanto, totalmente de acuerdo hasta aquí.

También me ha gustado mucho el enfoque que ustedes han hecho de este tema, que es decir: «Bueno, lo primero que hay que ver es si se dan las condiciones adecuadas.» Lógicamente, si no se dan las condiciones adecuadas para una operación industrial –que es a fin de cuentas de lo que estamos hablando, de una actividad industrial–, pues, no tiene sentido ponerla en marcha. En este sentido, pues, ver si las reservas existen y son accesibles –dos puntos muy importantes que ustedes han comentado–, si tenemos la disponibilidad de terreno, de agua, y la cuestión de la sismicidad natural, que también es muy importante.

Pero puesto esto por delante, y visto que en Cataluña no los tenemos en este momento en la zona donde podría valorarse..., luego, la necesidad, como ustedes han dicho, de controlar la operación. Lo que nosotros venimos diciendo desde el primer día que salió el tema en este Parlamento: a qué riesgos nos enfrentamos –ni exagerarlos, ni ocultarlos, ni minimizarlos–, saber si existe la capacitación técnica de controlarlos, y cómo se controlan para garantizar que la operación sea responsable. En esta actividad industrial y en cualquier otra, porque a veces parece que cuando nos centramos mucho en una actividad industrial es que es esta la peligrosa o la..., o sea, parece que hay..., y en realidad es una peligrosidad y un riesgo que afecta a casi a cualquier actividad humana, y especialmente, pues, a cualquier actividad industrial.

En este sentido, nuestra conclusión es que es una pena que no se den las condiciones en Cataluña, es una pena que no se den las conclusiones. Y a mí me gustaría saber si comparten esta opinión, porque parece que nos ponemos muy contentos de que no tengamos un recurso que podría solucionar un problema energético a Cataluña y a toda España. Con lo cual, si se dieran las condiciones, si los riesgos fueran controla-

bles, si la legislació fuera suficientemente estricta y la operación garantizaríamos que fuera absolutamente responsable, pues, podría ser una ventaja competitiva para nosotros, con lo cual creemos que también hay que poner de relieve –y además recuerdo que lo dijo el *conseller* Puig en el Parlamento– que al final, bueno, también hay que lamentar que no podamos disponer de un recurso energético y valioso en este momento, con la composición de consumo energético que tenemos. Lo que no es incompatible –también lo quiero dejar claro– con trabajar hacia el ahorro, la eficiencia energética y la sustitución de fuentes de energía. Pero sería absolutamente irreal y engañar a la gente decir que mañana vamos a dedicar todo el petróleo del mundo a hacer plástico y que los coches los vamos a aparcar en casa, los camiones también, los aviones, y, bueno, tantas otras cosas. Con lo cual, un poco..., realismo, que es lo que me parece que han tenido sus intervenciones, pues, ponemos de manifiesto.

Finalmente, bueno, para nosotros la energía, el modelo energético, es un tema de estado. No es un tema de Cataluña o de Asturias o de Andalucía, es un tema de estado. ¿Por qué? Primero, porque es una cuestión de interés general; no es una cuestión de interés territorial, sino que es una cuestión de interés general, y lo estamos viendo: cómo estamos pudiendo consumir en Cataluña, pues, energía renovable producida en Aragón, que no podríamos consumir si no estuviéramos conectados a la red y formáramos parte de un modelo nacional.

También porque es un tema de seguridad nacional. Porque ustedes lo han dicho, hablamos de riesgos muy importantes y es muy importante tener claro que los asumimos y que están correctamente controlados. Esto no quiere decir –también lo quiero dejar claro– que no puedan participar expertos territoriales en esta cuestión, digamos, de seguridad nacional, en la gestión del riesgo a nivel estatal, pero siempre con un objetivo común y compartido, y con una coordinación entre los distintos territorios que forman parte de este estado.

Para finalizar, solo una pregunta –porque creo que la exposición ha sido clarísima–: en su opinión, ¿qué habría que hacer con el pozo de Riudaura? Porque, claro, nos han dejado a todos un poco preocupados. Y a mí en concreto, pues, me gustaría saber si en este tema tiene algo que ver el Estado, porque nosotros nos comprometemos a trasladar al ministerio lo que ustedes consideren que sería la medida oportuna; como mínimo, plantearlo y comentarlo.

Gracias.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat d'Iniciativa per Catalunya, Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, també els vull donar les gràcies per la seva compareixença.

Una consideració prèvia, perquè al febrer farà un any que vam tenir un debat en el Ple del Parlament sobre

aquest tema, i jo els voldria confirmar amb vostès que la informació que ens han donat, que és molt ben sistematitzada i interessant, però..., l'explicació sobre el que és aquest tipus d'exploració, el que representa, els impactes territorials i ambientals que vostès han ensenyat, era un tema perfectament conegut no fa un any, sinó fa bastants anys. És a dir que, diríem, un nivell de cultura mitjana exigible a un responsable administratiu i polític que tingui gestió de temes d'energia a Catalunya..., segur que el coneixement d'això i el que implicava, a l'hora que es troba un dossier damunt de la taula, ja l'havia de tenir. (*Veus de fons.*) Gràcies, m'ho ha afirmat pel cap, però després esperarem a l'hora de la resposta. No, ho dic perquè aquest humil diputat es va haver de sentir fa un any, quan parlava d'això, que parlava d'una cosa que era absolutament desconeguda i que calia anar a grans experts. Certament hi són, i han aportat molts elements.

Però parlar després de la senyora Garcia Cuevas sempre és estimulants, perquè jo crec que ella, molt bé, ha centrat el debat. Efectivament –efectivament–, el tema que ens vam proposar en aquesta comissió era parlar d'aquest model energètic. I ella deia: «Quina llàstima, no?, perquè si tinguéssim aquest recurs aquí, tots els altres aspectes que vostès han explicat...» –i que ara intentaré puntuar– «doncs, bé, estaria per damunt aquest interès *nacional* o *estatal* per damunt de l'interès de Catalunya, no?»

Jo només li vull fer una cita que jo crec que ja ho contesta. (*Veus de fons.*) No és així? Doncs, després ho matisarem. Però hi ha un aspecte del seu informe que ho diu molt clar i que els agraeixo: quan parlen de l'impacte superficial que això comporta a cada quilòmetre, fan una comparativa perfecta que contesta això. Perquè ella diu: «Escolta, el petroli que hi ha aquí, fantàstic.» Vostès diuen: «En comparació, si aquesta superfície –que és al voltant d'una hectàrea cada quilòmetre i poc, no?, en alguns casos cada quilòmetre i mig fins a sis pous– «estigués ocupada per una central elèctrica solar típica, aquesta generaria 400.000 quilowatts d'electricitat l'any, que es corresponen a setanta mil metres cúbics de gas natural anual, utilitzats per produir electricitat amb eficiència del 58 per cent.» Això també li ho dic al senyor Fernández Teixidó; aquells debats que tenim, no?, que si el petroli i tot això és el que és bo, i les renovables ens les hem de pagar. Aquí ja hi ha una resposta –molt clara– que diu: «Escolta, hem de comparar aquest tema.»

Després, respecte a aquest tema dels impactes, que jo crec que és fonamental..., fonamental per si com a país arriba el moment que hem de decidir quin és el model energètic que com a país i com a estat, doncs, volem per a Catalunya; que nosaltres creiem que sí, aquest grup parlamentari creu que sí, que aquest és un tema que ens afecta –i crec que vostès també.

Alguns temes molt concrets que vostès han assenyalat i que ens porten a una certa confusió..., que és el conjunt de la «sopa» aquesta, del volum. En algun punt diuen que pràcticament el 99,5 per cent del volum són additius, però, segons alguns quadres, aquests..., això pot ser superior. La pregunta que li faig és d'aquest tema: pot ser superior o està sempre al voltant d'aquest 1 i mig o

2 per cent? Però, és clar, si tenim en compte que parlen que per fracturar cent metres són necessaris uns 3.100 metres cúbics d'exploració, i que normalment parlem d'unes mitjanes del voltant de 2.000, 2.500 metres, parlaríem d'un volum de 77.500 metres cúbics; d'aquest 0,5 o 1,5 ens n'aniríem cap a 387 metres cúbics d'additius químics, que Déu n'hi do els metres cúbics que són. En tot cas, ens agradaria aquesta matisació.

Perquè també en el tema del volum de l'aigua..., aquesta aigua que, per cert, no ens han acabat d'explicar si per als pous de Riudaura i de Ripoll, etcètera, parlaríem del Ter, del Freser, del mar Mediterrani o potser del Roine, perquè també hi han hagut suggeriments que potser el Roine..., ara que hi penso, aquests que parlen del transvasament del Roine: per a aigua no, però per a pous sí. Però aquests volums, nosaltres, fent els números que vostès ens faciliten en algun dels punts, creiem que van, fins i tot, al damunt d'aquestes mitjanes; que vostès parlen el 2010 que la demanda d'aigua es va estimar entre 12 i 24 milions de metres cúbics i l'exploració posterior fins al 2020, entre 6 i 24 milions de metres cúbics, depenent del daixò d'activitat. Doncs bé, en una perforació, fem nosaltres els números. De 1.500 metres –ja no parlo de dos mil– en pla horitzontal, que és el que ha dit més o menys que hi podia haver aquí, i una mitjana de trenta metres cúbics per metre d'exploració, a nosaltres ens surten 45.000 metres cúbics, que comparant amb la Barcelona olímpica ens dona divuit piscines olímpiques de 2.500 metres cúbics, és a dir, 2.500.000 litres. I d'aquests 45 milions de litres, si tinguéssim aquests additius, estaríem al voltant d'uns 700, 800.000 metres cúbics d'additius. Déu n'hi do per al progrés del país, i per valorar això. Bé. Doncs, ens agradaria una mica..., aquests temes.

I, per acabar, només el tema de la sismicitat induïda. Jo crec que la clau, amb els dibuixos que ens han fet –modestament, i és una pregunta tècnica–, és que aquí a més hi han les falles. És a dir, que no és només aquest element acumulatiu que cada ics metres cúbics, doncs, generen la seva repercussió, sinó si pot haver-hi un element exponencial o un element alterador, com s'ha posat de manifest en el cas del Castor, en el qual la incidència en falles properes pugui alterar no dic la gravetat, eh?, no diem..., sinó que pugui modificar aquesta situació.

I, per últim, el tema dels dipòsits. Vostès tampoc no ho han acabat de referir, però aquí hi ha un tema d'evaporació i un tema de possibilitat que tots aquests productes químics al final s'evaporin a l'aigua. Si s'han de posar en basses o s'han de portar..., requereixen potser plantes depuradores? Les plantes depuradores convencionals que tenim a Catalunya podrien admetre això? (*Veus de fons.*) Bé, està molt bé tot això que diuen amb els signes del cap, eh?, però el llibre d'actes és difícil que ho reflecteixi. Doncs, si són tan amables de contestar-ho.

I res, molt agraïts per les seves aportacions.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la diputada de Ciutadans, Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Pues, me sumo a los agradecimientos a las dos intervenciones que hemos tenido hoy. Me han parecido muy interesantes, porque además se han llevado a cabo desde un punto de vista absolutamente técnico, sereno, sin apriorismos, y me parece que este debate era muy necesario.

No sé si lo saben, pero esta comisión de estudio la impulsamos desde Ciudadanos, y conseguimos el apoyo de otras fuerzas parlamentarias, porque pensábamos que precisamente en el tema del *fracking* era necesario tener lo que hemos tenido hoy, un debate sereno, concreto, de cómo puede afectar el *fracking* a Cataluña. Teníamos y se disponía de mucha información respecto a la aplicación del *fracking* en otros países, concretamente disponíamos de mucha información de lo que había sido el *fracking* en Estados Unidos, pero considerábamos que esa realidad no era aplicable a Cataluña. En Estados Unidos, como usted bien ha dicho, pues, hay unos yacimientos con unas extensiones que superan a la propia extensión de Cataluña, unas condiciones geológicas que no tenemos aquí, una disponibilidad de agua, pues, que hacen que en Estados Unidos el *fracking* haya efectivamente disminuido el coste de la energía a las empresas. Pero nosotros queríamos tener información de si eso, precisamente, era así en Cataluña, y vemos, gracias al informe que se nos presentó hace un mes en esta comisión y a comparecencias como las suyas, que eso no es aplicable a Cataluña.

Y, por tanto, nosotros lo que queríamos es que en el tema del *fracking* la decisión que se tomara desde Cataluña fuera una opinión de consenso; no una opinión basada únicamente en una opinión, pues, a lo mejor de un grupo ecologista, sino que fuera una opinión de consenso. Y nosotros lo que tenemos hoy es que hay una amplia mayoría en esta cámara que apoyamos que no se aplique el *fracking* en Cataluña, incluso partidos que *a priori* estaban a favor de aplicarlo. Y de esto nos tenemos que felicitar todos, de que hemos llegado al consenso de que todas las fuerzas parlamentarias prácticamente, pues, estamos de acuerdo en que no tiene sentido aplicar el *fracking* a Cataluña, porque las condiciones para que el *fracking* sea positivo para la energía, para el coste de las empresas, no se dan aquí. Por tanto, tema cerrado.

Entonces, yo quiero..., antes de patrimonializar el éxito de todo esto por parte de un partido político, lo que quiero es que nos felicitemos todos porque hemos llegado a un acuerdo unitario y de consenso.

Ustedes han puesto de manifiesto la realidad concreta de Cataluña que hace que *a priori*, pues, no sea interesante aplicar el *fracking*. Por ejemplo, el tema de la cantidad de los recursos disponibles, de la disposición de los mismos, la geología que tenemos, la cantidad de agua, la sismicidad natural, etcétera. Pero ya que están ustedes aquí, me gustaría aprovechar su conocimiento y su experiencia para hacerles unas cuantas preguntas.

Ustedes han hablado de que la mayoría de los pozos sobre los que se han concedido permisos de prospección –hablaban del Ripollés– ya habían sido estudiados previamente, y solo en dos de ellos... –si no lo he

entendido mal-, el señor Viñals ha dicho que solo se habían encontrado indicios razonables de existencia de recursos en dos pozos. Mi pregunta es: ¿por qué se han vuelto a tramitar permisos de prospección por parte de las empresas? ¿Qué interés pueden tener empresas en solicitar estos permisos, si todo hacía pensar o la información disponible, pues, nos decía que no iban a ser rentables?

Otra pregunta es: el estudio que preparó el Gobierno, que nos presentaron hace un mes, ¿no piensan ustedes que este estudio se debería haber realizado hace mucho tiempo, justo cuando se empezaron a solicitar los permisos de prospección por parte de las empresas? Así nos hubiéramos ahorrado sufrimiento y la intranquilidad de muchas personas y de muchos representantes públicos que estaban precisamente en los territorios donde supuestamente se iba a empezar a realizar la prospección.

Otra pregunta, que creo que ya se la ha formulado el compañero del Partido Socialista, pero, ¿se ha producido alguna contaminación en base a las prospecciones que se han llevado..., hasta ahora para ver si existían este tipo de recursos o no? En su caso, ¿qué tipo de contaminación? ¿Se debe tratar? ¿Es preocupante, no, etcétera?

Otra pregunta es respecto a las instalaciones abandonadas que hay en diferentes lugares de Cataluña –usted hacía referencia a la de Riudaura. ¿Cómo se pueden gestionar? ¿Qué tenemos que hacer para garantizar la seguridad? ¿Vale la pena desmantelarlos, vale la pena instar al...? No sé si es competencia del Gobierno de España, etcétera.

Y después una última pregunta –porque supongo que no tendrán ustedes tiempo para todo, pero me gustaría que contestaran a esta–, y es si descartan ustedes cualquier tipo de aplicación de esta técnica en Cataluña, porque en otras comisiones se ha hablado de la posibilidad de aplicar esta técnica también para obtener energía geotérmica. Me gustaría saber cuál es su posición al respecto, y sobre todo cuál sería su recomendación al Gobierno de Cataluña respecto a estas consideraciones.

Y, por último, ¿podemos pensar que en el futuro la técnica mejore tanto, que llegue a ser interesante explotar estos recursos?, ¿o podemos descartar también en este sentido la explotación de estos recursos, porque realmente son pocos, están separados, son de muy difícil acceso?

Nada más. Muchísimas gracias por su intervención, y para lo que necesiten también pueden contar con el Grupo de Ciudadanos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat de Convergència i Unió, Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Agraïments ben sincers, senyor Escuer i senyor Viñals, per la seva inter-

venció. Jo crec que han produït vostès una interessantíssima classe de geologia i d'evolució tecnològica en la utilització del *fracking*. I això ho agraïm. Els diputats en sabem poc, d'això; de fet, molt poc. I vostès ens vénen aquí, ens il·lustren i ho agraïm.

Però voldria recordar, senyors ponents i president, que aquesta és una comissió d'investigació de naturalesa política, estrictament política. I, evidentment, hem d'arribar a una conclusió que des del meu punt de vista és òbvia des de fa bastant de temps: no hi ha qüestió sobre aquesta comissió d'investigació –o d'estudi, per ser més precís. Aquest és l'element fonamental del debat que aquí tenim. Al territori li adreçarem, al país li adreçarem, un únic missatge: no hi ha qüestió. No cal que alarmem, no cal que especulem, no cal que avaluem. No hi ha qüestió. I com que aquesta és una comissió d'estudi política, de grups parlamentaris que fan política, això és el que hem de dir a la societat. Una preocupació menys, que Déu n'hi do les preocupacions que la societat té.

No és aquesta una qüestió, doncs, controvertida. Jo feia..., fa poques setmanes, doncs, als Estats Units podia comprovar la gran polèmica que existeix –atenció!– en estats veïns, Nova York i Pennsilvània, respecte a la utilització del *fracking*. Moratòries a Nova York i màniga ampla a Pennsilvània, i de quina manera. Per cert, això sí que és un autèntic federalisme. Hauria de veure vostè les posicions dels novaiorquesos i dels ciutadans dels llocs on veritablement es fa *fracking* a Pennsilvània, i una amplíssima literatura. Allà tenen de què parlar, aquí no. Allà és una qüestió controvertida, aquí no. Allà tenen però per a molt de temps debat, aquí no. I jo vull insistir en aquesta qüestió, amics convidats, perquè em sembla el fonamental dels treballs d'aquesta comissió.

Anant a la idea, la primera qüestió, la més central, ens explicava l'informe del Govern que l'extensió més gran en la qual podríem practicar eventualment un *fracking* a Catalunya té una extensió de 320 metres quadrats –*peanuts*–; la més petita dels Estats Units, quaranta mil metres quadrats. Pregunta: podem deixar de parlar del *fracking*? –Podem deixar de parlar del *fracking*?, però, des del punt de vista d'interès econòmic, des del punt de vista d'interès geològic, des del punt de vista de les aspiracions que uns i altres tenen, des del punt de vista del model. Perquè això no variarà el nostre model, que és la segona conclusió. Pot ser un element que influeixi en la nostra planificació energètica? Rotundament, no. Pot alterar el nostre model? Alguns pensen que venturosament, altres pensen que malauradament, però no alterarà el nostre model energètic. Hi ha pregunta? No, no hi ha pregunta: no alterarà el nostre model energètic.

Tercera qüestió: es produiran greus impactes ambientals amb la «sopa» o amb la carn d'olla? No hi haurà impacte ambiental. No hi ha qüestió sobre la qual parlar. A veure si som capaços d'enviar als nostres conciutadans, als nostres alcaldes, a la gent del territori..., no han de patir per aquesta qüestió –no han de patir. Diu: «Escoltin, podíem haver patit...?» Sí, però ja ens depararà el destí suficients preocupacions per no patir per aquesta.

La quarta qüestió que sí que em sembla que té un cert interès: els permisos estan denegats. No hi ha permisos. No hi ha activitat, no hi ha permisos. Això sí, ens pot interessar, senzillament per prurit, recuperar una competència que hauria de ser nostra, perquè això que els altres ens diguin que hem de concedir permisos –fora d'aquí–, home, això ens ho caldria pensar. I, per tant, des del punt de vista de la normativa, això és una cosa que s'ha de fer a aquest país. Però com que això té un altre debat i té una altra dimensió... Potser aquesta és una qüestió menor, però per si de cas, tinguem-la en compte: la competència hauria de ser nostra per a una temàtica d'aquesta qüestió.

I, finalment, la conclusió. Jo crec que haurem de clausurar, president, els treballs de la comissió, dient això: no hi ha qüestió.

La diputada María José Cuevas ens ha fet una intervenció molt interessant, i també l'honorable senyor Milà, però forma part d'un altre debat que també tenim compromès a la comissió. Jo ja me'n guardaré prou, d'entrar, doncs, a la invitació que tan amablement m'ha fet el senyor Milà sobre algunes qüestions, perquè crec que aquest no és el debat avui. El debat i la responsabilitat avui dels diputats d'aquesta comissió, encapçalats pel seu president, amb els alcaldes que ens acompanyen –que els donem la benvinguda– i amb la gent que ens acompanyarà aquesta tarda de les plataformes, és: anem per Catalunya a dir que el *fracking* no està entre els nostres problemes. I uns diran: «Llàstima!» I altres diran: «A Déu gràcies!» Però el fet és aquest.

I amb això, ja veuen que no els formulo cap pregunta, només els formulo l'agraïment, convençut que des del punt de vista del mètode, senyors ponents, no és que no sigui interessant el que ens han dit, és que probablement, doncs, en aquest debat això ara no toca.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Escuer. (*María José García Cuevas demana per parlar.*) Digui, digui...

María José García Cuevas

Por una cuestión de orden, más que de alusiones –que también ha habido–, si me da la palabra, presidente. (*Veus de fons.*) Treinta segundos..., a ver, tenemos todo el día por delante de comparencias. Yo agradecería que los grupos nos posicionemos respecto de las intervenciones de los ponentes, que es a lo que vienen, no a escuchar nuestro debate, sino a que hagamos preguntas a ellos.

Yo ustedes saben que no tengo ningún problema en contestar interpelaciones, intervenciones o entrar en debates, pero creo que no es el momento, que es una descortesía hacia las personas que intervienen y también hacia el público, con lo cual agradecería que no tergiéramos las palabras de otros portavoces, que no entremos a posicionarnos respecto de las intervenciones de otros portavoces. Y que es lógico que las posiciones de cada

grupo sean diferentes; el día en que Iniciativa y Partido Popular coincidamos en energía, pues, será un día que algo tendremos que celebrar o que preguntar.

Y simplemente aclarar que yo en ningún caso he dicho que el interés económico esté por encima de todo.

Recuerde, señor Milà –y acabo con esto–, que yo he dicho claramente que hay un límite, que es la seguridad de las personas y del medio ambiente.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies. Té la paraula, senyor Escuer –senyor Viñals, després.

Joan Escuer Solé

Bé. Intentaré ser el més telegràfic possible. Exploració sí, explotació ja veurem. Primer, exploració sí –exploració sí–, perquè la necessitem no només per al tema del gas no convencional, la necessitem per a moltes altres coses.

Aquí s'ha parlat de geotèrmia. La geotèrmia profunda sí que té un potencial molt més gran a Catalunya que el gas no convencional, però la tècnica per explotar-ho sense additius... –perquè no se'n fiquen tants, de fet, s'hi fiquen un altre tipus d'additius, perquè només en necessitem a la geotèrmia estimulada, que probablement és la que hauríem de fer servir a Catalunya–, aquí sí que hauríem de fer servir la fracturació hidràulica, hauríem de consumir aigua i tindríem també una sèrie de raons.

El subsòl és l'última frontera, el subsòl que tenim és l'última frontera. El tema de les nuclears, el tema dels magatzems subterranis..., respecte als magatzems subterranis, el Castor és un cas, però ara hi ha una altra tipologia de magatzem de gas, excavat amb sal –que es vol fer al Bages–, que, per exemple, no té ni molt menys els paral·lelismes que té el Castor, és totalment diferent, no? Tot això s'ha d'explicar. Vull dir...

Respecte al límit econòmic i la seguretat, doncs, evidentment, la seguretat està per endavant. Però, diguem-ne, amb el *fracking* per a gas convencional, completament d'acord: no hi ha qüestió. No n'hi ha: d'on no n'hi ha, no en pot rajar. Per tant, en aquest sentit, sí. Però hi ha aquesta derivada –hi ha aquesta derivada. És a dir, hi ha d'altres alternatives energètiques molt interessants en les quals estem a les beceroles –pràcticament no hem començat–, i que necessitem tecnologies similars a la fracturació hidràulica per poder-les dur a terme. I això sí que és un debat social, perquè diran: «No me van vindre per al gas, però me vénen per a la geotèrmia» –per exemple– «a fer-me el pou a casa», no? Vull dir, i això s'ha de poder habilitar d'alguna manera.

I, després, una altra cosa que tenia és respecte a la contaminació. S'ha parlat de la petroquímica i tal, si coneixem casos de contaminació en subsòl. En sòl sí, contaminació de sòl, sí. De fet, l'Agència de Residus treballa molt intensament en aquestes coses, i hi ha d'altres or-

ganismes de la Generalitat també, i tècnics. En subsòl, a mi no em consta que hi hagi un gran cas de contaminació –de subsòl, eh?, o sigui, de subsòl profund.

I també una altra cosa que no em volia deixar és el perquè, el perquè dels permisos, perquè hi ha hagut aquesta moda de permisos en hidrocarburs no convencionals aquí. És una opinió. Al col·legi ho hem debatut, això, i pensem que és un tema merament especulatiu. És a dir, aquestes companyies són estrangeres; cotitzen, per exemple, algunes a la borsa de Toronto o a la borsa de..., a altres borses, i tindre a les seves carteres un determinat nombre de permisos d'investigació futuribles..., és clar, els senyors de la borsa de Toronto o tal no estan acostumats a la geologia de Catalunya, no saben ben bé quin potencial hi ha, no? Si ens haguessin contractat a nosaltres per explicar-los-ho, potser llavors aquestes companyies... I és per aquí per on van els trets, eh?

I, bàsicament, no sé si m'he deixat alguna cosa, perquè hi havien moltes coses a debatre. *(Veus de fons.)* Això de Riudaura –això de Riudaura– els ho explicarà millor el senyor Viñals, perquè jo no ho conec tant com ell.

(El president dóna la paraula a Enric Viñals Gisbert.)

Enric Viñals Gisbert

A veure, en primer lloc, quant al tema de sòls i subsòls contaminats, tot el que es va fer fins avui dia, de tots els pous que es van perforar des dels anys cinquanta, que es va començar la campanya de pous a la zona aquesta, a la franja aquesta subpirinenca, va ocasionar petits problemes puntuals de contaminació. És un tipus d'activitat en què, malgrat totes les precaucions que es vulguin prendre, sempre acaba havent-hi un factor que a més a més és el cap de turc, perquè és al que se li atribueixen tots els problemes: l'errada humana. Sempre apareix l'errada humana que genera un accident o un incident. De tota manera, no van ser mai problemes que acabessin transcendent, eh? És a dir, que en el temps i en l'espai pràcticament van quedar reduïts al mateix entorn de cada una d'aquestes instal·lacions.

I una cosa important és que totes, quan van acabar, a la reglamentació..., és a dir, la Llei d'hidrocarburs d'aquella època –però és que la d'ara segueix igual en aquest sentit– no preveu –no preveu– un acabament, com s'ha d'acabar una activitat d'aquestes. Ho deixa a l'aire. Sí que hi ha un codi de bones pràctiques assumit per totes les companyies petrolíferes, que el que fa és que se segellin, eh?, aquests pous amb unes cimentacions, que no acostumen a ser de tota la columna del pou, sinó d'una part de la columna, la part superior de la columna del pou; se segellin amb unes cimentacions, i la part superficial pràcticament es deixa..., és a dir, les places on s'installeu les torres, que tots hem vist alguna vegada..., com que són grans i pesen, evidentment, s'hi han de fer unes plataformes de formigó, eh?, que sustentin el pes, que aguantin el pes d'aquestes instal·lacions. I aquestes places s'acostumen a deixar, no s'acostumen a restaurar, eh? –es deixen allà. Però això sí, els pous queden abandonats segellats. I en teoria, doncs, ja no es poden reobrir. Ja estan morts i acabats.

El cas del Riudaura 1 bis és excepcional, perquè va ser un pou que es va equipar amb tots els elements de producció per deixar-ho a punt..., millor dit, no «a punt», no, sinó que va estar produint gas que es cremava –gas que es llançava a l'atmosfera i es cremava– durant un temps. Posteriorment, la companyia va arribar a un acord amb els propietaris perquè es cuidessin ells d'anar encenent la flama, d'anar obrint i encenent la flama. I al cap d'un temps allò es va morir, perquè la companyia va literalment, encara que no ha desaparegut físicament, però va..., la companyia bàsicament era una filial de CEPSA, la que va fer l'obra aquella, conjuntament amb unes altres companyies, però l'operadora era Ciepsa, i allò es va quedar abandonat.

Per què? Perquè van demanar o va haver-hi un intent de demanar una concessió d'explotació. O sigui, jo no sé si estan familiaritzats amb la tramitació dels expedients. En primer lloc, es tramita un expedient d'investigació –un permís d'investigació, es demana. Després, si hi ha indicis raonables que justifiquin passar a la concessió d'explotació, doncs, es demana la concessió d'explotació. Se sap que es va demanar aquesta concessió, però, de fet, no n'ha quedat ni constància oficial enlloc, que jo sàpiga; i es va denegar –de la mateixa manera que es va demanar es va denegar, com aquell que diu sense papers, eh?–, de manera que la companyia que va demanar la possibilitat d'explotar el gas d'aquell pou, doncs, de la nit al dia va veure que no la hi donaven, i en lloc de procedir a fer l'extracció de totes les instal·lacions i fer la cimentació i el segellat a l'abandonament del pou, com es va fer en tots els altres i com es fa en tots..., allà això no va succeir. Es va deixar encerclat per una tanca metàl·lica que estava feta amb pals de fusta, i en quaranta-vuit anys ja us podeu imaginar, doncs, que ja no existeix, ha desaparegut, podrida. I allà està. Les instal·lacions estan tal qual, ben abandonades i ben deixades de la mà de Déu. I és un cas singular, perquè no ha ocorregut en cap dels altres.

En el cas dels altres, han quedat absolutament segellats i sense que aparentment, doncs, sembli que hagin de provocar cap mena de problema. A més, en algun cas han desaparegut del mapa, com és el Serrat, perquè pocs anys després s'hi van fer les obres del túnel del Collabós, de la carretera que puja de la Vall de Bianya cap a Sant Joan de les Abadesses, i els que van fer el túnel..., la quantitat de material que sortia del túnel en bona part va anar a parar en aquesta plaça. Vol dir que el pou avui dia deu estar quatre o cinc metres per sota del nivell de la superfície del terreny, és a dir, que ni es veu.

Bé. El tema de la contaminació dels aqüífers o de la depuració d'aquests residus. La pràctica generalitzada a tot arreu –perquè és un maldecap arreu del món– és que en terra, als pous continentals, als pous *onshore* –és a dir, a dintre del terreny, dintre del continent–, doncs, es deixen en unes basses de gran superfície i es deixen dessecar, amb la qual cosa hi ha tots uns processos d'evaporació en els quals, evidentment, s'incorporen substàncies d'aquests additius que van a parar a l'atmosfera. I ningú posa el crit al cel per això. I un cop dessecat, s'intenta gestionar aquest residu; moltes

vegades va a petar en camps de conreu. Ningú es preocupa d'analitzar la toxicitat d'aquests residus.

Portar-los a una depuradora és inútil, perquè les depuradores estan preparades per depurar aigües residuals de clavegueres, aigües residuals fecals, diríem, no?, i no tenen instal·lacions adequades per gestionar el volum de fangs –hi ha molts sòlids, en aquests fangs– que es generen tant per la perforació com per la fracturació.

Quant a substàncies de..., els deia..., el tema de la famosa «sopa» –que en dic jo. Doncs, el problema que hi ha és que en molts casos, com que són substàncies orgàniques –en bona part, en altres no–, interaccionen entre elles, es produeixen reaccions químiques i acaben formant noves substàncies, substàncies que com que són desconegudes..., és a dir, quan arriben a un laboratori una ampolla o deu d'aquest líquid o d'aquest fluid a analitzar, el problema és que cal saber què s'hi vol trobar. És clar, les tècniques analítiques són d'una mena o d'una altra o d'una altra, els reactius que s'utilitzen són per determinar una cosa o per determinar-ne una altra. Si es desconeix la composició d'aquell fluid, és molt més difícil d'analitzar. I si són substàncies que s'han generat per reaccions que s'han produït, encara és més difícil, eh? És a dir, que realment és un problema que té dimensió mundial, és a tot arreu que es troben amb aquest problema.

Els pous que es fan al mar: encara que no es faci *fracking*, hi ha el problema dels llots i dels detritus de la perforació, que han generat uns problemes tremends d'impacte marí, en el fons marí, eh? Hi ha molta literatura sobre això.

Quant al tema d'utilitzar el *fracking* en energia geotèrmica, encara que no hi hagi el problema dels additius, el que sí que s'ha comprovat és que a l'utilitzar un fluid a una baixa temperatura, quan s'injecta a un magatzem que està format, encara que sigui en forma líquida, per la pressió, però per vapor d'aigua, eh?, perquè en realitat parlem d'energia geotèrmica d'alta entalpia..., és a dir, de vapor d'aigua, parlem, per generar electricitat, entre altres coses. No parlem de la geotèrmia domèstica, aquesta que ara s'ha posat també molt de moda, no?, de calefactar, en fi, habitatges i edificis; no, no, parlem de geotèrmia profunda, de geotèrmia de vapor d'aigua.

Llavors, hi ha problemes de sismicitat –problemes de sismicitat–, perquè hi ha un problema d'injecció d'un fluid a una temperatura molt inferior a la que hi ha en el fons on s'injecta. I després hi ha..., el problema de la sismicitat també s'ha de contemplar des d'una altra vessant, com és el cas del Castor –el cas d'Amposta, marí. Allà el problema és que allò era un jaciment de petroli que es va explotar fins a un punt..., perquè mai s'extreu tot, és evident, en queda un percentatge molt gran que no es pot explotar, no es pot extreure. Però quan hi ha una explotació d'un jaciment, pensem que és un fluid que està comprimit en profunditat, ocupant un espai. En el moment en què descomprimim aquest fluid, en extreure'l, es produeix una descompressió; aquest espai que ocupava també es descomprimeix. És a dir, que el terreny, el terreny que estava saturat per aquest fluid, pateix uns moviments de descompressió

que fa que tendeixin a tancar-se, aquests espais on hi havia aquest fluid. I això és el que en inici, en principi, genera aquesta microsismicitat.

A partir d'aquí, és clar, si a sobre hi ha estructures tectòniques properes, falles, per exemple –i en el cas de Riudaura és un mosaic immens el que hi ha allà, de falles–, dependrà que es moguin de com estigui l'estat de les forces en el subsòl. És a dir, al subsòl hi ha un cert equilibri de forces que s'ha anat generant a través de milions d'anys. Ara bé, en el moment en què nosaltres introduïm puntualment en l'espai i en el temps un desequilibri d'aquestes forces, la reacció és que no la podem arribar ni..., tot i que s'estudia, eh?, es fan estudis i es fan modelitzacions i es fan simulacions i s'obtenen respostes. O sigui, es pot preveure. Això és com els models meteorològics: es poden preveure situacions meteorològiques, però tots sabem que més d'una vegada s'equivoquen, aquests models, eh? Doncs, amb això és igual. És molt difícil cobrir tota la informació exhaustivament per no deixar-se res, eh?, que pugui intervenir en una relació causa-efecte. Perquè això és claríssimament una relació causa-efecte: nosaltres provoquem un desequilibri, i la natura reacciona una mica al seu aire.

Bé. I no sé si ho he contestat tot. Jo, per la meua part, opino que encara que els geòlegs és evident que com tots els sers humans s'equivoquen, i vol dir que antigament als anys cinquanta al mar del Nord els geòlegs juraven i perjuraven que allà no hi hauria mai, no es trobaria mai, petroli, ni gas, i després el mar del Nord ha sigut el que ha sigut com a jaciment de petroli i de gas natural, aquí podríem dir el mateix. És a dir, no es pot posar la mà al foc que no hi hagi recursos interessants; ara bé, amb les eines de què es disposa avui dia, sí, hi ha gas, sí, hi ha petroli, però tot apunta que en unes quantitats purament testimonials, o si més no comercialment només aplicables o interessants a un nivell molt local.

És a dir, fa molts anys, quan es va gasificar la comarca de la Garrotxa, inclús es va parlar d'utilitzar els pous de Riudaura, eh?, per cobrir part de la demanda de gas natural de la zona d'Olot, de la ciutat d'Olot. Com que s'hi ha desenvolupat molta indústria, la càrnia sobretot, no?, doncs, es va parlar d'aprofitar el gas aquest, perquè veritablement l'empresa va equipar el pou, perquè tenia la intenció d'aprofitar-lo. O sigui..., però els números que va fer –que existeixen i hi són, es poden consultar–, els números que es van fer aleshores, eren que com a molt es podrien arribar a explotar 200 milions de metres cúbics de gas. Aquestes eren les reserves que calculàvem que es podrien explotar. També és veritat que aleshores no es parlava d'explotar la roca magatzem, i avui dia la tècnica del *fracking* ha obert una nova frontera, i és anar a explotar el petroli o el gas allà on s'ha format, a la roca mare.

Bé. No sé si...

El president

Bé. Se'ns ha acabat el temps que hi havia. Gràcies per les seves intervencions. En la mesura que puguem disposar de la documentació que vostès han aportat, la

trametrim als grups parlamentaris. *(Veus de fons.)*
Senyor Viñals, que la documentació que...

Enric Viñals Gisbert

Sí, ja la tenen.

El president

Ah, d'acord.

Enric Viñals Gisbert

Ja la tenen –ja la tenen.

El president

Perfecte. Doncs, va, gràcies per haver vingut.

Fem una suspensió rapidíssima de dos minuts, i tornem a començar.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i un minut i es repren a tres quarts d'una i set minuts.

El president

Reinicem les intervencions previstes. Portem, en el que havíem previst a nivell de temporització, uns vint minuts de retard, esperem recuperar-los en la mesura del possible.

Compareixença

d'Eulàlia Masana, alcaldessa de Riudaura
(tram. 357-00368/10)

Ens acompanyen l'alcaldessa de Riudaura, l'Eulàlia Masana, i l'alcalde d'Agramunt. Qui comença a intervenir? *(Pausa.)* Vostè, alcaldessa...? *(Pausa.)* L'alcaldessa de Riudaura. Gràcies.

L'alcaldessa de Riudaura (Eulàlia Masana Serra)

Bé. Bon dia a tothom, i agrair-vos el fet d'estar aquí a la comissió d'estudi aquesta; que, vaja, segons el senyor Fernández Teixidó això no s'hauria de discutir, perquè ja no hi ha res. M'hauria agradat que m'haguessin dit això fa un any, quan vaig anar a Mines, i, en fi, semblava que això havia de ser una cosa que s'havia de fer sí o sí, i que els del territori que ens hi posàvem en contra, doncs, érem uns negats i érem beneïts, i, a més a més, no sabíem re de re. Però bé.

Jo no sé si vostès han vist la pel·lícula *¡Bienvenido, Mister Marshall!*, suposo que sí. Jo sí que l'he vista, i la sensació que vaig tenir a Riudaura quan van aparèixer el senyor Phillip Paris i la senyora María Azcarate, i els dos enginyers de mines i els geòlegs amb el seu barret de *cowboy*, era que havíem retrocedit això, seixanta anys enrere. Vull dir, només em faltava anar amb el mocador negre i les faldilles, perquè... *(Rialles.)* De veritat. O sigui, una mala –mala– sensació. La sort és que la gent del territori no és «tonta» –no és «tonta»–, i resulta que el que a l'època de *¡Bienvenido, Mis-*

ter Marshall! la gent no sabia, ara sí que ho sap. I, si no, procura saber-ho.

A veure, jo crec que els dos anys que els ajuntaments hem passat de neguit, d'angúnies..., perquè resulta que la Generalitat *no ens va informar de res*. Ens en vam assabentar perquè el senyor Phillip Paris va venir a Riudaura i ens va dir que tenien *un permiso para hacer prospecciones y posteriormente, claro, extracción*. I, com bé ha dit l'Enric Viñals, *nosotros ya tenemos un pozo*. Bé. Caram, vas a Mines, ningú t'explica res. Bé. A part que vam estar trucant i trucant –i trucant–, i mirant de parlar amb Medi Ambient, i mirant de trucar a Qualitat de Territori, i mirant de trucar a tothom, i ningú ens contestava. Doncs, resulta que bé, que sí, que aquests senyors tenien el permís firmat i venien.

Jo crec que, per part de la Generalitat, aquí hi va haver un menysteniment als alcaldes, menysteniment molt seriós, i crec que hi va haver una gran desídia a l'hora d'assabentar-se de què caram volien aquestes empreses i en realitat què venien a fer. Perquè a mi l'excusa de mal pagador que ens varen donar, que era la de: «Bé. És que s'ha d'investigar per si som independents...», a veure, això és una excusa de mal pagador. Això és ridícul. O sigui, això, només has de tenir una mica de seny. I mira, la gent del territori de seny en tenim, moltes vegades més que els polítics que estan aquí, que només veuen les coses des d'un despatx i no des del territori. Nosaltres ho vivim des del territori.

Per sort, ja ho dic, tenim seny. I ens vam posar les piles, i la gent del territori, al costat de l'ajuntament, ens vam formar, cosa que se'ns va dir..., i a mi se'm va arribar a dir que a veure si a part d'alcaldessa era geòloga, però ens vam formar, ens vam informar molt bé, i quan vam començar a protestar i a parlar era perquè sabíem de què parlàvem. I no era una suposició, era una realitat: l'empresa Teredo Oils venia ja amb intenció de començar a explotar el pou Riudaura 1 bis.

Bé. A mi em sembla que el que l'ajuntament o els ajuntaments hem fet, que és queixar-nos, és el que tocava, i no estariem en aquesta comissió si els ajuntaments no haguéssim tocat la moral –per no dir una altra cosa– a la Generalitat exigint-li que aquestes empreses complissin, perquè ningú s'havia mirat res. Ho torno a dir: manera de fer amb desídia. I jo vaig arribar a pensar..., i no jo, sinó molts altres alcaldes i companys de l'ajuntament, vam arribar a pensar que hi havien interessos econòmics pel mig. *(Veus de fons.)* I em sap greu dir-ho així, però és que és el que penso, perquè no pot ser que a una empresa que tenia un capital social de 3.000 euros se li donés un permís alegrement; que aquest senyor digués que venia a investigar, però venia amb tot el parament per fer extraccions; no pot ser que no hagués passat res, quan hi havia arbres pintats; no pot ser que no passés res quan hi havien determinats moviments pel poble, que veus que està passant alguna cosa. *(Veus de fons.)* I no pot ser també que..., per exemple, hi ha un senyor, que és el senyor Ozcariz, que, en principi, se l'havia citat en aquesta comissió, que aquest senyor ni representa cap empresa, ni és ningú. Perquè per sort o per desgràcia, amb l'empresa Teredo Oils, doncs, tenim una bona relació; ells saben que no posaran els peus a Riudaura, perquè ho saben, però ens respectem,

i ells van ser els primers d'avisar-nos que aquest senyor, doncs, no era persona a tenir en compte.

En fi, desídia, eh? Desídia, desinformació, menystiment... És molt greu, eh?, tot això que dic. Però, bé, espero que això serveixi perquè en properes ocasions no es menystinguin els alcaldes dels territoris, perquè en properes ocasions no es pensi que els alcaldes dels pobles petits no sabem de què van les coses. En sabem, i si no en sabem, ens espavilem per saber-ho. (*Veus de fons.*) Tots hem estudiat.

Per altra banda, home, aquestes tècniques... –que per sort diu que no té lloc que es puguin fer..., i me n'alegro, però–, tant si és per geotèrmica com pel que sigui, aquestes tècniques generen una quantitat de trànsit, de contaminació, etcètera, que hem arribat també que estem fent el beneit quan ens apuntem al pla d'alcaldes de la Unió Europea per disminuir la contaminació, quan fem plans de previsió i de protecció i de no sé quantes coses més.

A veure, si ens posem el problema nosaltres a casa! A mi de què em serveix tenir un pla de prevenció d'incendis si tinc una bomba allà? Perquè tenim una bomba, fa quaranta anys que hi ha una bomba. I, com bé ha dit abans el senyor Sanglas, quan érem petits anàvem a obrir l'aixeta. Jo en aquell moment encara no hi era, però el jovent del poble anaven a obrir l'aixeta, perquè la canonada es quedava gelada i era molt divertit tocar-ho i quedar-s'hi enganxats o posar-hi un misto. I això es feia, i no ha passat mai res. El dia que en vaig parlar amb el senyor Viñals, em va explicar: «No ha passat mai res perquè heu tingut l'àngel de la guarda, perquè el més fàcil és que això hagués fet una deflagració –que no és una explosió.» O sigui que tenim un problema que ningú ens ha solucionat, tot sigui dit, i fa dos anys que aquest tema dura. Jo m'alegro que l'opció sigui «no hi ha res a discutir», però fins que no ho veiem signat no estarem contents, perquè les bones paraules són una cosa molt maca, però, papers signats.

Per altra banda, en fi –és que no sé com dir-ho–, demaneu, abans de fer res. Demaneu al territori –demaneu al territori. El territori és important. El territori no és el Parlament. La gent del territori, a vegades, passem molt males estones per no res; perquè ens hem passat dos anys amb neguit, pensant per on ens obriran camins, pensant a veure què, demanant informació de què podem fer els alcaldes en cas que això succeeixi. Jo encara no he rebut cap paper. (*Veus de fons.*) No ho sé, vull dir, sort una mica que anem per lliure i ens en sortim de les coses, però... Ho torno a dir: desídia.

I, per part meva, estalviarem temps, perquè he dit tot el que havia de dir. No s'ha de fer *fracking*, no té cap sentit, no hi ha gas. L'única cosa que he tret en positiu amb tot això és que hem après moltes coses –moltes–, i que sapigüeu que Riudaura està entre la falla de Puigsacalm i la falla de Santa Llúcia, i que com allà al mig es faci un forat, ens n'anem –Riudaura– al cel.

Gràcies.

El president

Gràcies, alcaldessa.

Compareixença

de Bernat Solé, alcalde d'Agramunt
(tram. 357-00369/10)

Té la paraula l'alcalde d'Agramunt.

L'alcalde d'Agramunt (Bernat Solé Barril)

Molt bé, bon dia a tothom. En primer lloc, volem donar les gràcies a la Mesa del Parlament per haver fet possible aquesta comissió, al president, als diputats representants dels grups parlamentaris presents, i, finalment, doncs, als compareixents en la comissió que hem pogut escoltar anteriorment.

Tal com s'ha dit diverses vegades, sembla que la decisió ja està presa –ho sembla–, però aquí nosaltres estem per fer el testimoniatge de com ha anat tot aquest procés. Jo entenc que els parlamentaris són els que prenen les decisions que afecten el país, però els representants municipals tenim l'obligació de transmetre al Parlament si les coses es fan bé o no es fan bé. L'Eulàlia crec que ha donat una visió molt concreta del problema, perquè ella tenia les màquines a Riudaura, davant del cartell de Riudaura. En el cas d'Agramunt, doncs, teníem una mica més de marge de maniobra, i aquest marge de maniobra farà que la meva intervenció sigui una mica més global i prengui el tema del *fracking*, però també vulgui fer una intervenció agafant el model energètic de país, que crec que és el que ens convé.

Jo vinc representant una terra, la Ribera del Sió –Agramunt, la capital natural de la comarca natural de la Ribera del Sió–, una terra regada per dos canals –canal d'Urgell i canal Segarra-Garrigues–, una terra que ha sabut conviure amb l'horta, però, sobretot, amb el secà. I això és una cultura que no es perd i que es porta a l'ADN de totes les persones. La gent de les nostres terres saben aprofitar fins a l'últim mil·límetre cúbic de territori, i, per tant, qualsevol intervenció que pugui agredir aquesta riquesa –aquesta riquesa– tan ben treballada de les generacions que ens han precedit, doncs, és un atac directe a aquestes persones que hi viuen.

Una terra que s'està reinventant per generar noves fonts de riquesa. Parlem..., contínuament ens omplim la boca amb campanyes publicitàries, amb campanyes de turisme: que el turisme de proximitat, que el producte de proximitat, que el producte de qualitat, que les indicacions geogràfiques protegides; que les nostres terres, els nostres pobles, els nostres artesans saben fer uns bons productes. Ens omplim la boca d'aquestes paraules; però, en canvi, permetem que hi pugui haver una esclatxa perquè empreses que poden arribar a destruir tota aquesta riquesa puguin afectar el nostre territori.

El nostre primer contacte amb el *fracking*, la veritat, és gairebé casual, a través d'un correu electrònic de la societat civil. Crec que no és la manera com un alcalde s'ha d'assabentar d'un procés d'aquesta magnitud. Una entitat, com podia ser una altra..., en aquest cas, se'ns va convocar a una reunió, i a partir d'aquesta reunió se'ns va començar a informar. Si aquesta entitat no hagués escrit aquest correu electrònic i no hagués tingut la delicadesa d'enviar-lo a Agramunt, en aquests moments segurament jo no estaria aquí. A partir d'aquí

comença un neguit, comença un procés de neguit, i el primer que fa l'ajuntament és informar-se a l'Administració competent, és a dir, a la Generalitat.

Encara és hora que rebem una resposta. És a dir, la resposta que hem rebut en tot moment és que està en estudi, que hi ha un període d'allegacions, que l'empresa simplement ha presentat un projecte, i que serà la Generalitat la que valorarà la viabilitat d'aquest projecte i si hi ha d'haver estudis paral·lels que hagin de complementar aquests estudis. Per tant, jo, en aquests moments, no tinc cap document que m'informi, ni en contra ni a favor, que el *fracking* en aquests moments està aturat, d'acord? Només tinc declaracions a la premsa, tinc intervencions parlamentàries, però no tinc cap altre document. Molt bé.

El procés de la societat civil sempre comença amb un alarmisme, no? És tal com ho agafem quan una plataforma mediambiental, ecologista –perquè sembla que això només és feina dels ecologistes, no?–, fa aquestes declaracions: tothom s'alarma. Els polítics s'alarmen, diuen que són uns exaltats, que només expliquen els desastres. Bé. Si a través de l'explicació dels desastres..., fa que la societat s'estimuli, doncs, benvingut sigui aquest camí; ja el millorarem, però almenys podem dir que ara, en aquests moments, estem informats. Es genera un ressò i paral·lelament a aquest procés civil, aquest procés de la societat civil, el procés polític comença molt lentament –molt lentament.

En primer moment, hi ha una certa reticència a escoltar aquesta informació. Jo encara recordo en el consell comarcal del qual formo part, el Consell Comarcal de l'Urgell, la feina que vaig tindre per muntar una reunió on s'informés exactament de què era el *fracking* en un consell d'alcaldes; que, com bé sabeu, un consell d'alcaldes no té cap poder decisor –ja no em vull imaginar si s'hagués plantejat en el Ple del consell comarcal. Total hermetisme, ningú explicava cap mena d'informació. I, finalment, com passa en totes aquestes coses, passem de cop d'un hermetisme total a un posicionament polític: cada partit polític es posa en una posició i defensa aquella posició, i, per tant, la societat civil –que és el que representem nosaltres– s'emporta la idea que aquest posicionament polític no sabem si ha estat fruit de l'estratègia política de cada partit o del fet que realment ha entès el problema i la seva decisió ha estat fruit d'aquest coneixement. Perdoneu que siga tan contundent, però és que el procés suposo que me n'ha fet tornar.

Jo entenc que la funció d'un govern és prendre decisions; al Govern de la Generalitat, és prendre decisions a nivell de país, però també entenc que és informar el territori. A mi quan veï m'arriba a l'ajuntament i em diu: «És que heu posat moltes a un carrer que l'heu fet prohibit, però no n'heu informat», jo podria dir: «És decisió de l'ajuntament, per tant, jo no tinc per què informar.» Doncs, és la sensació que jo he tingut. A nosaltres, se'ns ha dit: «És la decisió del Govern, és la feina del Govern, qui ha de decidir, i la informació, doncs, la teniu exposada.» Jo m'he sentit desinformat totalment.

La funció del Parlament també és vetllar pel territori, vetllar per la defensa d'aquestes terres de què abans

parlava, i gràcies a aquesta comissió –que ara sembla que no té sentit, aquesta comissió, perquè jo he sentit algun comentari que ja no tenia sentit–, doncs, gràcies a aquesta comissió..., que tot just fa sis mesos que vam fer la reunió amb alguns dels partits polítics, semblava que començava a arrencar. És a dir, hem passat d'una comissió que gairebé no caminava, a una comissió que sembla que ja l'hem de liquidar. Per tant, crec que aquí hi ha un error de model de procediment. El tema del *fracking* podem dir que s'ha acabat, que no s'ha acabat, que ja està llest, però hi ha un error de procediment. O sigui, en aquest moment el territori crec que no s'ha sentit representat pel Govern, el Govern no ha representat el territori, i això és un error que és extrapolable a moltes altres discussions que puguin vindre d'ara endavant.

Després d'aquesta compareixença, jo me'n tornaré a Agramunt –me'n tornaré a Agramunt– a defensar el territori, a treballar pel territori. M'agradaria tornar amb el convenciment que el Parlament ha après que aquí no s'ha treballat de la millor manera, perquè davant d'altres futurs problemes –la geotèrmia, etcètera, doncs– no s'actui de la mateixa manera. Sortiran altres casos, s'ha dit ben clar, i en aquests altres casos no ha de ser la societat civil que ens vingui a buscar als representants de les administracions i ens expliqui quins problemes tenen aquests casos, sinó que han de ser les administracions, que per això tenen els seus tècnics competents, que treballin per informar el territori.

Jo ho vaig dir el 13 d'abril, quan hi va haver la signatura del Compromís d'Agramunt, juntament amb més de cinquanta alcaldes, de representants comarcals, de representants de la diputació: jo no vull ser còmplice de la destrucció d'un territori que hem heretat dels nostres avantpassats, i per no ser còmplice d'això, treballaré fins al final perquè la destrucció del territori no sigui una realitat. El nostre país es construeix prenent decisions, decidint quin és el model energètic que nosaltres volem. No es construeix tapant forats –ara *fracking* sí, ara *fracking* no–, es construeix plantejant un model energètic. I aquest model energètic passa per qüestionar les centrals nuclears, passa per qüestionar les centrals eòliques, i passa per qüestionar qualsevol tipus d'aprofitament energètic. I amb això no vull dir que siguin viables o no siguin viables, és feina del Parlament.

I, finalment, només fer un comentari a la portaveu del Partit Popular. Ja ho sé, que la compareixença no està adreçada a dirigir-nos directament a un grup, però és que, la veritat, permeti'm dir-li que vostè ha dit que ha agraït el fet que els dos ponents anteriors hagin aportat aquesta informació i aquest coneixement als diputats del Parlament. Jo també ho comparteixo. És cert, els diputats que avui hi ha aquí s'emporten el coneixement i s'emporten la informació, però els ajuntaments ens emportem els desastres que vostè ha volgut evitar; els desastres queden en el territori, la informació queda al Parlament. També ha dit que és una pena que Catalunya no disposi de prou terrenys per fer aquest tipus d'aprofitament; jo simplement li dic que és una *riquesa* que Agramunt encara disposi d'aquests terrenys per poder-los aprofitar en altres sentits.

I, finalment, vostè ha traslladat el problema del *fracking* a decisions de l'Estat, com és habitual. (*Veus de fons.*) Vostè ha traslladat el problema a nivell estatal. Ha dit que les decisions energètiques són un tema estatal. Ja m'explicarà com ho farà, vostè, per controlar tot el gas que ens arriba del Marroc. Què iniciarà? Una reconquesta al Sàhara Occidental?

Gràcies.

(*Veus de fons.*)

El president

Clarifiqui... –clarifiqui. (*Veus de fons.*) A veure, el que em voleu plantejar és que aquest senyor ha vingut a explicar o a comparèixer i no per interpel·lar els diputats. (*Veus de fons.*) Bé. No ho hem entès exactament com una interpellació, però vaja, sí que és cert que la darrera part de la intervenció ha estat... (*Veus de fons.*) I, en tot cas, que no es facin referències personals als diputats, m'apunten.

L'alcalde d'Agramunt

Bé. Doncs, si s'ha sentit alludida la diputada del Partit Popular, em dirigeixo al Partit Popular sencer.

(*Veus de fons. María José García Cuevas demana per parlar.*)

El president

Digui'm...

María José García Cuevas

A ver, si me concede la palabra treinta segundos. El objetivo de esta comisión de estudio es entender el problema del *fracking*, el punto de vista técnico y también el impacto en el territorio. Todas las comparecencias han sido aprobadas por todos los portavoces que estamos en esta sala y por todos los grupos, con lo cual estamos todos dispuestos..., y hemos facilitado que ustedes vengan a hablar aquí, a explicarnos su posicionamiento, pero su posicionamiento sobre el efecto en el territorio.

Entendemos..., y era lo que quería, que el presidente aclarara, con todo el respeto, por supuesto... –igual que se nos llama al orden cuando los diputados, pues, no hacemos lo que se espera de nosotros–, es que nosotros no nos tenemos que cuestionar, como decía antes, entre nosotros, ni los comparecientes tienen que cuestionar a los grupos, ni nosotros tenemos que cuestionarlos a ustedes. Esto es un intercambio de información, de puntos de vista desde el respeto, y como he dicho, lógicamente entiendo que hay muchas cosas en las que no estaremos de acuerdo. Pero si estamos aquí por algo, y por lo que nosotros hemos aprobado que ustedes vengan aquí y les abrimos las puertas de esta sede parlamentaria, que es su casa porque es la casa de todos los ciudadanos, es para encontrar los puntos de encuentro y para ver cómo damos un paso adelante a la solución de un problema que supuestamente teníamos y que ahora resulta que no tenemos, porque no hay gas

en Cataluña; no es para entrar a interpelar, ni a increpar –entiendo yo, ¿eh?–, ni por su parte a un diputado, ni por nuestra parte, ni a la Mesa, ni a otros diputados.

Esto es lo que yo entiendo que el presidente, como responsable de la comisión, pues..., era su obligación poner de manifiesto cuando se hacen alusiones personales tan directas..., como usted se ha dirigido a mí. Entiendo y respeto que no esté de acuerdo con lo que yo he dicho, pero, primero, no ha entendido lo que yo he dicho, porque ha dicho usted cosas que yo no he dicho –luego se puede leer el acta, no vamos a dar vueltas siempre sobre lo mismo–, y luego entiendo, con todo el respeto, que no es el objetivo de su comparecencia aquí, ni tampoco desde el Partido Popular tenemos que, bueno, aceptar que las cosas no se hagan conforme al Reglamento, como, por otra parte, ha habido otros grupos parlamentarios que también han puesto de manifiesto.

Gracias.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. En tot cas, agrair als dos representants locals, alcaldes, la seva presència avui aquí. I, en tot cas, també manifestar la perplexitat d'aquest grup parlamentari respecte a les intervencions d'alguns diputats. Els compareixents són convidats en aquesta cambra perquè manifestin..., precisament, els alcaldes han vingut a manifestar la sensació que han tingut en el territori. La sensació que han tingut en el territori ha quedat manifestada en tots els casos, i em sembla que ha quedat avalat no només per una força política, sinó per diversos alcaldes de diversos colors polítics, que la manca d'informació i la manca de transparència per part del Govern de la Generalitat en aquesta matèria hi han estat.

Malgrat que el senyor Fernández Teixidó s'entesti a dir en aquests moments que no hi ha matèria, sí que hi ha hagut matèria. Hi ha hagut una preocupació molt important en el territori, hi ha hagut nervis en el territori per la manca d'informació per part del Govern de la Generalitat i la voluntat d'atorgar uns permisos que havien estat atorgats. Per tant, no ens diguin ara que no hi ha matèria. Tant de bo –tant de bo. I agraiem el canvi de Convergència i Unió respecte a aquesta matèria, però el posicionament inicial no era aquest, senyor Fernández Teixidó, i vostè ho sap.

Per tant, deixin –deixin– que els alcaldes –que ho han fet, em sembla, amb tot el respecte cap a nosaltres, cap als parlamentaris– expressin quin és el seu sentir i el sentir del territori, igual que aquesta tarda sentirem les plataformes que s'explicaran, igual que han vingut uns tècnics que també ens han explicat quina era la seva posició.

Hem convidat aquests alcaldes perquè ens expliquessin quina era la seva situació a nivell territorial, com

han viscut en el territori –com han viscut en el territori– i ells com a Administració local, com a Administració més propera a la ciutadania, aquesta situació. Em sembla que és l'únic que han expressat. I han fet, doncs, esment d'un model energètic. El senyor Solé expressava la necessitat de fer un debat energètic, el qual compartim, i em sembla que compartim també la resta de grups parlamentaris.

Dit això, agrair-los de nou no només la compareixença aquí, sinó la feina que han fet en el territori. És evident que vostès, amb la participació..., hi han hagut diverses iniciatives a nivell local; ens explicava el senyor Solé la declaració d'Agramunt, però també hi ha hagut una declaració a Orís, a nivell de la Garrotxa també hi ha hagut altres pronunciaments i altres declaracions. I, per tant, diguem-ne, els alcaldes i alcaldesses han fet el que se suposa i esperen els seus ciutadans, que estiguin al costat del territori, i defensar allò i, com apuntava el senyor Solé, conservar allò que han rebut dels seus avantpassats per poder-ho traslladar a les generacions futures. Per tant, des d'aquest punt de vista, agrair-los la feina duta a terme al voltant..., i en la defensa del territori.

Algú apuntava que aquesta comissió està liquidada. Jo..., em sembla que veient les intervencions dels tècnics anteriors aquesta comissió no pot estar liquidada, perquè, com també vostès apuntaven, hi hauran altres casos, i en el cas de la geotèrmia s'apuntava que aquesta tècnica intentarà ser utilitzada novament sobre el territori. És que no és per un tema en concret; no és que no vulguem extreure petroli, no és que vulguem extreure gas, és que el que no volem és que es foradi aquest territori amb certes maneres que poden produir danys sobre el territori. Ja s'ha dit: un consum excessiu d'aigua, una eventual contaminació dels aqüífers, una despesa sobre el territori. Per tant, ens sembla que caldrà. I no podem dir que aquesta comissió ha finalitzat els seus treballs, ans al contrari; vistes les actuacions fins al moment, el que caldrà és reforçar les conclusions d'aquesta comissió per tal que quedi clar que en aquest país es poden explotar moltes tècniques energètiques, però que no vagin en detriment del territori ni que siguin tècniques depredadores amb el territori.

Per part nostra, doncs, hi insistim, donar-los les gràcies. No voldríem tampoc interpellar-los en res més, ens sembla que han fet la feina correcta. Posar-nos a disposició de l'alcalde de Riudaura per intentar liquidar d'una vegada les instal·lacions antigues, instal·lacions que hi havien d'explotació del pou de Riudaura, i, per tant, farem aquelles accions parlamentàries corresponents per intentar tancar amb totes les garanties, amb tota la seguretat, aquestes instal·lacions.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat Jordi Terrades, del Partit Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. També, agrair la presència de l'alcalde i de l'alcalde per donar la seva visió del que

ha passat a diverses comarques de Catalunya en els darrers mesos. Què és el que ha passat? Doncs, una preocupació evident no només dels seus representants elegits democràticament, sinó del conjunt de bona part de la societat, per les tècniques que se'ns anunciaven.

Algú ha dit: «Ara no hi ha matèria», no? Millor. Ja ho dic jo, millor. Però, i si hi hagués hagut matèria? Crec que el debat és aquest. I si hi hagués hagut matèria? Perquè alguns ja ho dèiem, que pels informes que havíem recollit i les informacions que havíem estat recopilant, perquè, bé, els compareixents que avui vénen aquí..., alguns ja ho havíem anat analitzant amb ells o amb altres persones de la seva mateixa capacitat tècnica, i ja ens deien que a Catalunya no hi havia matèria, eh? O dit, allò, més precisament, no hi havien hidrocarburs no convencionals amb capacitats d'explotació comercial. I això ja ho havíem dit per activa i per passiva alguns grups parlamentaris. El debat que s'hagués produït..., és a dir, si hi hagués hagut matèria, què? Aquí teníem un conflicte social de primera magnitud.

Jo discrepo d'una precisió que ha fet el senyor Solé. Em sembla que ha sigut el senyor Solé, i si no ha sigut ell ha d'haver sigut la senyora Masana. Jo crec que no hi ha hagut desídia –jo crec que no hi ha hagut desídia, eh? Jo crec que hi ha hagut un emmirallament respecte al que passava en altres països en què sí que hi havia recurs. En alguns altres llocs el que hi havia era una certa penetració no en el subsòl, sinó en les bombolles especulatives, en aquest cas, energètiques, eh? És, com a mínim, la concepció que tenim nosaltres.

Aquesta comissió s'ha de liquidar? Bé. Jo crec que després de veure l'informe del Govern és probable que..., com que no hi ha recurs, molt sentit no té. Ara, el que sí que té sentit –el que sí que té sentit– és aprofundir en el debat del model energètic que necessita Catalunya, que necessita el país. És a dir, farem un tancament en fals d'aquesta comissió si no donéssim resposta a una interpellació que ens ha fet el senyor Solé –aquesta sí que ha sigut seva– de debatre el model energètic. Nosaltres aquesta l'hem reclamat també reiteradament, que aquest és un debat que s'ha de fer, perquè és un debat estratègic per al país, un país que és fortament dependent energèticament i que aquest debat l'ha d'afrontar; no només en seu parlamentària, que segur que s'ha d'afrontar en seu parlamentària, però aquest és un debat que s'ha d'afrontar també socialment.

Es deia: «És que el que cal és informació.» Jo hi estic absolutament d'acord, cal informació, cal debat i després adoptar decisions, i qui ha d'adoptar decisions en primera instància és el Govern del país i també el Parlament de Catalunya en funció de les..., jo crec que no de les majories, en aquest cas, perquè em contradiria amb la meua intervenció. Com que nosaltres considerem que aquest és un debat estratègic, el que cal és, justament, fer això: informació, debat i adoptar decisions el màxim d'àmplies i consensuades. Perquè haurem de fer el debat, no?, i al final haurem de decidir si volem energia nuclear, si volem dependre de seguir tenint una economia que depengui exclusivament dels combustibles fòssils; haurem de debatre si tanquem centrals nuclears, si volem centrals eòliques o no, o

volem combinar les dues coses, si volem centrals solars. Haurem de fer un debat sobre l'estalvi i l'eficiència energètica. Però aquest debat l'hem de fer, perquè algun dia haurem de resoldre si el país aposta, doncs, per més combustibles fòssils, o aposta per més energia nuclear, o per no tancar les centrals que tenim quan acabin la seva vida útil, o aposta per les energies renovables, o quin és el mix que necessitem com a país. Aquest debat s'haurà de fer necessàriament; això sí, sobre la base de la informació i del debat, no només en seu parlamentària, sinó socialment.

I, en tot cas, agrair el treball que els alcaldes i les alcaldesses del territori –que són representants també dels ciutadans, perquè han sortit elegits d'un procés democràtic electoral– han fet al llarg d'aquests mesos, justament perquè el que hi havia no era una informació de qualitat que permetés adoptar decisions en un sentit o en un altre.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar agradecer a la señora Masana y al señor Solé su comparecencia en este Parlamento y la exposición de las preocupaciones por el territorio. Ya me he disculpado antes porque me he tenido que ausentar, pero ya el compañero me ha puesto al día.

A ver, entendemos su preocupación y la compartimos. Es que es su obligación preocuparse por el territorio, porque además esta es la base de la Administración descentralizada. Es como funcionan bien las cosas: que ustedes entiendan la preocupación del territorio y la trasladen a otras instancias donde se toman decisiones que afectan al territorio. Es lo que siempre estamos debatiendo y planteando, ¿no?, de la contraposición, y cómo se llegan a poder conciliar el interés particular de un territorio, que es general en el territorio pero que es particular a un nivel, pues, por ejemplo, del Parlamento de Cataluña; lo que no quiere decir que sea menos importante ni que haya que menospreciarlo, pero precisamente el conocer bien ese interés –en qué se fundamenta, qué lo amenaza– es lo que puede llevar a tomar las decisiones correctas para el interés general, porque si no tenemos la información territorial, pues, no podremos tomar las decisiones correctas.

También decirles que territorio somos todos, porque, bueno, todos tenemos concejales en distintas zonas de Cataluña y los diputados no vivimos en el Parlament, ni siquiera todos en Barcelona. Antes yo se lo comentaba, mi casa sale muy cerca de la mancha amarilla que nos ponían antes. O sea que todos somos territorio y todos estamos, lógicamente, preocupados por vivir en las mejores condiciones y con absoluta seguridad para nuestra salud y también para el mantenimiento del medio ambiente. Porque eso es lo que nos preocupa a todos, y esto creo que es una preocupación políti-

ca, además de personal, compartida transversalmente en este Parlamento.

Estamos totalmente de acuerdo con ustedes en un punto, y es que ha faltado transparencia en este proceso desde el principio. Como ha dicho antes el diputado socialista, no les ha llegado la información de calidad. En eso estamos totalmente de acuerdo. Desde el principio de todo este proceso nosotros lo denunciábamos también, el Partido Popular lo denunció. Cada uno hace las cosas a su manera. Nosotros nos dirigimos al Gobierno, hicimos preguntas escritas; exactamente, qué permisos se habían concedido, a quién, por qué, con qué requisitos, qué controles había. Obtuvimos una respuesta nada satisfactoria. Apoyamos el que se elaborara el informe técnico por parte del Govern, porque nosotros entendemos que lo primero es que el Govern se posicione y nos aclare dónde está, qué se sabe, por qué se han concedido, qué permisos hay.

Tenemos también que agradecer que el Govern también nos recibió y nos explicó cómo estaban los temas, pero hay que decir que costó un tiempo. También puede entenderse porque coincidieron las elecciones, el cambio de Gobierno, cambio de *conseller*, y a lo mejor, bueno, pues, ahí tampoco..., ¿no?, la eficiencia de los procesos cuando cambian las personas y hay un proceso electoral por medio, pues, se rompe. Pero el caso es que lo cierto es que al territorio no le llegó la información ni puntualmente, ni transparentemente, ni la información adecuada, la información completa y correcta que, por ejemplo, pues..., hoy hemos tenido oportunidad de escuchar técnicos que no hemos escuchado nunca en este Parlamento, y que creo que a todos nos han enriquecido y nos han aportado.

Por tanto, de acuerdo con esa falta de transparencia, como les decía, nosotros lo intentamos solucionar utilizando las vías que el Parlamento, que nuestra democracia, pone a nuestro servicio, que es dirigirnos al Gobierno; aprobamos el que se elaborara ese informe, el informe de técnicos, que también aportó mucha luz, y aprobamos la comparecencia del *conseller*, que también fue muy interesante.

Y en relación con la necesidad de esta comisión, pues, entendemos que desde el momento en que, como decimos, el Gobierno ha dicho: «No va a haber ningún permiso más por fracturación hidráulica para extraer gas no convencional, porque no hay reservas que puedan hacerlo económicamente interesante», es que ya no pasamos a pensar qué riesgos hay, cómo afectan al territorio, cómo los controlamos –todo el seguido de cuestiones que hemos planteado a la comparecencia anterior.

Yo..., para acabar, dos cuestiones. Primera, públicamente y en voz alta para que conste en acta, transmito a la alcaldesa de Riudaura la información sobre este pozo, porque creo que esto sí que es un tema grave. O sea, aquí sí que hay tema –utilizando la terminología del diputado de Convergencia. Sí que hay tema, y de esto sí que tenemos que ocuparnos. O sea, nosotros tenemos que ocuparnos de los problemas de la gente y no de los supuestos problemas o de los problemas que no son o que no han llegado a ser, afortunadamen-

te. Por tanto, la información sobre este pozo..., porque creo que esto sí que hay que transmitirlo a la instancia correspondiente, y a mí me gustaría ponerlo en conocimiento del ministerio, por lo menos saber qué saben allí o qué actitud tienen. Con lo cual, a disposición del municipio nuestro grupo parlamentario como canal directo de acceso al ministerio, si es que algo tienen que decir allí.

Segundo punto muy importante, la energía geotérmica estimulada. Ustedes saben que este es un recurso renovable, eficiente, autóctono, disponible 365 días al año, veinticuatro horas al día, a diferencia de otras renovables que por ahí tienen un fallo importante en cuanto a garantizar la seguridad y el suministro, ¿no?, y que Cataluña tiene un gran potencial, nos lo han dicho antes. Nosotros lo llevamos diciendo, esto, meses en este Parlamento. Esto está estudiado desde el Colegio de Geólogos de Madrid, y Cataluña es la zona de toda la península que tiene más potencial. Hay ya plantas en marcha, bien sea para producir electricidad o calor, en Alemania, en Suiza, Francia, Reino Unido, Suecia –no entro en el detalle para no perder tiempo. Por lo tanto, bueno, a mí me gustaría saber si ustedes ya de entrada se van a oponer directamente a que esta técnica se utilice para extraer este tipo de energía, o si piensan que es interesante entenderlo y valorarlo –cómo se aplica la fracturación hidráulica, que es diferente; para empezar, los aditivos no son los mismos, como han dicho antes.

Finalmente, disculparme porque tendré que marcharme en breve, como ya les he dicho.

Muchas gracias, presidente.

Gracias.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds, Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, també, donar-vos les gràcies..., donar les gràcies als dos alcaldes per la compareixença, i a través d'ells a tot el moviment municipalista que representeu dels molts ajuntaments que han estat implicats en les plataformes, en les declaracions; a tota la quantitat d'alcaldeses, alcaldes, regidors, regidores, que s'han pronunciat i que han treballat, no?

En aquest sentit, no vull deixar de passar..., ja que vull fer aquest esment de també demanar-vos o demanar-los que ens diguin amb quines col·laboracions han comptat. És a dir, parlem d'ajuntaments petits, s'han referit a la societat civil, però han hagut de fer alegacions, han hagut de presentar informes, heu hagut de moure-us. Quin és el teixit i quins són els suports que heu rebut i amb què heu pogut comptar per poder fer aquestes manifestacions o aquestes alegacions?

Segona, jo crec que si no hi ha causa no és per l'informe que hem vist ara o el que va presentar el Go-

vern del senyor Fernández Teixidó. Per cert, aprofito per dir que sí, jo estic aquí per fer política, i que per tant, evidentment, estem aquí per debatre els polítics; i, per tant, no m'estaré de fer les referències que calgui al debat polític del Parlament –si no quin avorriment, el que seria aquest Parlament. Llavors, deia el senyor Fernández Teixidó, en nom del partit que dona suport al Govern: «Bé, tranquils, el Govern ha fet la feina que havia de fer. Ha fet un informe i no hi ha causa.» És que de causa ja no n'hi havia des del principi, perquè jo he volgut preguntar als representants dels geòlegs i del Col·legi d'Enginyers de Mines..., és que tot això que ens han explicat –no amb el grau de detall que ho han fet i amb l'especificitat– era desconegut? És a dir, calia obrir un seminari, o n'hi havia prou d'anar als manuals de geologia de Catalunya i als informes que hi ha disponibles? O, si més no, haver-se llegit el document aportat per la plataforma «Aturem el *fracking*» el mes de desembre, quan ens van reunir allà a Riudaura, amb un dossier de quatre pàgines amb informes –que a nosaltres ens van servir per redactar una proposició de llei sobre els impactes–, informes en tema d'aigua, en tema de geologia, etcètera.

De causa, no n'hi havia, el que hi havia és una cosa que... –vull agrair infinitament la sinceritat del representant del Col·legi de Geòlegs–, el que hi havia era pura especulació borsària emparada per especuladors d'aquest país, als quals el Govern d'aquest país va donar ales, en lloc de dir-los: «Ja se'n poden anar per on han vingut, aquí no hi ha cas.» Perquè quan veus aparèixer damunt dels plànols del Ministeri de Indústria..., atenció!, perquè el Ministeri de Indústria... –aquest plànol que hem vist dels rectangles grocs que estan a la vora de moltes cases–, el permís per a l'exploració és de la Generalitat, però els permisos per a l'explotació i la introducció són a través del *ministerio*, especialment si estan sobre..., per tant, ja se sabia, això.

Home, que t'arribin uns dossiers com aquests... Jo crec que el més prudent –allò de dir del bon govern, del bon pare de família– és que el director general corresponent, ja no parlem del conseller, digui: «I això de què va? I això de què ve? Qui són aquests que hi han aquí darrere? Escolta, hi ha causa? I estudiem-la.» No. Si estem aquí i no hi ha hagut causa és perquè hi ha hagut una mobilització important de la societat civil, de centenars d'ajuntaments de Catalunya, perquè hi ha hagut gent que ha fet aquests estudis i els han aportat aquí. Però si no hi hagués hagut tot això, continuaria havent-hi causa perquè això aniria endavant en ares de «les possibilitats futures», «que si no és petroli serà una altra cosa, serà geotèrmia». És a dir, si no hi ha causa és perquè la societat s'ha mobilitzat i ho ha fet molt bé, i ho ha fet a través de les institucions locals.

Segona, he buscat això –que tenim aquí ara internet, no?–: hi han 78.800 referències a una cosa. Se'n diu «lleialtat institucional», que és el que ha faltat en aquest país. I els ajuntaments, encara que sigui el de Riudaura –el d'Agramunt és més conegut, ara Riudaura també es va estenen a Catalunya; però encara que sigui Sant Jaume de Frontanyà, amb vint-i-quatre veïns–, són institucions d'aquest país, i hi ha una cosa que es diu «lleialtat institucional», que no poden ser

tractats amb: «Busqui vostè al butlletí», o «Ja se n'assabentarà», o que el vagi a veure el personatge. Setanta-vuit mil vuit-centes referències amb «lleialtat institucional», demanant-se-la tothom de tothom. I això és el que ha mancat en aquesta actuació.

I això ens posa damunt la taula que aquesta comissió haurà de fer conclusions. Aquesta comissió ha de fer conclusions. La primera serà..., ja li ho avanço, el nostre grup presentarà aquesta, on apareixeran les paraules «hermetisme, menysteniment als alcaldes i als territoris, actuació amb desídia, interessos econòmics, desinformació, manca d'informació», etcètera, «deslleialtat institucional». I això s'ha de plantejar. I s'han de plantejar també, d'una vegada per totes, els processos participatius normals en problemes ambientals, processos participatius *de veritat*, promoguts, com fan a França, a través d'una legislació específica sobre com es fan els processos de participació –ja existeix, tot ordenat– en àmbits ambientals, incitats pel mateix Govern –no esperant que els susciti el territori.

L'alcalde deia: «Són paraules –paraules, paraules–, però no tenim una resolució ferma.» També és una bona conclusió. El Govern ha dit: «No ho considerem, perquè no hi ha causa.» Però per ara no hem vist..., algun s'ha denegat, però no hi ha hagut el tancament definitiu de tots aquests expedients. Això s'havia de plantejar. I nosaltres vàrem intentar en el mes de febrer, quan vàrem fer la proposició de llei... –i ho vull tornar a deixar clar aquí–, que això que avui és una comissió de compareixença i d'investigació, que escoltem i en traiem conclusions, era perfectament factible, i ja s'hauria fet fa mesos. Haurien pogut ser, les compareixences, entorn d'una proposició de llei que hauria pogut donar resposta a la pregunta de l'alcalde: «I després que hàgim comparegut aquí, què?»

Doncs, miri, senyora alcaldessa, senyors del territori, els grups parlamentaris presentaran esmenes o no, hauran escoltat els gèdlegs, els de mines, l'informe del Govern, etcètera, i no es preocupin perquè d'aquí a un mes en el Ple del Parlament s'estarà votant un projecte de llei, com han fet a Cantàbria, com han fet a La Rioja... –és a dir, no ho han fet governs ecologistes o de perillous rojos–, virtut que han fet defensa del seu territori aprovant, en virtut de les competències que tenen en matèria d'ordenació del territori i de medi ambient, mesures de blocatge davant d'actuacions similars –aquestes, o similars. I ara no diríem: «Bé, paraules, paraules... –paraules.» I ja farem una proposició..., farem una proposta de resolució també que demani que el Govern es preocupi del pou de gas de Riudaura. I no tindrem una disposició legal que protegeixi el territori respecte d'altres aventures com aquestes.

Bé. De totes maneres, doncs, jo crec que sí que ha valgut la pena la feina que heu fet, que ha valgut molt la pena. I jo crec que no es pot anar al territori amb cap sensació ni de frustració, ni de desengany, sinó al revés, d'èxit, de victòria, perquè això s'ha d'atribuir, jo crec, a la feina que ha fet la societat civil, que han fet els ajuntaments com a representants institucionals, i jo crec que també –perquè cal dir-ho– el Parlament tard o d'hora, amb retard o això, ha estat sensible al tema i s'ha convertit en la cambra de ressò del que el territori

planteja, que tampoc no ho podem menystenir perquè és l'última institució que ens queda en aquest país.

Gràcies, senyor president; i, gràcies, alcalde i alcaldessa.

El president

Té la paraula la diputada de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Pues, agradecer la comparecencia a ambos alcaldes y darles la enhorabuena. Yo creo que esto ha sido un ejemplo de un movimiento cívico, un movimiento social, que a través del trabajo, a través de la organización, pues, ha dado sus frutos.

Es verdad que todavía no hay nada firmado, es verdad que todavía no tenemos ninguna resolución, pero, bueno, yo creo que en principio podemos felicitarnos de que una plataforma escrupulosamente pacífica –por lo menos a mí no me consta ningún tipo de altercado, ni ninguna queja por su parte, y a mí me gustaría poner eso de manifiesto–, un movimiento, una plataforma absolutamente pacífica y cívica, gracias al trabajo de sus miembros, gracias a la organización, pues, ha conseguido el objetivo que tenía, y es que en Cataluña se tomara una decisión de sentido común, que es que no se utilizara el *fracking* teniendo en cuenta los peligros que eso supone y teniendo en cuenta las características que tenemos en Cataluña.

Insisto que ahora mismo lo único que tenemos son declaraciones políticas, y coincido plenamente con la señora alcaldesa, Eulàlia Masana, en que esto se tendrá que definir de alguna manera, se tendrá que regular, tendrá que haber alguna resolución, tendrá que haber alguna información por escrito a los ayuntamientos. Es decir, esto deberá concretarse de alguna manera por una cosa importante, que es darle confianza y seguridad y tranquilidad a los ciudadanos, pero por otra cosa que aquí parece que en el Parlamento no suena mucho, que es seguridad jurídica. La gente tiene que tener seguridad jurídica de cuáles son las actuaciones y las líneas del Gobierno. Por tanto, nosotros también esperamos que esto no quede aquí, sino que esto se concrete de alguna manera.

También me gustaría comentar que me alegro mucho de que ahora todos los grupos parlamentarios estén muy contentos de esta comisión de estudio, que nos la criticaron tanto –incluso algún grupo que está muy en contra del *fracking*, ¿eh?, también quiero recordar cuando se impulsó por parte de Ciutadans. Esta comisión, que tuvo el apoyo de otras fuerzas políticas, menos de dos de ellas, pues, nos ha servido para varias cosas. En primer lugar, para tenerles a ustedes y que nos expliquen ustedes de primera mano cuál ha sido la preocupación que han sentido y el trato de la Generalitat de Cataluña, porque eso ha quedado registrado y esto en sede parlamentaria, pues, se tendrá en cuenta; y además con una ventaja, que es que esta comisión no tiene..., podemos alargar nada más en el tiempo que con las comparecencias de la tramitación de la ley. Pero también porque hemos podido escuchar a técnicos, a personas con un conocimiento exhaustivo en la ma-

teria, pues, dándonos argumentos para que objetivamente y por sentido común..., el *fracking* no se debe llevar a cabo en Cataluña, porque no tiene sentido.

Por tanto, aquí ha habido dos problemas. Ha habido el problema de los posibles impactos medioambientales de la técnica del *fracking*, de la preocupación de los ciudadanos, pero también una falta clara de información por parte de la Generalitat a los ayuntamientos. Y esto..., yo creo que una de las conclusiones –como bien decía el señor Milà– que debemos sacar, es cómo se ha llevado a cabo la gestión de estos permisos y la gestión de este tema por parte de la Generalitat, una Generalitat que después es muy crítica, ¿eh?, con otros gobiernos, con el Gobierno de España, respecto a que hace lo que quiere, que no da información, etcétera, y que actúa en el ámbito de Cataluña sin consultar, pero precisamente luego parece que hace exactamente lo mismo con los ayuntamientos. Los ayuntamientos son entidades locales, son muy importantes, y deben ser informados y escuchados siempre en cualquier proceso de estas características.

Por tanto, yo creo que debemos aprender para próximas ocasiones; porque no se descarta, además, que tengamos que volver a hablar de *fracking* aunque sea en otra aplicación, la geotérmica o la que sea. Por tanto, yo creo que esto debe quedar claro. En el momento futuro en el que se vuelvan a plantear unas circunstancias como estas, se tiene que definir un protocolo o cumplir los mínimos criterios de participación de las entidades locales para que esto no vuelva a ocurrir. A mí me llama mucho la atención que ustedes no hayan recibido ni un solo documento por parte de la Generalitat, si lo he entendido bien, ni una sola carta, que les informe de nada, ni de que se habían solicitado los permisos, ni de que... (*Veus de fons.*) Ah, bueno, pues..., pero también ni que se hayan denegado, ni que se hayan suspendido, ni que se hayan revocado, etcétera.

Por tanto, vamos a aprender, aprender que por parte de la Generalitat se tienen que mantener unos cauces de información y de participación de las entidades locales, y también una cuestión de fondo, que es que no se pueden empezar a tramitar permisos de prospección cuando todavía no se ha hecho por parte del Gobierno un informe exhaustivo, que es el que se nos presentó hace un mes. O sea, primero hay que hacer el informe, ver si eso es viable o no, y después se tomará la decisión de la tramitación de los permisos. Por tanto, aquí hay que aprender, hay que aprender de los errores, y algún representante del grupo que da apoyo al Gobierno parece que quiere minimizar: «Bueno, no hay debate.» Hay debate porque se han producido las cosas de una forma inadecuada, y, por tanto, sí que las entidades locales y los ciudadanos tienen derecho a saber cuáles son los errores que ha cometido la Generalitat de Cataluña, aunque se haya decidido, parece ser, que no se puede aplicar el *fracking* en Cataluña.

Por tanto, desde Ciutadans nos ponemos a la disposición de las entidades locales y de la plataforma para ver qué iniciativas parlamentarias podemos tener para el desmantelamiento en condiciones de seguridad del pozo de Riudaura, para el seguimiento de los permisos –hasta que no veamos publicada toda la de-

negación de los permisos, yo creo que no podemos quedarnos tranquilos. También definir, si no, un protocolo para que si en el futuro se abren nuevos casos de este tipo de plataformas o de intereses de empresas por parte de la Generalitat, etcétera, se pueda definir cuál va a ser la participación de las entidades locales. Y también me gustaría saber qué documentos ustedes le piden a la Generalitat de Cataluña, qué certificados, qué declaraciones por escrito, para que ustedes se queden más tranquilos respecto a que no se aplicará el *fracking* en Cataluña. Por tanto, nos ponemos a su disposición para que desde el Parlament podamos llevar a cabo las iniciativas que sean necesarias.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat de Convergència i Unió.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. En primer lloc, per agrair, alcaldessa i alcalde, les seves intervencions, i agrair, de passada, també, la feina feta. Els vull dir una cosa de sortida que espero que no els sorprengui massa, no? Aquest diputat i aquest grup parlamentari ja ho entenem, entenem bé, quan vostès parlen de neguit, de patiment, d'angúnies i de tot aquest tipus de coses. A tots ens han passat en àmbits diversos del territori, algunes vegades, i *moltes* vegades fa uns quants anys, situacions d'aquests tipus. Per tant, nosaltres això ja ho entenem, ho valorem, i, en cap cas, ni ho subvalorem, com algú ha insinuat, ni ho menystenim.

Més encara: jo, en nom del grup parlamentari que dóna suport al Govern, si haig de presentar, per manca d'informació o de transparència, excuses, en nom del meu Govern els les presento –en nom del meu Govern els les presento–, aquestes excuses, perquè ja entenc que vostès poden haver-se sentit..., o en un moment determinat que els faltava aquesta informació, que no tenien l'accés directe que vostès volien, que els sorprenien aquí o allà amb una qüestió o amb l'altra. I jo, que entenc –perquè hem viscut situacions semblants en el passat– que aquestes situacions són difícils de digerir i molt complicades per a qualsevol alcalde, qualsevol alcaldessa i qualsevol regidor o regidora, doncs, jo, en nom del meu Govern, els demano excuses.

La segona qüestió que els vull dir és la següent: l'alcalde Solé parlava d'errors de procediment. Alcalde, a veure si situem exactament què fem en aquesta comissió. El Parlament decideix crear una comissió d'estudi –d'estudi–; no hem d'investigar re. Estudiem el possible impacte d'un mètode que pràcticament era desconegut entre la majoria de diputats, com és el *fracking*, respecte a una explotació pretesa en recursos del subsòl. I el que decidim és presentar una comissió d'estudi. I tots els grups parlamentaris, tots, decidim finalment, després del debat pertinent, decidim, finalment, tots, dir: «Endavant aquesta comissió d'estudi.»

Què fa aquesta comissió d'estudi? El que és pertinent: demana al Govern un informe. Per cert, un informe en

què el Govern ja havia començat a treballar. I aquest informe ens el presenta com a primer compareixent el conseller Puig en una compareixença, la primera d'aquesta comissió. És un informe que a mi em sobta –li ho dic sincerament, alcaldessa, i li ho dic sincerament, alcalde– que vostès no el tinguin. Està penjat, amb tota seguretat, a la web del departament –amb tota seguretat–, i probablement si els ha faltat la diligència que algú del departament els l'hagués enviat, jo els prometo que això ho rectificuem ben immediatament, però ha estat penjat aquest informe, que explica a bastament què era, les implicacions que el *fracking* podia suposar en l'àmbit de l'explotació d'aquests recursos.

Després, la comissió avalua aquest informe i tenim una discussió entre els grups parlamentaris de, home, la matèria per a la qual hem constituït la comissió. En aquest sentit –deia jo– no hi ha matèria, perquè, alcaldessa i alcalde, i alguns diputats que han utilitzat també el seu torn, el que havíem convingut analitzar era l'impacte del *fracking* en un moment determinat, respecte a unes explotacions determinades, des de dues vessants: la visió en el conjunt, i els permisos i la seva actualització. De la primera cosa vàrem concloure –crec que no erròniament–: «No hi ha matèria» –de la primera. I de la segona cosa vam decidir que els permisos –i ho va ratificar aquí el conseller Puig– serien denegats automàticament.

«No hi ha propostes! No han dit res! No hi han papers. Res s'ha fet!, Déu meu!, quin desemparament!» Tenen vostès ben flaca memòria, perquè vàrem aprovar una proposta en el debat de política general, que jo, naturalment, al senyor alcalde i a la senyora alcaldessa els vull llegir. I deia això –que em sorprèn que vostès tampoc la tinguin, a través si més no dels diputats que estan més a prop de vostès en els àmbits parlamentaris–: «Presentar i promoure dins de l'actual període de sessions parlamentàries els projectes legislatius necessaris» –no «les propostes», no «els papers», no «aquí va com va»; no, no... –no, no–: «els projectes legislatius necessaris» –«en els àmbits de l'ordenació territorial, de l'urbanisme, del medi ambient i de mines per impedir que en el futur es puguin executar» –es puguin executar– «projectes de prospeccions i explotacions de combustibles fòssils en el territori de Catalunya.» Rotund, no? Concloent, no? No una carta, no un paper, no «ho sentim molt, no han de patir», no, no...: projectes legislatius que entre tots avaluarem per poder tirar endavant aquesta realitat.

Què deia el tercer punt? «Realitzar totes les gestions i tràmits necessaris, inclosa la interposició de recursos administratius i competencials que calguin, davant de l'Administració central de l'Estat, per oposar-se» –ho reitero: «per oposar-se»– «a la realització de prospeccions i explotacions d'hidrocarburs no convencionals, tant davant de la costa de Catalunya, com en els àmbits dits intercomunitaris» –València, Aragó, etcètera–, «pel que puguin afectar a la contaminació de les aigües que s'aboquen a la conca de l'Ebre i que passin per Catalunya, així com la contaminació de la capçalera del riu Noguera Ribagorçana.» Entre altres coses.

A mi això, senyor alcalde, senyora alcaldessa, em sembla molt concloent. Si vostès d'això no en tenen encara

la percepció exacta, ja els demano disculpes, perquè com a parlamentaris tots els ho haurien d'haver fet arribar a vostès. A qui, si no? Jo, en nom del meu grup parlamentari, ja ho faig. Dic: «Escolti, doncs, miri, ho sento molt.» Però això és com era. Potser entendran ara, senyor alcalde i senyora alcaldessa, el que jo deia respecte a «no hi ha *mater*», «no hi ha qüestió». En quin sentit? Per parlar del *fracking* i l'explotació d'aquests recursos.

El senyor diputat d'Iniciativa per Catalunya ha fet tota una valoració que jo, com que crec que no és l'objectiu d'una comissió d'estudi, no penso ni contestar, perquè les comissions d'estudi no vénen a servir ni perquè ningú ens retregui res, ni per polemitzar entre nosaltres. També ho ha fet el senyor Sanglas; menys encara, és un aliat, dóna pacte d'estabilitat. Què li he de dir jo a vostè, senyor Sanglas? Potser està mal fixat, però d'això ja en parlarem on n'hàgim de parlar. Però no li diré res, al contrari; només que em sembla raonable, pensi-s'ho vostè..., si podem parlar d'altres coses –ara li diré quina–, en lloc de parlar de la qüestió del *fracking*. Diputat Sanglas, està en un punt preocupant. «La geotèrmia!, la geotèrmia!», deia el diputat socialista. Diu: «No, no, no, no: i si hi hagués hagut matèria, què?» Però no hi ha hagut matèria. De la geotèrmia ja en parlarem quan en parlin, del sexe dels àngels en parlarem quan en parlin, i així successivament. El Parlament abordarà els problemes en la mesura en què es poden plantejar els problemes i les solucions.

A vostè, senyor Sanglas –i amb això acabo, senyor president–, li consta que no sóc un marxista. Eh que no? (*Veus de fons.*) Marxista no ho sóc. El senyor Milà sap segur que no ho sóc. Però Marx tenia raó en un punt absolutament cabdal –en un–: «Els homes» –diputat Sanglas– «es plantegen els problemes que poden abordar i resoldre.» Recorda vostè aquesta frase, senyor Milà? «Els homes i les dones ens plantegem els problemes que podem abordar i resoldre.»

La geotèrmia. Vostè creu, senyor Sanglas, sense entrar en el motiu de la discussió, que estaria justificat mantenir la comissió oberta perquè ara hem de parlar de la hipotètica mesura del *fracking* en l'àmbit de la geotèrmia? El país té altres urgències i té altres prioritats, senyor Sanglas –en tinc la percepció. Per això nosaltres som partidaris de..., atenció!, li vaig dir jo al president: «Mira, president, que sospito que vindran aquí aquests senyors del territori molt importants i de les plataformes molt importants, i acabarà convertint-se...» –com ha intentat, naturalment, el senyor Milà, com també s'hi ha sumat contenta la diputada Arrimadas, ha estat més prudent el diputat Terrades, i vostè com que és un aliat parlamentari no ho ha fet–, «a veure si podem atacar el Govern contra la transparència, la manca d'informació, la manca de resolucions, etcètera.» I un sospita que el *fracking* ja existia en el temps del tripartit, i no els vaig sentit mai –mai, mai– ni una paraula, ni una reflexió, ni un advertiment, ni un suggeriment, ni una petició de comissió d'estudi. Mai ho vaig sentir, president. (*Veus de fons.*) Però quan va arribar Convergència i Unió, evidentment... (*Algú diu: «Ni un permís.»*) Ni un permís, efectivament. Però quan va arribar Convergència i Unió (*veus de fons*) va arribar

exactament el punt. Per això li deia, president, que jo tenia la sospita inevitable que acabariem convertint la comissió en un atac indiscriminat contra el Govern, que ja se sap, els governs som com som i, sobretot, quan governem.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora alcaldessa, i, gràcies, senyor alcalde.

El president

Gràcies, diputat. Tenen la paraula l'alcaldessa de Riudaura i l'alcalde d'Agramunt.

L'alcaldessa de Riudaura

Ens ho farem una mica a mitges, eh?

El president

D'acord.

L'alcaldessa de Riudaura

Primer de tot, el senyor del PSC: «Si hi hagués hagut matèria.» Seríem morts, enterrats, i com em va dir un tècnic mateix de l'empresa: «Si aquí hi ha gas o petroli, ja podeu marxar.» O sigui, que Riudaura ja no existiria. És clar, cent cinquanta camions d'anada i cent cinquanta de tornada diaris, carregats amb productes químics, amb aigua, o com deia el senyor Ozcariz: «Es que ahora no utilizaremos agua, ahora utilizaremos un gel.» Sí, però el gel aquest porta altres productes encara pitjors. Ull, no hi seríem. O sigui que ja ho veieu.

Desídia. Desídia, perdó. Desídia. I ho dic i ho repeteixo: desídia. Perquè quan es van donar els permisos, ningú sabia qui era l'empresa, ni què tenia, ni què no tenia, ni què feia, ni què no feien, ni quin pla de treball tenien pensat, ni hi havia cap document. Si d'això no se'n diu «desídia», bona fe no és. I ho torno a dir: o és que algú esperava alguna altra cosa? I deixeu-me parlar clar. A mi m'agrada parlar molt clar, i si a algú li pica ja em sap greu, que es grati, però m'agrada parlar clar. I ho torno a dir: desídia. Desídia, perquè no es va mirar res. I em sembla molt trist que ara hàgim d'estar tots contents i aplaudint perquè ara, passat més d'un any i mig, s'hagi pres una solució. Sí que hem rebut una carta que diu que el senyor Teredo..., i a l'empresa Teredo Oils se li ha suspès el permís, però per què se li ha suspès el permís? No per voluntat de la Generalitat: se li ha suspès el permís perquè nosaltres vam collar molt fort i vam deixar al descobert que hi havien hagut unes errades que es passaven per alt. Desídia. I falta de voluntat per part de tots els diputats a l'hora d'informar-se de què és del que estaven parlant, començant pel conseller. Perquè, a veure, amb el conseller hi vam parlar en alguns moments i l'he sentit parlar, i no era la mateixa opinió d'ara.

Quant al tema d'energies i com s'ha de fer. Jo pensava que vivíem en un país que és valent, que és capaç de tirar endavant i de sortir-se'n, on hi ha una quantitat de científics considerable, i de tècnics i d'enginyers que saben molt bé com han de fer les coses, i que hi han al-

tres energies que ens poden servir per carregar-nos el tema aquest de les energies que s'acaben. Ara, no crec que se solucioni això posant taxes a les energies renovables, que és el que es fa, però bé. I això també va per als senyors del PP. Si el Govern de Madrid resulta que també està a favor de penalitzar les energies renovables..., evidentment, els interessa perquè els interessa aquesta bombolla immobiliària. Ai, perdó, «bombolla immobiliària»...! –però és una bombolla com la immobiliària. Els interessa la bombolla energètica. Doncs, noi, mira, nosaltres no ho volem, i això de les taxes és un tema que s'haurà de solucionar.

I, a veure, la senyora Cuevas, bé, deia que... –no sé si era la senyora Cuevas o la senyora Arrimadas, ara no ho sé, però–, deia que ni l'Estat espanyol feia això de les coses per Reial decret. Perdó: l'Estat espanyol va ser qui va decidir pim-pam, patapim, patapam, que es feia *fracking*, i el senyor ministre Soria va sortir –perdó– per la tele després d'unes declaracions meves dient que..., él consideraba que esto del *fracking* era muy importante y se tenía que hacer porque aquí habían hidrocarburos y se sacaban, y se sacaban porque el Gobierno lo decía así. Home, compte, eh? Fets consumats, poder és una època que ja no toquen, eh?, o sigui que ull!, en fi...

I l'Estat espanyol tampoc ens va informar absolutament de res. Si informació és que està penjat en el DOGC o en el BOE... Doncs, mira, hi ha gent que no té res més a fer que mirar-se el DOGC i el BOE; resulta que els ajuntaments petits tenim una persona que ho ha de fer absolutament tot i que no tenim temps de penjar-nos davant de l'ordinador. Ja em sap greu, em sap molt de greu, però no ho podem fer. (*Adreçant-se a Bernat Solé Barril.*) Si has de dir alguna cosa, digues-ho, eh?

L'alcalde d'Agramunt

Endavant..., endavant.

L'alcaldessa de Riudaura

Bé. Sobre el pou, el tema del pou que s'ha de segellar. Ho tenim cru tots plegats, eh?, perquè segons la normativa i les lleis que jo m'he estat mirant, em penso que a qui li ha caigut la grossa és al propietari –a hores d'ara, al cap de seixanta anys. I jo si fos el propietari no sé el que faria, eh?, perquè em molestaria molt haver-me de fer càrrec d'una cosa que altres van intentar treure'n un profit econòmic –em molestaria molt. I em sembla que, segons la llei, la cosa va així. S'ha de mirar; per tant, els demano..., vostès estan al Parlament; si us plau, vostès tenen les eines, mirin-ho. Facin feina, els poso deures. Esbrinin com s'ha de liquidar aquest pou –els poso feina.

La geotèrmia estimulada. Bé. Quan sigui un negoci també es provarà, i això no serà gaire lluny, perquè en aquest país vivim de bombolles. Quan sigui un negoci, això es provarà. Per tant, és veritat que hem de tenir obert aquest tema i hem d'estar una mica a l'aguait. Sapiguen que és difícil fer la geotèrmia –i si no, el senyor Viñals que em corregeixi– en llocs on el subsòl té la temperatura que té la d'aquí. No és el mateix fer

geotèrmia per generar electricitat aquí que fer-la a No-ruega –poden mirar-ho.

Senyor Salvador Milà, quines col·laboracions hem tingut? Ben poques. Alguna reunió –que, bé, jo crec que si haguéssim tingut un ganivet hauríem tallat l'ambient–, algun dinar, moltes excuses de mal pagador i poca informació. Jo estic molesta. I em sap greu, i estic molesta. I perdoni que em digui: «És que interpeleu», però estic molesta fins i tot amb la manera de respondre, perquè... –i accepto les disculpes, eh?, i ho agraim molt, però–, ens va molestar molt; ens hem sentit un any i mig fora de joc.

Anava pel senyor Milà. Col·laboracions, zero. Especulació, bé, les empreses, segur que tota la que vulguis.

Nosaltres el que voldríem és que aquesta comissió servís per fer una declaració molt clara de fins a on hi ha la voluntat per part del Parlament de malmetre o no el territori, perquè totes aquestes pràctiques acaben malmetent algú. I per molt que la senyora Cuevas em deia: «És que jo visc a Banyoles.» Ja ho sé, que no tots viviu a Barcelona. Però qualsevol d'aquestes tècniques m'hi jugo el clatell ara mateix que no es faria a Pedralbes, per molt que hi hagués un pou *estupendo* de petroli. I dubto que, per exemple, un magatzem de gas es posi a sobre de Pedralbes. Que qui gasta el gas és Barcelona, els altres ni en tenim, eh?; és que ni en tenim, no tenim ni gas natural, no tenim res, encara anem amb llenya. O sigui que... Jo he estat a les Terres de l'Ebre no fa gaires dies i la gent de les Terres de l'Ebre pensa exactament el mateix, eh? Abans hi havien els «ous d'en Porcioles» a sobre Barcelona, no sé si us en recordeu –perquè se'n deia així, dels dipòsits de gas. Doncs, si algú vol gas, que se'l torni a posar a sobre.

(*Veus de fons.*) Bé, no, que això, que us poso deures. Heu de buscar la solució de treure una conclusió clara, ben clara, que realment blindi el territori d'aquestes desgràcies que hi poden haver, perquè per als que vivim en el territori és una desgràcia; i si algú viu de la ramaderia i l'agricultura, la desgràcia encara és més grossa, perquè prou deixats de la mà de Déu que estan.

I, quant als papers que hem rebut, sí que hem rebut la carta que diu que s'ha finalitzat aquest permís, però a nosaltres ens fa una mica de por, perquè, és clar, aquest s'ha tancat. Segons el conseller Puig..., va dir que durant quatre anys no es faria res més, però és que quatre anys és el temps que necessita una empresa per moure tota la maquinària i tornar a demanar un altre permís. Ens agradaria que ni quatre anys, ni deu, ni quinze, ni vint.

L'estudi, ja ho he dit abans. Sí, però tard, ha vingut tard. Això s'havia de fer abans de donar el permís. Estem contents, però ha vingut tard –ha vingut tard.

I ja està perquè ja ho he dit tot cinquanta vegades i he de deixar temps al company, eh? Doncs, va.

L'alcalde d'Agramunt

Jo intentaré ser concís –moltes coses ja les ha dit l'alcalde de Riudaura. Bé. En primer lloc, fer l'ac-

riment que en cap moment hi ha hagut voluntat per part meua de generar un debat, perquè entenc perfectament que una comissió no és per generar debat, però permeteu-me expressar que aquesta comissió entenc que és dinàmica i que, per tant, les declaracions que es puguin fer en aquesta comissió poden condicionar les declaracions o l'exposició que pugui fer un compareixent. Per tant, entenc que la comissió és dinàmica, i davant d'algunes declaracions d'algun partit, doncs, és normal que la compareixença agafi un caire o agafi un altre caire.

Per altra banda, molt concretament, el Partit Popular ha dit si com a municipis estariem tancats totalment a l'energia geotèrmia estimulada. Ni molt menys. Tancats, no. Mai estarem tancats a res, sempre que sigui el Govern el que informi. Em sembla que queda ben clar. O sigui, qui ha d'informar és el Govern, no ha de ser la societat civil a través de plataformes o de persones que tenen altres ocupacions.

El diputat d'Iniciativa, senyor Salvador Milà, ha demanat col·laboracions, i l'alcalde ha dit que no n'hem tingut. I tant, si n'hem tingut. Moltes, n'hem tingut. De la societat civil.

L'alcalde de Riudaura

No, però ell deia de la... (*Veus de fons.*)

L'alcalde d'Agramunt

Sí, la societat civil, totalment. O sigui, jo ara diré alguns noms, simplement perquè tothom ne tingui coneixement. Es van aglutinar a través d'una plataforma, «Aturem el *fracking*», però en el paraigua d'aquesta plataforma, doncs, hi havia altres plataformes, com el Fòrum l'Espitllera, «Som el que mengem», Amics de l'Arquitectura Popular, etcètera, i un llarg conjunt de persones que a títol individual també van aportar a aquesta comissió..., i van fer conferències arreu del territori.

Després, Ciutadans ha demanat quins documents requerim. Bé, els documents que hi ha en qualsevol procés administratiu. És a dir, en qualsevol procés administratiu... (*Veus de fons.*) Sí? (*Veus de fons.*) O sigui, accés a l'expedient, informació que l'expedient està a exposició pública. Això és importantíssim. És a dir, jo rebre el document de la conclusió de l'expedient, evidentment, sí que és important, però també és important que puguem rebre els documents que hi han en el seu tràmit. En aquest cas, doncs, nosaltres no ho hem rebut, això, d'acord?

Pel que fa al Grup de Convergència i Unió...

L'alcalde de Riudaura

Permet-me un incís. Nosaltres vam anar a consultar l'expedient, però perquè ho vam demanar nosaltres. Feia una mica de pena.

L'alcalde d'Agramunt

Sí, al Grup de Convergència, doncs, accepto perfectament les excuses. Això vol dir que alguna cosa s'ha

avançat, perquè de fet en aquest país el que no hem de fer és retreure'ns les coses els uns als altres, sinó davant d'un error o davant d'alguna insuficiència, doncs, fer que la pròxima vegada no torni a passar. I, per tant, doncs, les accepto perfectament. I sobretot que hagin arribat a temps. Han arribat a temps, aquestes excuses. En aquests moments tenim el procés del *fracking* aturat o temporalment aturat, i, per tant, arriben a bon temps.

Ha comentat que jo havia dit «errors de procediment». Bé, no recordo exactament aquestes paraules que les hagi dit, en tot cas l'acta ho corroborarà, però jo em referia que l'error de procediment ha estat que ha sigut la societat civil, qui ens ha informat. O sigui, jo entenc que com a alcalde o com a representants municipals, ha de ser el Govern qui informi, ha de ser el Govern qui convoqui aquells entesos –el president del Col·legi de Geòlegs, estudiosos de la matèria–, que elaborin un estudi, i a través d'aquest estudi siguem informats els ajuntaments, no a través de plataformes, que ho han fet perfectament, amb tota la bona fe del món i amb molta professionalitat, però entenc que no és la seva funció. Ja ens retrobarem per celebrar altres coses, però no per debatre aquests temes; ha de ser el Govern, qui sigui la punta de llança d'aquests estudis.

Finalment, el tema dels projectes legislatius que es van..., bé, que aquí ja surten, en l'acta del Parlament. Perfecte, també ho celebren, però nosaltres volem una cosa més concloent. O sigui, hi ha la voluntat d'uns projectes de llei; a mi m'agradaria que hi hagués el document d'entrada, que s'ha entrat en seu parlamentària..., el camí per elaborar aquestes lleis o aquests projectes de llei.

I, finalment, han parlat de tancar aquesta comissió, del fet que ja no tenia sentit aquesta comissió. Bé. Jo no seré qui digui com s'han de vehicular les necessitats del territori a través del Parlament, però el que està clar és que ha sortit un debat molt clar aquí sobre la taula, que és el model energètic del nostre país, i jo no sé si aquest tema ha de ser objecte d'aquesta comissió o s'ha de crear una nova comissió de model energètic. El procediment m'és igual, el que sí que m'interessa és que aquest debat estigui a la taula del Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Moltes gràcies per les seves aportacions. I, en principi, quedem per a les quatre en punt d'aquesta tarda.

S'aixeca la sessió.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts.

El president

Bona tarda a tots, seguim amb la sessió de la comissió d'estudi sobre el *fracking*.

Compareixença

de Llorenç Planagumà, geòleg, coordinador del Centre per a la Sostenibilitat Territorial responsable de la comissió científicotècnica de Riudaura Junts contra el Fracking (tram. 357-00361/10)

I té la paraula en Llorenç Planagumà, geòleg, deu minuts.

Gràcies.

Llorenç Planagumà Guàrdia (coordinador del Centre per a la Sostenibilitat Territorial i responsable de la comissió científicotècnica de Riudaura Junts contra el Fracking)

Senyors diputats, senyores diputades, gent de les plataformes, alcaldes, senyor president, jo us comentaré la..., jo sóc geòleg, expert en sostenibilitat, sobretot desenvolupament sostenible, i a part d'això, doncs, també bastant tècnic i científic –tinc diferents publicacions científiques–, i us explicaria, en tot cas, el que és la participació ciutadana, respecte als moviments socials, i el paper dels experts –científics, tècnics–, doncs, que han jugat..., respecte al *fracking* a Catalunya.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

La meva funció dins el *fracking* a Catalunya ha estat –i així ja més o menys resumeixo i m'avanço– intentar fer de pont entre la societat i la ciència i la tècnica, de tal manera que qualsevol argument que s'exposés, sigui des de les plataformes, sigui des d'altres àmbits, doncs..., aquest fos rigorós i estigués avalat científicament, és a dir, amb publicacions internacionals, indexades, en les quals tot allò es pogués demostrar. I després ja hi ha els meus companys que parlaran més de la part social, però el que sí que hem de tenir conscient és que cada vegada més, a Catalunya, per sort, tenim una ciutadania compromesa i més sàvia, que demana més democràcia –no demana només votar cada quatre anys– i és capaç de prendre decisions, com les del *fracking*, que poden afectar-la territorialment.

I per poder prendre aquestes decisions, s'han introduït –ells comenten que han fet un màster sobre *fracking*– en aspectes tan àrids com taxa de retorn energètic, per exemple –que després en Pablo us comentarà molt millor, perquè ell de formació és enginyer i aquests temes els tracta molt millor que jo–, o temes de producció de gas o temes de formacions geològiques. Tots aquests conceptes, si es transmeten bé a la societat, són capaços, la gent, d'entendre'ls i prendre després decisions que els poden afectar en el dia a dia. I això és important.

Jo penso que arribar a formular i a passar aquests coneixements des de la participació ciutadana, a través de la participació ciutadana, doncs, a la societat, per poder debatre, discutir i prendre decisions, és una part molt important i que hem de tenir en compte en el futur. O aspectes com aquesta gràfica, també complicada –ja les he triat expressament, que siguin complicades–, doncs, que és d'on ve l'energia i cap on va. O temes de

transició energètica –com podem fer la transició energètica en el nostre país, en el segle XXI. D'acord?

Tots aquests aspectes, doncs –saltaré aquí, directament, així avanço el temps–, són els que realment a través d'experts, des de les plataformes i altres fòrums, s'han pogut explicar, i a partir d'aquí, que qualsevol argument tinguis la solidesa científica necessària perquè pogués ser vàlid i no desmuntat. Hi va haver un moment –jo diria que inclús ara, actualment– que realment la societat i les plataformes anaven per davant del mateix Govern de la Generalitat en aquest aspecte. I això és un dels problemes, perquè penso que s'ha omplert un buit que des de l'Administració s'hauria d'haver facilitat –tot aquest coneixement, totes aquestes eines– per poder posteriorment, des de la mateixa societat i el mateix territori afectat, prendre les decisions oportunes i adequades. Sobretot això, perquè una informació rigorosa és la base d'una bona participació democràtica i ciutadana.

Aquí hi ha més o menys un esquema de tots els tècnics que hi hem arribat a poder contactar i a poder demanar els seus arguments respecte al *fracking*. De manera objectiva, eh?, sempre avalats per publicacions –que és tal com s'ha de fer– científiques internacionalment aprovades en revistes indexades. Perquè molt sovint –molt sovint– a l'altra banda no ho fan, això –molt sovint, a l'altra banda no ho fan.

I això és l'altra participació, la del lobby energètic, en el qual..., els mitjans de comunicació n'han anat plens, de sobirania energètica, de jaciments, de no sé quants barrils de petroli a Catalunya. Una cosa és el jaciment –això és important– i l'altra és després la viabilitat tècnica d'aquell jaciment, perquè moltes vegades allà hi ha el petroli, però és tan complicat, és tan costós extreure'l, que després no és viable econòmicament. I això sí que hi ha..., i un dels exemples, per exemple, són empreses de comunicació que difonen aspectes del *fracking* que han sortit a la premsa sovint –com aquest que comento de la sobirania energètica–, com aquesta que surt aquí, que ja són empreses especialitzades en comunicació dels Estats Units, que, per exemple, doncs, van..., aquesta concreta, el lobby energètic dels Estats Units, el lobby gasístic, la té contractada, però aquesta també es va fer famosa per, durant molt de temps, els anys quaranta i cinquanta, dir que el tabac no provocava càncer de pulmó o que el canvi climàtic no existeix, per exemple. Clar, aquesta gent va directament als mitjans de comunicació sense aportar cap referència científica, cap article, perquè saben que no els els publicaran mai, les revistes científiques. Senzillament, el que fan és intentar guanyar temps. I guanyar temps per a què? Aquesta és la pregunta. En Pablo suposo que us ho comentarà.

I, en tot cas, m'aturo un moment, torno enrere. En aquesta comissió penso que hi ha dues persones que hauria estat bé que haguessin pogut intervenir. Una és l'Antonio Villaseñor, especialista en la sismologia induïda –que la sismologia induïda no és res més que Castor, per exemple–; són aquells sismes que nosaltres provoquem, i que ens hi hem d'acostumar. Cada vegada la sismologia induïda serà més freqüent a les nostres vides, malauradament. O sigui, és un dels te-

mes –no només a Catalunya, sinó a tot el món– que provocarem, perquè estem jugant molt amb el subsòl, estem tocant uns límits, d'acord?, en els quals..., i, per exemple, doncs, ell us comentaria aspectes molt interessants sobre la sismologia induïda.

Però també un aspecte que no ha sortit al matí i que per mi és molt preocupant, i és que per més normes que fem, el seguiment és molt complicat, amb aquestes empreses. I moltes vegades les mateixes empreses no aporten la informació necessària o la falsifiquen. Ja sabem –a Catalunya, però també ho vam poder comprovar a Brussel·les, que és bastant comú a tot Europa– que som especialistes a fer lleis i normes, però som incapaços de fer-ne un seguiment després, de tal manera que això ho hem de tenir en compte de cara a fer una llei i una norma, i potser començar a utilitzar temes de prohibicions preventives, d'acord? Perquè si una d'aquestes empreses hagués començat a fer *fracking*, el problema és com n'hauríem fet el seguiment. És a dir, un dels discursos era: «No, l'impacte d'avaluació ambiental, etcètera, s'ha de deixar fer.» Però ens preocupa molt el seguiment, perquè moltes vegades el seguiment després no és real o els informes que passa l'empresa no són els adients.

Igual que en Carlos Seijo, segurament l'única persona que s'hi ha pogut contactar des de les plataformes que ha treballat en fractura hidràulica –o sigui, hi ha treballat en diferents països en el món. I també explicaria, doncs, el mateix, que moltes vegades les dades que passa l'empresa no són les reals i que de moment no estan gens controlats el que són els sistemes de guia d'aquesta explotació, sobretot en zones..., sí que als Estats Units pot estar més controlat perquè les capes són planes –ja ho han explicat aquest matí, d'acord?–, però els sistemes de guia no són segurs, i sobretot al nostre país –en la fracturació hidràulica. Les operacions que passa l'empresa són menors que les que després s'apliquen, etcètera. O sigui que, realment, aquí hi ha un problema de com es fa un seguiment de tot això, i sobretot en aspectes que ens trobarem en el futur.

Jo penso que és una eina que hem de començar a regular, tot el que és el fet de posar pressió en el subsòl, i ens hi hauríem de posar des del Parlament ja i del Govern actualment. Sobretot, perquè hi ha un altre aspecte molt preocupant des del món científic –molt i molt preocupant–, i és que en aquests moments a la tècnica se li dóna camp lliure i va per davant de la ciència, de tal manera que es diu: «Mentre la ciència no ho demostra, doncs, tirem milles.» I això tampoc hauria de passar, en el nostre país –ni en cap país. És a dir, el que està passant als Estats Units en aquests moments, que és el primer que va començar a fer *fracking* el 2008, tampoc fa tant de temps, doncs..., en moltes coses, com que a la ciència hi ha pocs recursos i és lenta, encara no se sap què podrà arribar a passar. I el que deia, per publicacions científiques, etcètera. I això és un dels problemes que ens podem arribar a trobar, i és realment les conseqüències que pot tenir això, abans no es demostrin.

I acabo –la darrera. Penso que, quan parlàvem de conclusions, són: cal millorar la participació ciutadana; cal articular la població perquè prengui les seves pròpies

decisiones –ja és prou sàvia i és un pas més en la democràcia del nostre país–; cal aportar de forma transparent, rigorosa i empàtica tota la informació possible; cal denunciar les manipulacions mediàtiques dels lobbys empresarials, que sempre jugaran, tindran en compte el que és el benefici econòmic per sobre del bé comú.

I, després, que cal garantir a tota la població –i això és a l'Estatut d'autonomia, i a més a més en la Carta dels drets humans– el dret a disposar d'un medi ambient sa vora casa de cada persona.

El president

Moltes gràcies, Llorenç.

Compareixença

de Pablo Cotarelo Álvarez,
membre d'Ecologistes en Acció
(tram. 357-00365/10)

Té la paraula en Pablo Cotarelo, que és membre d'Ecologistes en Acció.

Pablo Cotarelo Álvarez (membre d'Ecologistes en Acció)

Hola, bona tarda. Gràcies, senyor president. Señores y señoras diputados, hablaré en castellano, porque todavía las clases de catalán no dan para hacer la intervención en la lengua catalana.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Yo creo que uno de los grandes descubrimientos que hemos tenido en el estudio de la fractura hidráulica –que, como decía Llorenç, ha tenido que ser de alguna manera bastante apresurado por parte de la sociedad– ha sido el enfoque o el descubrimiento, quizás, ¿no?, de un par de elementos bastante..., yo les llamaría antiintuitivos, es decir, que van en contra de lo que podría pensarse de manera más o menos lógica o según el sentido común general, que es que normalmente las decisiones sobre cuestiones industriales de este estilo se suelen tomar..., o se suele dar la última palabra en función de argumentos, en el caso de la energía, energéticos; y en relación con ello –casi la guinda del pastel–, está relacionado con los argumentos económicos o financieros de la inversión de la industria que se quiere introducir en un lugar.

Yo creo que es interesante poner luz sobre qué tipo de argumentos o qué tipo de datos de alguna manera nos hemos encontrado, fundamentalmente en el caso más desarrollado en el mundo de fractura hidráulica, que es el caso de Estados Unidos. Pero antes creo que es interesante hacer un breve receso de contextualización, porque hoy estamos aquí para hablar de fractura hidráulica, entre otras cosas, por la gráfica que aparece en la pantalla, que no deja de ser la representación del pico del petróleo, es decir, el momento a partir del cual el declive de la accesibilidad a petróleo u otro tipo de hidrocarburos, como son los que se ven en la gráfica, empieza a suceder, ¿no? –ese declive.

Esto, evidentemente, en caso de combustibles e hidrocarburos no convencionales no es de alguna manera anecdótico, ya que si atendemos a los datos, en 1965 la participación de estos hidrocarburos no convencionales dentro de la extracción total a nivel mundial de hidrocarburos era aproximadamente de un 3 por ciento, es decir, una participación residual, lo cual quiere decir que, bueno, pues, los más baratos, los más fácilmente accesibles, los más concentrados, eran mayoritarios, tremendamente mayoritarios. Es decir, había cierta abundancia de acceso a este tipo de hidrocarburos.

La situación actual de la participación de estos hidrocarburos no convencionales en la extracción mundial se acerca y supera ya casi el 20 por ciento, lo cual de alguna manera nos conduce a una realidad totalmente diferente, donde el acceso a hidrocarburos menos costosos –tanto técnica como económica y socialmente–, de alguna manera, parece que está pasando a la historia. Esto está relacionado con el concepto que introducía anteriormente Llorenç, el de la tasa de retorno energético, es decir, la rentabilidad que tienen los yacimientos de gas de esquisto –en este caso. Es decir, la rentabilidad entre la energía que se utiliza para extraer el producto del subsuelo y la energía que se consigue desarrollar, que se consigue utilizar con ese combustible, con ese hidrocarburo. En estos casos hablamos de una relación entre dos y cuatro a uno, es decir, dos o cuatro unidades de energía conseguidas por cada una que se invierte. Estas son probablemente las rentabilidades energéticas de hidrocarburos más bajas que se conocen.

Con este orden de magnitud de tasa de retorno energético, no se puede ni siquiera poner en marcha una sociedad parecida a la que teníamos hace tres siglos, lo cual nos hace pensar que una sociedad con una participación mayoritaria de combustibles no convencionales nos conduciría a una situación tremendamente complicada, y en corto espacio de tiempo nos enfrentaría a un reto tremendamente grave, más grave incluso del que nos encontramos ahora si utilizáramos otros caminos. Con lo cual, de alguna manera, nos encontramos con que la posible o probable alternativa que pudiesen suponer los combustibles de este tipo, pues, parece que se apaga o que tiene bastantes problemas, ¿no?

Siguiendo con el debate energético, y más en concreto con el caso de Estados Unidos, hay que tener en cuenta que aproximadamente entre el 80 por ciento del gas de esquisto extraído en Estados Unidos procede de cinco localizaciones, tremendamente grandes –no hay tiempo para entrar en la dimensión y demás. Y esos cinco emplazamientos, que cubren el 80 por ciento del gas de esquisto en Estados Unidos..., se reduce su capacidad de extracción entre un 80 y un 95 por ciento en los tres primeros años. Esto supone, bueno, pues, la obligación de estar perforando constantemente pozos para de alguna manera intentar tener una tasa de extracción constante, porque comercialmente, evidentemente, conviene hacerlo de esa manera.

Pero en las otras dos gráficas nos damos cuenta de que a pesar de esa frenética actividad de apertura de nuevos pozos, salvo en uno de los casos... –que es el caso, si no recuerdo mal, del yacimiento de Marcellus–, en el resto de los casos la capacidad de extracción se es-

tá viendo reducida en los últimos al menos dos años. Esto, bueno, pues, nos induce o nos lleva a pensar que de alguna manera el gas de esquisto tiene una vida de años bastante corta, incluso en un lugar donde se han dado muchas facilidades y donde en principio, bueno, hay bastante recurso en el subsuelo.

Claro, para haber podido desarrollar la gran extracción, la extracción masiva de gas de esquisto en Estados Unidos, de alguna manera nos encontramos con algunos datos que nos pueden ayudar a sacar ciertas conclusiones. En la gráfica de la izquierda vemos en barras el valor de las empresas, mejor dicho, del movimiento de las empresas dedicadas a este mundo en 2008, y en el punto superior vemos el precio del gas natural, de todo el gas natural del mercado estadounidense en ese mismo año –se acerca casi a los ocho dólares. Y al año siguiente, vemos como se produce un cambio tremendamente grande. En la medida en la que el precio del gas se reduce, el movimiento financiero relacionado con la compraventa y fusión de empresas dedicadas al mundo de la fractura hidráulica aumenta de manera bastante importante. Y vemos como la evolución en el siguiente año tiene un comportamiento casi lineal y en el siguiente incluso de alguna manera aumenta, ¿no?

Es decir, que se puede llegar a la conclusión, a partir de aquí –bueno, posteriormente profundizaré un poco más–, de que de alguna manera la avalancha de prospecciones o de actividad de gas en fractura hidráulica ha sido de alguna manera promovida o ha beneficiado de una forma muy importante al sector financiero estadounidense, y la gran bajada del precio se debe fundamentalmente a una inundación –por utilizar este término– del mercado estadounidense con gas de esquisto, lo cual podremos hablar posteriormente si hay tiempo. De alguna manera, forma parte de una estrategia energética, probablemente como país.

¿Qué ocurre? En los últimos años están apareciendo demasiadas noticias como las que aparecen en el recuadro rojo de la derecha, donde algunas de las principales empresas están empezando ya a tener problemas financieros, precisamente porque esa gran inversión que tienen que realizar en las explotaciones de fractura hidráulica no les está dando los retornos económicos que de alguna manera preveían.

Por dar un dato que de alguna manera también nos acerca a lo que probablemente ya estemos intuyendo todos, en 2012 la inversión total del mercado estadounidense de fractura hidráulica estuvo cifrada en aproximadamente 42.000 millones de dólares, mientras que las ventas derivadas del gas de fractura hidráulica tuvieron un rendimiento inferior a esa cifra, que se colocó aproximadamente en unos 32.500 millones de dólares. Esto de alguna forma, pues, parece que no tiene mucho sentido. Siguiendo un planteamiento económico básico, que la inversión sea mucho mayor, incluso cuando se supone que el mercado..., o la tecnología ya es tan madura como en el caso de Estados Unidos, no parece que de alguna manera tenga una lógica, como decía anteriormente, económica, ¿no?

Bueno. Evidentemente, una de las cosas que ha estado ocurriendo tiene relación con este tipo de gráfica,

donde hay que diferenciar entre el recurso, como decía antes Llorenç, existente, el técnicamente extraíble –que evidentemente cambia a lo largo del tiempo, evoluciona en función de los avances tecnológicos–, y las cuestiones económicas, que evidentemente son todavía..., o la cantidad de recurso es todavía menor que en el caso de la técnicamente extraíble.

Esto nos lleva a las conclusiones de uno de los principales estudios que se han realizado en Estados Unidos para estudiar sobre todo el comportamiento energético y fundamentalmente económico del mercado del gas natural después de la introducción de la fractura hidráulica del gas de esquisto, donde se llega a una serie de datos, y es que en prácticamente todos los yacimientos se ha producido una sobrestimación inicial del recurso que podía extraerse, tanto técnica como económicamente, de un cien por cien, es decir, del doble de lo que finalmente se ha podido comercializar –la media de todos los yacimientos. Y en casos extremos se ha llegado hasta un 400 o un 500 por ciento superior a lo que finalmente se ha podido extraer, es decir, cinco y seis veces más.

Eso, en el caso por ejemplo de un lugar mucho más cercano, donde se supone que en Europa se ha hecho una apuesta decidida por esto, que es en Polonia..., la relación es incluso más grande. Desde las primeras estimaciones hasta los primeros pozos que se han ido desarrollando, la relación es de 100 a 10, es decir, de 10 a 1. Había una sobrestimación diez veces superior a la que realmente posteriormente se ha encontrado, se ha podido extraer, lo que de alguna manera, bueno, también indica o nos conduce a pensar que el proceso especulativo y de llamémosle «venta de humo» de la industria para que ciertas administraciones, ciertas instancias públicas e incluso ciertos inversores de alguna manera se lancen a tomar la decisión de entrar en el negocio..., o en una decisión energéticamente estratégica para un territorio, lo cual, bueno, pues, parece bastante peligroso.

Ya acercándome al final de lo que venía a exponer, nos aproximamos incluso más al caso que nos ocupa. Aparecía en prensa a principios de verano una noticia relacionada con algunas de las empresas que tienen interés o han tenido interés en hacer alguna explotación, o por lo menos en explorar el territorio, en relación con *fracking*, y vimos como de alguna manera hay indicios y ciertas pruebas de que la actuación de este tipo de empresas, que tienen más interés financiero que real por extraer el gas y posteriormente de alguna manera desarrollar la sociedad de un territorio, pues..., prevalece, ¿no?, hasta el punto de que, bueno, la compraventa de empresas, la creación de nuevas empresas con prácticamente ningún tipo de trayectoria en el mundo de los hidrocarburos, ni siquiera evidentemente relacionados con la fractura hidráulica, es demasiado evidente, es demasiado frecuente y tiene una presencia demasiado grande como para que como ciudadanía, incluso como representantes de los ciudadanos, podamos estar tranquilos con este tipo de comportamientos y de actividad.

Para terminar, y de alguna manera haciendo un paralelismo con una comisión de estudio del Parlamento in-

glés, que hizo un seguimiento digamos similar al que está realizando el Parlament *català* sobre el tema de la fractura hidráulica..., también se fijaban en el apartado estratégico y económico, y en una de sus últimas conclusiones desaconsejaban de alguna manera la explotación de la fractura hidráulica única y exclusivamente con el argumento de la rentabilidad económica o de los beneficios que pudiera tener eso en cuanto a una bajada de precios para el consumidor, incluso evidentemente para la balanza de pagos del mismo país. Lo cual, bueno, de alguna manera nos indica también que nos encontramos ante una técnica que nos introduce en una industria que lleva a un mercado que no está tan enfocado a la solución de los problemas de la ciudadanía como podría ser una energía ambientalmente adecuada y con un precio, un coste, bajo, sino que está más relacionado, quizás, con la toma de decisiones basada en la especulación financiera, que ha llevado a una burbuja en el caso de Estados Unidos que no indica que en el resto del mundo pudiese producirse una situación muy diferente sino más bien una extensión, una salida hacia delante por parte de la industria estadounidense para intentar no quedarse debajo de la burbuja cuando estalle de manera violenta.

Y, de momento..., muchas gracias.

El president

Gràcies.

Compareixença

de Jaume Moya, membre del Fòrum l'Espitllera de la Segarra i de la Plataforma Aturem el Fracking (tram. 357-00360/10)

Té la paraula en Jaume Moya, que és membre de la plataforma «Aturem el *fracking*» i del Fòrum l'Espitllera.

Jaume Moya i Matas (membre del Fòrum l'Espitllera de la Segarra i de la plataforma «Aturem el *fracking*»)

Bona tarda. Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, amics que ens acompanyeu avui, fins ara, avui hem pogut escoltar savis; avui hem pogut escoltar, doncs, un seguit de científics que ens han explicat què és això del *fracking*, quines conseqüències té, en què consisteix. I també hem pogut escoltar un parell de representants institucionals que ens han parlat de la seva visió des de les administracions, des dels municipis, l'Administració directa, l'Administració més propera que tenim la gent que vivim en això que es diu «territori» –que també en podríem dir «rerepaís» o en diem la «comarca»–, bé, la gent que vivim bàsicament en pobles; doncs, l'Administració més propera, la primera Administració on anem a trucar la porta quan tenim un problema. Són els alcaldes. I aquest dematí, doncs, bé, dos alcaldes –un alcalde i una alcaldessa– han fet la seva intervenció. Em penso que han estat al nivell que se'ls exigia i defensant el territori.

A mi em toca, igual que als companys que continuaran després, parlar en nom de la societat civil, aquesta entitat així estranya que en diuen «societat civil».

I que en el fons tots vostès, especialment els representants polítics, decideixen respecte a la vida de la societat civil, del poble, dels que els votem. En concret, parlo en nom de la societat civil en aquest cas organitzada a través de la PAF, la plataforma «Aturem el *fracking*», que en realitat, doncs, és una plataforma heterogènia formada per centenars d'entitats i de persones a nivell particular. Bàsicament, som gent que vivim en això que deia abans, en el territori, un territori que com a nota comuna –i no és banal– podríem definir com territori rural –la ruralitat és una nota molt important que hem de tenir en compte quan parlem o quan decidim respecte a aquestes qüestions. I no només vivim en això que en diem «territori», sinó que a més a més hi volem seguir vivint; i no només nosaltres, sinó els nostres fills, els nostres descendents, volem que segueixin vivint en aquest territori. I és això el que ens desperta, això el que ens motiva, doncs, a lluitar pel territori. D'entrada, poso per davant –ja hi aprofundiré després– que no som un grup ecologista, eh? La plataforma «Aturem el *fracking*» no és un grup ecologista, o no és només un grup ecologista. En realitat, la nota comuna és això: vivim en un territori i volem seguir-hi vivint, i volem seguir-hi vivint bé.

De cop, ara fa poc més d'un any, doncs, una notícia agafada al vol, agafada per internet, a través de les xarxes socials..., ens arriba una notícia d'un diari en què se'ns diu que hi han unes empreses que han demanat unes autoritzacions per fer prospeccions per buscar hidrocarburs en el lloc on vivim. D'entrada, només una cosa ens queda clara: si ens vénen a buscar hidrocarburs –diguem-ne petroli, diguem-ne gas– en el lloc on vivim, l'únic que està clar és que la nostra vida canviarà decididament. Vull dir, si en un lloc on fins ara es viu de l'agricultura o de la ramaderia, o d'un turisme incipient però molt esperançador, d'uns productes agraris més o menys de qualitat, més o menys artesans, però de cop se'ns diu que allà es vindrà a buscar petroli –unes empreses, unes multinacionals vindran a buscar petroli, vindran a buscar gas–, l'únic que ens queda clar és que la nostra vida canviarà radicalment. I la pregunta immediata és: canviarà per bé o canviarà per mal?

Bé. En la meua intervenció intentaré explicar una mica, doncs, què és això de la PAF, què hem fet i quina percepció tenim actual de la situació. Parlava de fa cosa d'un any; de fet, va ser el 24 de novembre de l'any 2012, a Cervera, capital de la Segarra. Ens vam reunir a la vora d'una quarantena de persones, representants d'entitats socials, culturals, veïnals, ecologistes, mediambientalistes, així com també representants de diversos consistoris municipals vinguts d'arreu del país, amb la preocupació comuna: estàvem astorats, estàvem angoixats arran de la publicació d'un edicte en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* –una publicació, un anunci, que amb benevolència podem dir que ha estat un anunci discret, silenciós– amb la voluntat de tirar endavant una sèrie de projectes de prospecció d'hidrocarburs, amb una afectació sobre bona part d'aquest país nostre.

Ràpidament, doncs, una àgil consulta als experts i a les fonts científiques va fer que el nostre vocabulari habitual de cop s'enriquís amb un neologisme, amb una pa-

raula nova, amb un nou vocable que definia la tècnica emprada per obtenir aquests hidrocarburs, i una tècnica que ràpidament es va copsar que es convertia *de facto* en la major amenaça que fins aquell moment es projectava sobre el nostre territori. Aquest neologisme un any després és conegut per tots, almenys tots l'hem fet servir en comú, i de fet és el que ens porta aquí. Aquest neologisme és el *fracking* –que també els he de dir que, a hores d'ara, encara tinc el dubte de si es pronuncia «*fracking*» o es pronuncia «*freicking*», però, bé, aquesta és una altra qüestió.

La trobada aquesta en comú de les entitats ens va servir per posar els diferents coneixements que havíem assolit sobre la qüestió; coincidir a copsar que estàvem davant d'una gravíssima problemàtica, una problemàtica polièdrica, i que es generava, sense cap mena de dubte, la necessitat d'una mobilització, d'una reacció d'aquesta ciutadania afectada.

En concret, l'edecte aquest parlava dels projectes Leonardo i dels projectes Darwin, unes 160.000 hectàrees, que es diu ràpid –160.000 hectàrees. I, a més a més, gratant vam descobrir que hi havia un tercer projecte, que havia estat silenciosament autoritzat pel Govern de la Generalitat, que es deia Ripoll. I gratant una miqueta més, vam tenir un plànol de la península Ibèrica, i sobre aquest plànol de la península Ibèrica ens vam atemorir quan vam veure que dotzenes de sinistres rectangles colorits pintaven bona part de la meitat nord de la península Ibèrica.

Evidentment, la qüestió era d'extrema urgència, i suposava una agressió sense precedents en els àmbits de la salut, dels recursos naturals –molt especialment els recursos hídrics–, el paisatge, les estructures econòmiques, socials; i, a més a més, a banda de totes les afectacions, una fugida endavant en un model energètic agònic vinculat als combustibles fòssils. I, a més a més, començàvem a tenir una intuïció, que després es corroboraria –i que avui aquí s'ha corroborat amb els experts que han parlat aquest dematí, o inclús amb els experts que m'acaben de precedir–, que darrere de tot, en el fons, hi havia únicament un moviment especulatiu, una bombolla energètica, la bombolla energètica que venia a substituir aquella bombolla immobiliària que havia rebentat. On anaven els quartos en aquell moment, per fer bullir l'olla? A la bombolla energètica. Bé, no entraré en els detalls científics, perquè per això hi han hagut els savis que han parlat abans meu.

D'aquella trobada, més de quaranta persones a Cervera, doncs, va néixer la plataforma «Aturem el *fracking*». I el primer que vam fer, evidentment, és elaborar un manifest, un manifest treballat entre tots i un manifest que fou a bastament recollit pels mitjans de comunicació. A dia d'avui, aquell manifest ha recollit més de cinquanta mil adhesions. Fa uns mesos el vam portar aquí al Parlament, amb un seguit d'adhesions, i avui en dia, doncs, més de cinquanta mil persones l'han fet seu.

A través d'aquest manifest, les entitats..., bàsicament, els convido a buscar-lo a internet, a llegir-lo, però els el resumiré. Bàsicament, es demanaven tres coses. D'entrada, denegació de les llicències –denegació de les lli-

cències– de les activitats vinculades a la prospecció d'hidrocarburs –primera. Segona, promulgació d'una llei que prohibís l'autorització del *fracking* en tot el territori. I tercera, una aposta decidida pel canvi de model energètic, a favor d'un nou desenvolupament de les energies basat en l'ús intel·ligent de les energies renovables, compatible amb el desenvolupament social, polític, econòmic i humà.

Què hem fet en favor de la lluita d'aquests tres objectius? D'entrada, el panorama, fa cosa d'un any, per una banda era un panorama il·lusionador, era un panorama que ens permetia ser optimistes, doncs, quan vam veure el grandíssim interès que tenia la gent del territori per conèixer això del *fracking* i les seves repercussions, tant la ciutadania com les institucions afectades. Però, per altra banda, teníem un panorama obertament hostil quan contemplàvem les reaccions o el posicionament de les formacions polítiques dels governs implicats. Escoltàvem declaracions de dirigents polítics, tant de Catalunya com d'Espanya, que es movien entre demostracions d'una ignorància francament preocupant, manifestacions d'una banalització preocupant dels riscos, ambigüitats sospitoses i l'afirmació d'un seguit de beneficis que eren del tot ficticis, forassenyats, quan no directament fraudulents, com s'ha apuntat abans.

El sentit general feia passar bou per bèstia grossa. Se'ns transvestia sota un paraigua de desenvolupament científic el que en realitat suposava l'aplicació del *fracking* en una superfície equivalent al 10 per cent de la geografia de Catalunya. A la pràctica, a banda de les afectacions, es posava en perill el futur d'un territori i s'entregava a mans dels interessos d'un grup de corporacions multinacionals de l'especulació de capital i de la depredació energètica; traspasant a més a més el marc decisor a mans d'un govern, el Govern espanyol, el discurs oficial del qual es mostrava obertament partidari al *fracking*.

En aquest sentit, bàsicament vam desenvolupar cinc tipus d'activitats. D'entrada, informació i conscienciació de la població. Fins ara, hem parlat –aquest matí s'ha posat de manifest– de la manca d'informació que es va donar, tant a les institucions, com sobretot a aquesta societat civil, a aquesta població. Nosaltres, des de la PAF, des de la societat civil, informats i assessorats, cercant el màxim rigor científic i el màxim coneixement del tema amb els experts que hi han aquí presents i amb un altre bon equip d'experts en totes les manifestacions polièdriques de tota l'afectació del *fracking*, doncs, vam fer un seguit de xerrades, més d'un centenar de xerrades al llarg del país, i un seguit de comunicacions, de rodes de premsa, a través dels mitjans de comunicació, doncs, perquè se sabés quina era l'amenaça, en què consistia el *fracking*. També vam obrir una sèrie de xarxes, de webs; més de cent mil visites han tingut la nostra web, les nostres xarxes socials.

Informació i coordinació amb els ens locals –aquest dematí ja s'ha manifestat per part de l'alcalde d'Agramunt. Més de cent cinquanta consistoris es van adherir al moviment, es van declarar municipis lliures de *fracking*. La signatura pública per més d'un centenar d'alcaldes dels compromisos de la Bovera, d'Orís i d'Agramunt. Per altra banda, també el treball comú amb

d'altres plataformes i moviments d'oposició del *fracking*, no només de Catalunya, sinó també de l'Estat espanyol; trobades a Burgos, a Castelló, aquest mateix cap de setmana a Terol.

Quart, gestions amb organismes internacionals; a través de la Unió Europea s'han elevat també un seguit de consultes.

I punt cinquè, desenvolupament d'estudis científics, com he apuntat, amb l'assessorament impagable del Llorenç, del Pablo i d'un seguit de geòlegs, enginyers, advocats, economistes, metges, experts en la gestió del patrimoni, etcètera.

Panorama actual. Després d'aquest any de feina, quina és la nostra visió respecte al tema del *fracking*. En realitat, aquest dematí hem escoltat que en això ja no hi havia problema, ja no hi havia qüestió. Se'ns deia que el tema del *fracking* ja estava solucionat i que no teníem per què patir, i que aquestes angoixes que hem suportat al llarg de l'any, doncs, s'han acabat. Ens hem quedat molt tranquils. No obstant això, sí que aprofitaré per transmetre'ls que, bé, estem tranquils, però tampoc gaire.

D'entrada, sí, se'ns diu: «S'han revocat els permisos. S'ha revocat el permís concedit Ripoll, i s'han denegat els permisos Darwin i Leonardo.» Això ho celebrem, ho celebrem moltíssim. Probablement ara pecaré de vanitat, però estem convençuts que sense la força, sense la gestió que hem fet des de les plataformes, avui en dia aquest no seria el panorama, i Leonardo i Darwin s'haurien concedit exactament igual que es va concedir Ripoll. Però bé, el final és el desitjable, i per sort, doncs, aquests projectes ja són història.

No obstant, seguim estant intensament preocupats. Potser hem acabat amb aquests tres projectes, però com saben –i ho saben molt millor que jo– hi han una sèrie de projectes que, per ser supraautonòmics o per afectar el litoral, doncs, amenacen directament el nostre territori. Alguns, que estan dintre el marc competencial de l'Estat central, afectaran les terres de Lleida, les Terres de l'Ebre, les terres del Sénia, la costa. El marc decisorí està en l'Estat espanyol i sabem quin és el posicionament del Govern d'Espanya, de manera que seguim estant immensament preocupats.

Punt número dos. El segon objectiu de la plataforma «Aturem el *fracking*» era la prohibició del *fracking*. Diguem-ne «*fracking*», diguem-ne «fractura hidràulica», diguem-ne «estimulació química anàloga», diguem-ne com vulguem, però una exigència nostra és la prohibició del *fracking*. Si això ho han fet comunitats autònomes no històriques com Cantàbria, com La Rioja, per què no ho podem fer nosaltres? Per què no podem prohibir aquesta tècnica –amb totes les conseqüències que ja han exposat els que en saben– dintre del nostre territori autonòmic?

No n'hi ha prou que el nostre Govern ens digui que ha arribat a la conclusió que el *fracking* no és convenient. No n'hi ha prou, volem que es prohibeixi –que es prohibeixi. I no només a Catalunya, sinó també a l'Estat espanyol. De fet, un dels lemes que defensem i compartim amb els companys de les plataformes estatals és «*Fracking* no, ni aquí ni enlloc». «*Fracking* no, ni

aquí ni en ninguna parte», «*Fracking ez, ez hemen ez inon*» –que si ho posem en el traductor del Google ve a dir el mateix, eh?, és de l'usquera.

I tercera exigència: canvi del model energètic. El moviment de la PAF no és només un moviment reactiu, també és un moviment proactiu. Tots venim connectats: la majoria hem vingut d'aquests territoris rurals avui aquí en cotxe, gastant combustible, en som conscients; som conscients que necessitem combustible per anar endavant. Però no som només un moviment reactiu, també ens posicionem com un moviment proactiu. I per això, arran de totes les feines que s'han fet, s'ha buscat una defensa d'un canvi del model energètic, i entre altres sinergies que han sorgit dintre d'aquest moviment de la PAF..., ha estat la creació de la xarxa per la sobirania energètica, on les entitats que formen la PAF s'han unit també per a la defensa d'aquestes noves polítiques d'estalvi i d'eficiència energètica, aquesta aposta per les energies renovables com a eixos d'una política energètica de país, en el mateix sentit que fa uns dies anunciava el mateix Govern de Catalunya. Fa uns dies, quan feia públic el seu comunicat, pel qual assegurava que denegava els projectes Darwin i Leonardo, el Govern de Catalunya confirmava la seva aposta pel canvi del model energètic per un model de desenvolupament i producció sostenible, descentralitzat, generador d'ocupació i harmònic amb les dinàmiques socials, econòmiques i mediambientals pròpies de cada territori. Això ho fem nostre. Encoratgem el Govern que treballi en aquesta línia, i aquí ens trobarà al seu costat.

No obstant –aquest dematí ho ha apuntat molt bé l'alcalde de Riudaura–, el Govern espanyol sembla que no està pel tema. El decret Soria, el decret del *ministro de Industria*, és un decret que penalitza la generació d'energies renovables, i hi ha, a més a més, tota una política de retall dels ajuts als petits i mitjans emprenedors en energia verda. Realment, això és un atac a la línia de flotació d'aquest afany, d'aquest objectiu del canvi de model energètic. I, a més a més, si m'ho permeten, és una concessió descarada, pràcticament pornogràfica, als interessos especulatiu de l'oligopol energètic. Això és del tot intolerable. És a dir, si volem un canvi del model energètic, no podem defensar aquesta política.

Com a conclusió, senzillament ratificar des de la PAF que celebrem immensament el canvi de posicionament del Govern des d'aquells inicis, fa cosa d'un any, en què es defensava això del *fracking* com si fos la panacea, la creació de riquesa, la creació de llocs de treball. Bé. Celebrem enormement aquest canvi de posicionament, però no en tenim prou. Demanem, defensem i ens tindran al seu costat en el desenvolupament legislatiu d'aquesta prohibició definitiva i sense esclatxes del *fracking*. No volem el *fracking*, no volem haver de trobar-nos aquí d'aquí a un any, d'aquí a mig any, d'aquí a dos anys, tornar altra vegada. «Tornen aquests pesats de la plataforma «Aturem el *fracking*», perquè ara tampoc volen el *fracking* ni en geotèrmies ni en històries.» No. Volem una legislació. No som menys que Cantàbria, no som menys que La Rioja. Volem que el *fracking* es prohibeixi a Catalunya, i que el nostre Govern es comprometi a aturar qualsevol ingerència externa derivada d'aquesta tècnica, i, a més més, doncs, treballi

al costat dels organismes. També volem la prohibició a Espanya; també demanem el suport de les entitats, dels partits representats al Parlament de Catalunya, perquè facin força, que aquesta aberració també es prohibeixi a l'Estat espanyol, i també des d'Europa es faci una legislació realment respectuosa amb el medi ambient i que desenvolupi, doncs, tota aquesta nova política energètica, i també una cultura de l'estalvi.

Res, acabaré, no m'allargaré més. Només, com també s'ha dit aquest dematí, no volem ser, la nostra generació, la que sigui la culpable d'un error històric. No volem haver de donar explicacions als nostres néts de: «Mira quin país us hem deixat.» I com diu el lema fundacional de la PAF, lema que es va idear en aquella llunyana reunió –tan «llunyana»..., no fa ni un any– a Cervera, volem seguir millor vius que fòssils.

Res més.

El president

Molt bé, gràcies. Ara és el moment dels grups parlamentaris. Té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Agrair als compareixents la seva intervenció, i encoratjar-los i felicitar-los per la feina que fan a nivell personal i també en representació de les institucions o de les associacions que avui representen aquí. Coincidim, i no coincidim només avui, sinó que hem coincidit ja en altres ocasions. Per tant, ja hem tingut ocasió de parlar a bastament del tema, i coincidim, doncs, en els objectius que representen les seves entitats. I, per tant, des d'Esquerra Republicana veiem amb preocupació tot aquest seguit de qüestions que vostès han plantejat en la seva intervenció.

Nosaltres també pensem..., i celebrem que hi hagi aquesta aposta i que el Govern de la Generalitat s'hagi manifestat també per un canvi de cultura energètica, perquè entenem que el model al qual estem sotmesos avui en dia –i ho apuntava el senyor Moya– de l'oligopoli de les elèctriques, de les grans companyies elèctriques, fa que tinguem un mercat captiu on evidentment el Govern espanyol està fent mans i mànigues per evitar la democratització del sistema elèctric i de la possibilitat de generar energia pròpia, dificultant en alguns casos l'autoconsum, i en altres casos fent marxa enrere en els ajuts en inversions que s'havien fet per a la generació d'energies alternatives. Per tant, diguem-ne, és clara quina és l'aposta del Govern espanyol.

Per tant, com vostès, també estem preocupats. Nosaltres reclamem..., i des d'aquí el Govern de la Generalitat ens tindrà al seu costat també en el sentit de reclamar les màximes competències en aquesta matèria. Entenem..., i algun discurs ens diu que s'ha de tenir visió d'estat. Sí, nosaltres també tenim visió d'estat, visió d'Estat català, perquè entenem que les decisions, com més a prop del territori es prenen, segurament estan sotmeses a un major control ciutadà; vostès exposaven la fortalesa dels ajuntaments i el suport que han rebut precisament per ser l'Administració més propera al territo-

ri. Jo penso que..., pensem, des d'Esquerra Republicana, que el fet que certes competències siguin competència d'aquest Parlament o de la Generalitat de Catalunya fa que el control sigui molt més clar i sigui molt més proper, i, per tant, diguem-ne, la capacitat d'influència sobre les decisions, com s'ha pogut veure en aquesta ocasió..., són més clares.

Defugim, com a Esquerra Republicana, tot el que se'n ha explicat ja aquest matí, i el que ens acaben d'explicar vostès. Això..., no es tracta de noves tècniques d'exploració o d'explotació i d'extracció d'uns certs recursos naturals, sinó que en tot cas el que plana aquí, darrere de tot plegat, és un tema, diguem-ne, bàsicament d'especulació, en aquest cas d'especulació no sé si m'atreviria a dir-ne «energètica»; o almenys amb uns títols, amb unes concessions, amb unes llicències.

En tot cas, també, i ja per acabar, voldria felicitar-los i encoratjar-los. El fet que..., i n'estem..., en diversos àmbits, no només en l'àmbit energètic, està clara la participació de les entitats socials en la implicació i en la pressió sobre els seus governants, però també l'aportació de solucions –sobretot això. M'ha agradat el que apuntava el senyor Moya que no són una associació reactiva, sinó propositiva. En aquest sentit, jo penso que hem d'anar per aquí. Hem pogut veure en altres àmbits –en l'àmbit del dret a decidir, en l'àmbit de l'habitatge– com la preocupació social, com la pressió social, ha obligat a uns canvis que semblava que d'altra manera no es podien esdevenir i que semblava que estaven ancorats..., i que no hi havia manera de canviar certes situacions. És evident que la pressió social, que la implicació de la ciutadania... –i vostès ho han demostrat amb aquestes mobilitzacions en molts àmbits, amb aquestes cinquanta mil signatures i també amb els cent cinquanta ajuntaments que els han donat suport–, que hi ha un teixit associatiu, hi ha una societat civil al darrere; que, per tant, és important, perquè això també és democràcia.

I, per tant, encoratjar-los a seguir treballant. Preguntar-los quines són les properes passes. Vostès ens apuntaven aquí quina era la seva preocupació, el tema de la prohibició del *fracking*; què més. En tot cas, els demanarem quines són les properes accions que tenen una mica previstes, en funció de com evolucioni el panorama.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula el diputat del Partit dels Socialistes.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies als compareixents, els demano excuses per haver arribat tard i no haver pogut sentir totes les seves intervencions, però, en qualsevol cas, celebro que siguin avui aquí tots tres, defensant les energies infinites, segures i netes, i *sensu* contrari, doncs, que rebutgin el que són les energies insegures, finites i que comporten risc. Així que celebro que estiguin aquí. Els felicito per la seva lluita, que finalment ha tingut èxit.

I m'agradaria dir-los que no estiguin tan satisfets per això que han dit del canvi de cultura del Govern, perquè no és tal, eh? No s'ho creguin. Fa una setmana aquí, en aquest plenari, un servidor va presentar en nom del Grup Socialista una esmena per intentar que el grup majoritari de la cambra rebutgés l'energia nuclear i, en fi, es reafirmés en allò que hem defensat de posar fi a l'energia nuclear quan s'acabi la vida útil de les centrals nuclears, que s'ha dit sempre «quaranta anys». Imaginin-se vostès, eh?, quaranta anys. No hi ha cap indústria al planeta que encara tingui les mateixes instal·lacions que fa quaranta anys, no? Doncs, aquí ja les tenim; pràcticament aviat esgotaran la seva vida útil i el Govern encara no gosa, no s'atreveix a dir que fa una aposta decidida per això que defensen vostès, les energies netes, infinites i sense risc.

Així que és cert això que deia el senyor Moya ara: els oligopolis continuen tenint molta força, no? I són uns oligopolis que són molt miops. Perquè, fixin-se, a Alemanya, la senyora Merkel –no és que sigui massa d'esquerres ni revolucionària– els ha agafat a tots i els ha dit: «Això s'acaba. I, per tant, aquí apostem per això que en dèiem i que en diem l'«energia distribuïda», per l'autoconsum, etcètera.» I això aquí encara costa molt. Aquí, a l'Estat espanyol i a Catalunya, encara costa que, en fi, es prengui en consideració. I llavors encara maldem, o malden alguns, per continuar a veure si això de l'energia nuclear pot continuar, no? Acabem de veure com a la Gran Bretanya diuen que en posaran en marxa una amb la subvenció del Govern. Si no hi ha subvencions públiques... Això que diuen que se subvencionen les energies renovables i que són tan ruïnoses, no: se subvenciona l'energia nuclear, ara a Anglaterra ho confirmen. I si al final peten, doncs, paguen tots els ciutadans, com al Japó, perquè no hi ha cap asseguradora que vulgui fer-se càrrec d'aquesta...

Ja veig que fins i tot se m'acaba el temps. En fi, no els faig cap pregunta, però sí que els voldria dir que continuïn, perquè som pocs però cada vegada som més, i això depèn de gent com vostès i tots aquells que creiem en un món diferent, que en bona mesura per fer-lo possible ha de comptar amb una altra manera de generar i de transportar energia i que aquesta estigui distribuïda en moltes mans, perquè això és possible, i hi ha molts llocs en què això ja comença a ser una realitat.

Així que moltes felicitats, i, en fi, no sé si, com els preguntava el diputat d'Esquerra Republicana que m'ha precedit, tenen alguna intenció de continuar, però valdria la pena que gent sensibilitzada com vostès continués la lluita.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula la diputada del Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, disculparme por haber llegado tarde –tenía otra reunión importante que era a las cuatro, y he venido en cuanto he podido. Agradecerles su intervención. Mi compa-

ñero ya me ha puesto un poco al tanto de lo que me he perdido, y, en cualquier caso, siempre está el acta de la sesión para repasar las intervenciones.

A ver, yo querría empezar un poco como acabábamos antes: territorio somos todos. Y entiendo que hacen el discurso que les corresponde, que es el discurso del territorio. Nosotros..., nuestra obligación aquí entiendo que es valorar toda la información –la que viene del territorio, la que viene del técnico, la que viene del experto sectorial– y valorar con una perspectiva diferente. Pero, indudablemente, necesitamos, valoramos y agradecemos la información del territorio, y más, pues, cuando se expone con sinceridad y con buenas maneras, ¿no?

En este sentido, yo también quería hacer una puntualización, y es que no sé quién decía –yo no soy buena en esto de las citas, pero creo que la idea la entenderemos todos– que en la generalidad todos estamos de acuerdo, el problema es cuando entramos en el detalle. Entonces, cuando hablamos de que no queremos en el territorio un impacto ni territorial ni medioambiental, todos estamos de acuerdo, pero vamos al detalle, y, por ejemplo, pues, todos sabemos que la energía eólica tiene un impacto paisajístico impresionante, hasta el punto de que en Cataluña le ha valido el rechazo territorial más absoluto, sin comparación en ningún otro punto de España, y que nos ha colocado a la cola de la generación renovable en Cataluña, no solamente por el impacto paisajístico que representa la generación renovable en sí, sino porque como ustedes también saben, en la producción de energía renovable, fundamentalmente eólica, se produce mucha cantidad de energía en muy poco tiempo, con lo cual hace falta un montaje de infraestructuras de transporte y distribución también muy importante, con lo cual montar un parque eólico implica un impacto paisajístico muy importante. Con lo cual, claro, estamos a favor de las energías renovables, pero sepamos también que no todo es, bueno, la generalidad de decir: «Sí, son energías limpias y no tienen impacto.» Tienen mucho impacto. Eso no quiere decir que no las fomentemos y que no reconozcamos el valor y la aportación que hacen al sistema, pero tenemos que valorar todo, las ventajas y los inconvenientes de todo.

Otro punto que querría remarcar es la cuestión de la transparencia. Para nosotros es fundamental para tomar decisiones, o posicionarse en la vida, en política, pues, tener la información correcta y suficiente. Entendemos, como ya dijimos antes en la intervención de los alcaldes, que a ustedes no les ha llegado; a nosotros tampoco –ya lo dije antes, lo repito ahora. En este proceso entendemos que ha habido mucha opacidad. Y todos hemos accedido tarde a la información. Cuando se accede tarde a la información, pues, también se generan una serie de prejuicios o de dudas o de temores, que luego algunos se disipan y otros se fortalecen.

Presidente, para acabar, apuntar dos cosas. La valoración de que el Gobierno español es partidario del *fracking* entiendo que es una valoración muy básica. Eso no es lo que nunca ha dicho el Gobierno de España. Lo que el Gobierno de España, el Partido Popular, y yo puedo hablar como portavoz del partido en este caso..., es no dar de entrada la espalda a la posibilidad

de tener acceso a un recurso estratégico como es el gas en este momento, por la configuración de consumo energético que tenemos. Siempre con la línea roja –siempre– de la protección y la garantía de la seguridad de las personas y la protección medioambiental. Esto también lo ha dicho. Por eso ha sido el Partido Popular el partido que ha sacado la ley de evaluación medioambiental más exigente no solo que hemos tenido en la historia de nuestro país, sino también de nuestro entorno, aplicable directamente a las cuestiones de *fracking*. Y como siempre decíamos, análisis de riesgo, valoración de nuestra capacidad para controlarlos, y, sobre todo, garantizar la operación responsable. Con lo cual, esta es la posición del Gobierno de España. No es: «Bueno, es partidario del *fracking*.» No. No bajo cualquier concepto, no para cualquier fin, sino de una manera muy concreta y muy detallada.

En relación a las primas, perdonen, pero yo no puedo admitir que en sede parlamentaria se diga que la actitud de un gobierno ha sido «descarada» y «pornográfica». Entiendo que esto no cumple con dos requisitos de nuestro Reglamento, que son el respeto institucional y la cortesía parlamentaria. Se puede decir todo, pero creo que hay que decirlo de una manera que..., bueno, no hace falta insultar y ofender para explicar un argumento. El tema de las primas; tuvimos en el Pleno pasado un debate sobre la reforma energética. Como no tenemos tiempo de entrar en el debate, a mí me gustaría que ustedes lo leyeran. Yo hice un posicionamiento en cinco minutos que creo que resume muy bien por qué y desmiente algunos de los tópicos que creo que ha expuesto sobre todo el último compareciente.

Mi pregunta: energía geotérmica estimulada –ya hemos hablado antes, ahora no me voy a extender. Conocer su posición. Saben ustedes que esta sí que es una energía prácticamente infinita, segura, limpia, y, eso sí, disponible las veinticuatro horas del día, los trescientos sesenta y cinco días del año, y con un gran potencial en Cataluña.

Gracias, presidente.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, president. Bé. Gràcies també per les seves intervencions. Jo ara estava reflexionant que el que no pot passar amb les compareixences d'avui és que això acabi sent la confrontació entre el territori i el país o els que pensen en el país. Ho dic perquè d'entrada m'he posat un moment a terra i el territori quasi mai parla, normalment el que parla són les persones.

I, segona, perquè un, que ja té una certa edat..., m'he recordat de principi dels anys setanta, un programa que feien a la SER que es deia *La comarca nos visita*. Els diumenges al dematí, arribaven una sèrie de gent –que es veu que si no eren de Barcelona tot eren pagesos– i venien amb un cistellet a sota el braç, amb una gallina i unes cols, i aquest era *Las comarcas nos visitan*.

I em sembla que no és això. És a dir, no és: «Aquests del territori ja se sap, miren pel que és seu i pel seu ruralisme», i la gent benpensant que ha de tenir una visió global del país. Jo crec que vostès, al revés, el que ens plantegen a través del *fracking*, i especialment de l'actuació que han tingut..., i molt especialment aquest quadre que ha explicat abans –aquest que ha presentat en Llorenç Planagumà–, que és tota la integració de coneixements que vostès han fet i que no ha fet el Govern, i que segurament no ha fet encara el Parlament, que és agafar-ho des dels punts de vista econòmic, social, ambiental, cultural, paisatgístic, científic i tècnic.

I aquesta és la visió integral que ens ha d'ajudar a definir un model que jo trobo bé que vostès hagin començat a definir a partir de la necessitat d'oposar-se a aquest model i de fer-ne la crítica, en el sentit científic del concepte «crítica», que és analitzar-ho i trobar-hi les alternatives pertinents. I, en aquest sentit, el treball que vostès fan és fonamental i no hauria d'interrompre's aquí, perquè si no sembla que tinguem l'alternativa: «Bé. L'energia és quelcom concret i positiu que podríem tenir sobre el territori, treure d'aquest territori, i la resta és el desert o són, en tot cas, coses a extingir.»

Jo crec que repassant el Manifest d'Orís, i fins i tot també, per què no recordar-ho?, el manifest que vàrem signar –també el vull reivindicar– a Riudaura quasi totes les forces polítiques..., n'hi ha alguna que al final li va costar, oi, president? És a dir, al final, a alguna força política en aquell moment li va costar; però, bé, ara estem aquí. I allà es parlava, precisament, de dir: «No –no, no–, hem de posar això en el context dels valors econòmics, socials, paisatgístics, culturals que fan la riquesa d'aquest territori.» I fins i tot, anant més enllà... –jo crec que és un tema que han estat treballant i que altres territoris fan–, que és dir: «Quina és la contribució energètica» –diríem– «legítima que hem de fer el conjunt de les comarques, independentment de la seva població, al nostre mix energètic de país.»

Jo recordo, ara, la gent de les Garrigues, que tenen també problemes d'aquests, i diuen –per exemple, en una reunió amb ells–: «Per què no deu vegades el nostre consum energètic? Posa-n'hi quinze. Però hem de contribuir amb cent cinquanta vegades les nostres necessitats energètiques al conjunt de l'equilibri del país?» Jo crec que aquesta és una reflexió interessant. És a dir, estem disposats a contribuir a través de les capacitats energètiques del nostre territori, sigui en renovables... –ho dic per la qüestió que es planteja–, bé: «Estan vostès disposats a assumir les renovables?» És que l'únic que es plantegen les persones que viuen en aquests territoris és que han d'integrar la capacitat de producció energètica amb el conjunt d'aquests elements que configuren la seva economia i la seva societat.

I a partir d'aquí, treballar en aquests aspectes, és a dir, estalvi, eficiència –que no se n'ha parlat aquí. És a dir, quines són realment les necessitats d'energia que d'una forma sostenible podem tenir, i a partir d'aquí veure com contribuïm no només amb energia, sinó amb les altres capacitats energètiques; perquè si aquest mateix exercici –amb això acabo– el plantegem a Barcelona o a les grans ciutats –quant contribuïm al nos-

tre consum energètic—, doncs, bé, aquí estem en dèficit manifest, no?, i hi devem contribuir potser amb una dècima part o una desena part de les necessitats energètiques que tenim.

Jo crec que aquesta reflexió és important fer-la, perquè d'aquesta comissió, com molt bé s'ha dit, n'han de sortir els compromisos que es van aprovar en l'últim Ple del Parlament —que ja s'ha comentat anteriorment— i que s'han de plasmar en projectes legislatius, però aquest model energètic ha de canviar.

Jo no m'interrogo —i amb això acabo—, com ha fet el senyor Sabaté. No és veritat. Almenys no tenim cap prova fins ara que l'actual Govern de Catalunya hagi canviat el seu model energètic en absolut. Comparteix per ara cent per cent, excepte en els temes competencials i excepte en el tema de tarifes —de paraula—, el model que es propugna des de Madrid. Però aquest Parlament i aquest Govern no han impugnat el Decret d'energia que s'ha fet al Govern de Madrid. Per tant, tant de bo que es produeixi aquest canvi, però aquest canvi per ara no l'hem vist enlloc, ni tan sols en les actuacions del Departament d'Economia i Empresa.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada de Ciutadans, Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Yo intentaré ser breve y adecuarme al tiempo que tenemos. Muchísimas gracias por las tres comparencias. Como he comentado anteriormente, les felicito porque gracias al trabajo no solo de ustedes, pero también de ustedes, pues, se ha conseguido que al final reine un criterio de sentido común en Cataluña, y es que parece ser que no se va a utilizar la técnica del *fracking* para extraer hidrocarburos no convencionales, cuando eso no tenía ningún sentido dadas las circunstancias de los yacimientos, las circunstancias de nuestra disponibilidad de agua, las circunstancias geológicas de nuestro territorio. Así que yo creo que, como decía antes, es una forma de reconocer la labor de una plataforma que de manera absolutamente cívica y nada violenta, pues, ha conseguido su objetivo inicial.

A mí sí que me gustaría aclarar que aquí ha habido una auténtica falta de transparencia por parte del Gobierno, tanto en la tramitación de permisos como en la no información a las entidades locales, y yo coincido con lo que antes se ha comentado que es necesario tener seguridad jurídica. Y para tener seguridad jurídica no nos podemos centrar únicamente en declaraciones políticas por parte del Gobierno de la Generalitat, que dice que en principio se renuncia al *fracking*. Yo creo que para que los ayuntamientos lo tengan claro, los ciudadanos lo tengan claro..., los dueños de empresas, por ejemplo —de empresas agroalimentarias, de empresas ganaderas, de empresas de turismo rural—, necesitan también una seguridad jurídica de saber qué es lo que se va a hacer en esos territorios, en esas par-

celas, de aquí a unos años vista, ¿no?, no solo de aquí a dos años, tres o cuatro, sino de aquí a largo plazo, para tener una seguridad jurídica.

Por tanto, nosotros también abogamos por que el Gobierno defina exactamente cuál va a ser su posicionamiento, y que este esté relacionado con el posicionamiento estratégico energético que tiene que definir el Gobierno de la Generalitat.

De todas formas, también nosotros estamos de acuerdo en que los mismos criterios que se aprueben para Cataluña, pues, sean también homogéneos con el resto de España, y lo idóneo sería a nivel de la Unión Europea, porque la contaminación no entiende de fronteras y la contaminación que se produzca en otras partes de España nos puede influir, además de que nosotros, como ciudadanos españoles, pues, también nos preocupamos de lo que les pueda pasar a otros ciudadanos de nuestro país, ¿no?

Y, por tanto, a mí me gustaría hacerles unas cuantas preguntas, ya que aprovechamos que están ustedes aquí. ¿Cuál es la relación que tienen con otras plataformas *antifracking* de otras comunidades autónomas? ¿Ustedes ven que quizás aquí en Cataluña o en un par de comunidades autónomas más se está poniendo una lanza, una avanzadilla en cuanto a controlar el *fracking*, y ven posibilidades de que esto ayude a otras comunidades autónomas? ¿O, todo lo contrario, ven ustedes que en otras comunidades autónomas, pues, los gobiernos son mucho más partidarios de ponerlas en marcha? Porque, según la información técnica que se nos ha suministrado esta mañana, los yacimientos que podemos encontrar en Cataluña son más o menos de las mismas características que en otras zonas de España, o incluso menores. Es decir, parece que la Península Ibérica no es un territorio con unos yacimientos importantes de gases ni de recursos no convencionales. Por tanto, me gustaría saber también su relación con otras plataformas y la visión o la línea que se está siguiendo en otras comunidades autónomas.

También me gustaría saber si ustedes piensan seguir con su actividad —que entiendo que sí—, si tienen ustedes un calendario de trabajo, si se están estudiando ya o posicionando respecto al *fracking* para la energía geotérmica, si ustedes ya están trabajando en esto, ya están pidiendo información, haciendo estudios, etcétera.

Y dos preguntas más. Hablaban ustedes de que es necesario legislarlo. ¿Qué proponen ustedes?, ¿cuál creen ustedes que es la legislación más idónea? —por el tema urbanístico, porque se ha hablado de diferentes posibilidades. ¿Cuál es la que a su juicio sería la mejor para regular este tema en Cataluña?

Y, por último, cómo valoran ustedes la estrategia energética del Gobierno de la Generalitat. Primero, ¿ustedes piensan que el Gobierno de la Generalitat tiene realmente definida una estrategia energética? ¿Piensan ustedes que es necesario redefinirla? ¿Y cómo la valoran?

Si pudieran responderme a estas preguntas, pues, se lo agradecería.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies. Té la paraula el diputat de Convergència i Unió.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. En primer lloc, per agrair les tres intervencions, que valorem molt pel seu caràcter informatiu, i ho agraïm molt.

En segon lloc, volem insistir –vostès això, doncs, ja ho deuen haver comprovat, no?– que és pràcticament inevitable..., aquí parlem del *fracking*, i hi surt tot: l'energia nuclear –l'energia nuclear–, les tarifes –les tarifes–, les primes –les primes–, les renovables –les renovables. Tot surt, aquí. Clar, nosaltres pensem –ja em disculparan vostès– que aquesta és una comissió d'estudi sobre el *fracking*. I, naturalment, si volem parlar d'altres temes, que en som clarament partidaris –després ja veurà, senyor Moya, com li faig una referència concreta–, trobarem el marc adequat. Per això agraïm tant que vostès, en general, tant els compareixents del matí com els de la tarda, ens parlin del *fracking*, malgrat que els polítics estiguem interessants a parlar de coses que tenen a veure amb el *fracking* i coses que no, i fer aquí el discurs tan interessant que deu suposar algun tipus de vot o algun tipus, en fi, de tranquil·litat moral o espiritual respecte a aquest tipus de qüestions tan interessants.

Jo volia dir-los el següent –i ja veuran com crec que ens podem posar d'acord amb facilitat–: no sé veure, senyor Moya –però deu ser pel meu escepticisme filosòfic–, aquesta relació que vostè m'ha semblat que situa entre la bombolla energètica i una mena de teoria de la conspiració dels poders, dels governs, que preparen ja una bombolla energètica al servei dels oligopolis perquè tot peti. Jo això no... –disculpi'm, eh?, senyor Moya, però–, no ho sé veure d'aquesta manera. Probablement és perquè em falta informació, coneixement o mala fe, o les tres coses alhora –que podria ser, també–, però no ho sé veure. Compte, senyor Moya, no dic que vostè ho hagi manifestat d'aquesta manera, però jo el sentia parlar i el veia entre preocupat i angositat respecte a la bombolla, el silenci dels governs, els governs que gairebé conspirin aquí i allà, no donen la informació. Disculpi'm, però jo crec que és una cosa, si vostè m'ho permet, bastant més elemental. El Govern va rebre uns permisos, el Govern va preparar un informe, el Govern va descobrir el que va descobrir –el *fracking*– i el Govern va denegar els permisos i revocar l'anterior.

Vostès, creguin-me, farien bé de creure això. És com ha estat. Deu semblar molt elemental, però els prometo que ha estat això. Naturalment, jo no poso en tela de judici l'esforç que han fet vostès, la plataforma, els alcaldes, però del que estem parlant és d'això, és a dir, el descobriment que el *fracking* tenia una tècnica determinada. I sobre la base d'un informe absolutament contundent i radical, el Govern diu: «Doncs, deneguem permisos i revoquem l'anterior.»

Jo crec que això és el que hi ha. Després, si volen, això ho adobem amb el debat polític, i el model energètic, i per què renovables sí, renovables no, i les nuclears.

Però, de veritat, en el tema del *fracking*, que és allò a què aquest modest portaveu es vol ajustar, aquests són els fets, no n'hi ha cap altre. I, evidentment, compartim amb vostès aquest balanç final, que a vostès els plau, però així i tot encara els inquieta, encara no en tenen prou. Jo vull sortir..., de veritat, estimats amics, vull sortir al pas d'aquesta inquietud.

Vegem-ho de manera, president, molt breu, amb aquests darrers segons. Vostès han aprovat un manifest, un manifest que té cinquanta mil adherents. I aquest manifest tenia tres eixos de treball: denegació de les llicències, promulgació de la llei, canvi de model energètic. Doncs, estem en aquest camí. Per què s'ha d'angoixar una mica més? Per què més tensió? Per què més mal de cap? Per què més energies dipositades negativament sobre el territori? «Teixidó, que això són paraules.» No, no, no són paraules. Si vostè m'ho permet, els permisos, si no ens diuen vostès el contrari, han estat denegats i revocats. Prou de permisos. N'hi ha algun altre? «Ui, mai se sap, en els anys que vénen...» Pregunta: n'hi ha algun altre, de permís? –plantejat tal qual amb caràcter immediat, que vostès creguin: «Ep, atenció, que al Govern aquí li estan flaquejant les cames.» Doncs, per què no enviem aquesta imatge i aquesta informació a l'opinió pública? Denegats els permisos, revocat l'anterior.

Segona qüestió; vostè ens demanava, senyor... –i ho han dit tots una mica–, ens demanava, vostè, la promulgació de la llei. Fixi's bé, senyor Moya... –crec que aquest dematí vostè estava aquí present, però no m'importa repetir-ho per a les persones que no hi eren, o per si vostè en aquell moment no ho sentia amb claredat–, tots els grups parlamentaris –tots– vam prendre una determinació –o quasi tots, no tots; no tots, però quasi tots, la majoria– que té aquesta formulació, senyor Moya, que jo crec que és molt satisfactòria per a vostès. Haurien de celebrar-ho... –no amb angúnia, no amb angoixa, no amb desconfiança, no amb por–, celebrar-ho obertament.

Fixi's el que vam decidir en el Parlament de Catalunya –el que podem decidir els grups parlamentaris, que no està en la nostra manera de fer actuar, això li correspon al Govern–: «Presentar i promoure, dins de l'actual període de sessions parlamentàries, els projectes legislatius necessaris en l'àmbit de l'ordenació territorial, l'urbanisme, el medi ambient i mines, per impedir» –«per impedir», senyor Moya i amics convidats– «que en el futur es puguin executar projectes de prospeccions i explotacions de combustibles fòssils en el territori de Catalunya.» No és clar? No és satisfactori? O creuen vostès que encara hi ha una mena de conspiració respecte a la bombolla energètica, que això només és una cortina per tapar els interessos ocults dels oligopolis, que finalment resultarà que...? Doncs, no, senyor Moya; no, amics, no és així.

Ens han de creure. I ens convé que ens creguin per una raó molt important: perquè ens interessa focalitzar l'atenció, amics, en dues qüestions. Una, tranquil·litat del territori, del qual vostès són digníssims representants, i que han fet una molt bona feina. I la segona? Posem la lupa en el canvi de model energètic. Aquest és el debat. Això no ho hem d'anar conti-

nuant en els treballs de la comissió per si potser sí que resultarà que el *fracking* en el tema de la geotèrmia... Per Déu, per Déu, no correm. Posem la lupa en el model energètic i dediquem les nostres energies, de tots els grups parlamentaris, a discutir amb profunditat el model energètic; que els ho avanço: clar que hi han diferències. Clar que hi han diferències, a l'hora d'abordar-ho. No ha de passar res, les abordarem democràticament, amb tranquil·litat. En alguna cosa tindran raó vostès i en alguna altra cosa no tindran raó.

Finale, senyor president. Què els demano, si això és possible de demanar, en nom del meu grup parlamentari? Que serveixi, aquesta comissió, per dir: «Vam estar al Parlament, s'ocupen d'aquestes qüestions, ho fan amb interès.» Hi han opinions diferenciades, però a mi em sembla que hi ha un compromís seriós de no tornar a parlar del *fracking* amb les condicions de què es parlava. Quedarà l'opinió de si el Govern ha canviat de posició o... Escolti'm, els fets –els fets. Vostès són científics, les persones que ens acompanyen. Els fets. No les especulacions, no les hipòtesis, no les suposicions: els fets. I això és del que volem que vostès prenguin nota, si són tan amables –dels fets.

Només dues preguntes al senyor Cotarelo, de tota la seva intervenció, que m'han semblat, si més no, un punt sorprenents. A mi m'agradaria... –senyor Cotarelo, vostè m'entén en català, eh que sí, senyor Cotarelo?–, m'agradaria el següent: com s'explica que un fons tan absolutament imbricat amb el que és l'esdevenidor social de tanta i tanta gent, amb el qual s'ajuda tanta i tanta gent, com el del senyor Soros, sigui un d'aquests capitalistes aliats en tot aquest tipus de plantejament, quan a mi em consta... –el senyor Soros no és persona de la meua adscripció, jo no sóc socialdemòcrata, ja m'ho perdonaran, ell sí–, però ell està molt entestat en tot aquest tipus de projectes, i en canvi posa diners en aquest tipus d'energia. Potser, senyor Cotarelo, vostè, que segur que té molta més informació que jo, ens pot explicar per què.

I la segona qüestió –que és més de ciència-ficció, però vostè m'ha semblat que hi estava molt avesat, a aquesta qüestió–: com ha d'esclatar aquesta bombolla energètica? Vostè ho ha situat en el temps i diu: «Es pot anar produint una bombolla energètica fins que esclati.» Vostè ens podria fer una aproximació de les passes on aquesta bombolla, finalment... –com que teníem la percepció de la bombolla financera, amb una claredat absoluta d'on anàvem i què passava–, vostè això..., creu que des del punt de vista científic ens pot avançar alguna cosa perquè quan aquesta bombolla esclati nosaltres puguem dir que el senyor Cotarelo ens havia advertit?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Tenen dos minuts cadascun per intentar replicar les intervencions... (*Remor de veus.*) Des del matí que no faig... (*Persisteix la remor de veus.*) Diputats, diputades, no he posat cap impediment a cap de les persones que han intervingut, des de les..., per tant, em sembla que tampoc no és... (*El president dona la paraula a Llorenç Planagumà Guàrdia.*)

Llorenç Planagumà Guàrdia

En tot cas, no perdem temps... (*Veus de fons.*) No, que no perdem temps i anem al gra, no? No, bé, dintre dels dos minuts, almenys en la meua part, que em pot tocar..., el tema de les plataformes, penso que tant en Jaume com..., després us podrà explicar realment el que tenen pensat fer, igual que les aliances amb la resta de l'Estat espanyol, que van assistir a una jornada a Terol.

Per la meua part, almenys, per tant, és intentar ser rigorós a nivell tècnic i científic des de les plataformes. Sí que hi ha un aspecte que és el tema de la geotèrmia –es comentava alguna cosa de la geotèrmia, de les nuclears i així. El que ens hauríem de posar al cap és que res és gratuït. Per tant, la geotèrmia, doncs..., això també hem pogut demostrar-ho, que a vegades hi ha certs components en el subsòl que si els treus també són contaminants. És a dir, en aquest aspecte penso que és important fer l'estalvi, l'eficiència; o sigui que han de ser els eixos importants en aquesta transició energètica. I, sobretot, potser començar a veure el Pla d'energia de Catalunya, que ja es va aprovar, si realment està dotat a nivell d'inversions i pressupostàriament de manera adequada, en tot això, perquè ja tenim un pla d'energia, i seria un començament.

I respecte a la continuació, és això, els meus companys, doncs, continuaran. Per la nostra part, des del Centre per a la Sostenibilitat Territorial sí que donarem tots els elements científics i tècnics, o els anirem a buscar, per poder realment l'estratègia..., seguir i continuar. Però jo penso que això més endavant us ho comentaran.

I només, per acabar, jo col·laboro des de ja fa tres anys en aquest tema de la fractura hidràulica amb geòlegs del País Basc, que n'hi ha que inclús no s'hi oposaven del tot. Però sí que deien una cosa, que és que primer cal pensar i després foradar, i pensar no s'ha de deixar a les empreses privades, que és el que aquí ha passat. I si és veritat això que comenta, Teixidó, que jo m'ho crec, doncs, és greu que realment els hagi agafat tant de nou un tema com aquest, quan feia tres anys al País Basc ja es coneixia, i des d'aquí n'hi havia que l'havíem treballat. Vull dir que és greu, i val la pena allò d'analitzar l'error per no tornar-se a equivocar.

(*El president dona la paraula a Pablo Cotarelo Álvarez.*)

Pablo Cotarelo Álvarez

Sí, empezaré por el principio. Lo de la relación del señor Soros con este mundo me sorprende tanto como a usted, o más. Con lo cual, bueno, evidentemente, si los datos están ahí, las interpretaciones que hagan, depende del enfoque que tenga cada uno, pues, serán las que sean. Usted lo ha tomado, ¿no?, por el ámbito ideológico de la socialdemocracia y demás. Me he limitado a exponer la información, que además se ha publicado, con lo cual en principio no creo que haya que hacer más interpretación –por lo menos, yo no puedo hacerla.

Respecto al asunto de la burbuja energética, los datos también están encima de la mesa. De alguna manera, nos encontramos con una situación en la que en los Es-

tados Unidos de alguna forma el sector financiero se ha visto beneficiado –con los datos sobre la mesa, las interpretaciones ya pueden ser otras– por esta inversión en el gas de esquisto, han sacado bastantes beneficios de ello. Y lo que se puede también ver es que de alguna manera existen movimientos por parte del Gobierno estadounidense, y bueno, pues, el presidente Obama ha hecho repetidos discursos de empoderamiento respecto al tema del *fracking*. Y en relación con esto, están... –me sale en catalán–, están desarrollando un plan de construcción de regasificadoras, fundamentalmente en la costa atlántica –aunque no solo–, en la zona del golfo de México, que podrían hacer pensar que uno de sus intereses podría ser la exportación del gas hacia fundamentalmente Europa. Puede ser lo más probable.

Por eso, en la última diapositiva que enseñaba, el Gobierno..., mejor dicho, el Parlamento inglés, británico –ya termino–, en su comisión de estudio incluía este hecho dentro de las conclusiones –y es lo que les he enseñado–, la influencia que pudiera tener esa exportación del gas estadounidense dentro de su mercado interno, intentando, bueno, pues, visualizar todos los tipos de escenario.

Bueno, de alguna manera, la burbuja y las inversiones por encima de los beneficios no dejan muy tranquilo. No sé si puede hacer algún otro tipo de investigación, algún otro tipo de conclusión que se pueda sacar de estos datos. En principio, los expertos que han trabajado el tema en Estados Unidos, que evidentemente están más cerca del problema, llegan a esa conclusión, y de alguna manera lo traslado aquí porque creo que es interesante que se tenga en cuenta.

(El president dóna la paraula a Jaume Moya i Matas.)

Jaume Moya i Matas

Bé. Dos minuts, temps d'un parenostre... (*Veus de fons.*) Tres? (*Veus de fons.*) Gràcies –gràcies. Bé. Anem a pams. Han estat moltes les preguntes. D'entrada, una de les coses que se'ns qüestiona, a la plataforma, és quines seran les properes accions que farem des de la plataforma. D'això, a continuació en parlaran les meves companyes i els meus companys –la Blanca, l'Albert, l'Eudald–, podran aprofundir en el tema, però seguirem amb aquesta doble vessant, amb aquesta doble pota, proactiva i reactiva; proactiva, treballant per a la xarxa per a la sobirania energètica.

El senyor Fernández Teixidó ens diu: «Estem parlant del *fracking*, no sé per què ara parlem d'èdliques, o de nuclears, o de no sé què.» Bé, en realitat, la creació i l'aprofundiment en el nou model energètic, la formulació d'alternatives, legítima el nostre missatge, senyor Fernández Teixidó. Si jo vinc aquí dient: «No volem *fracking*! –No volem *fracking*!», vostè em dirà: «Vostè és un “nimbista”. Vostè és un “nimbista”, vostè és de la política de la cultura del no.» No senyor: sóc de la cultura del no al *fracking*, però proposo una alternativa, i aquesta alternativa l'estructuro de forma constructiva a través de la xarxa per a la sobirania energètica.

I, per altra banda, seguirem sent un moviment reactiu. Des del Partit dels Socialistes se'ns deia: «No s'ho cre-

guin! No es creguin les paraules, no se les creguin.» Bé. Ni ens les creiem ni ens les deixem de creure. Nosaltres ens mantindrem a l'aguait, nosaltres no badarem; no només en el front català, també en el front estatal, també en el front europeu.

En el front català..., li lleigeixo literalment l'anunci que feia l'altre dia el Govern de Catalunya quan ens va donar la gran alegria de dir-nos que no es concedia Darwin, no es concedia Leonardo i s'apostava pel nou. I aquest anunci, literalment, penjat a gencat.cat, deia que el Govern de Catalunya «aposta per les polítiques d'estalvi i eficiència energètica i per les energies renovables com a eixos de la política energètica del país». Senyor Fernández Teixidó, aplaudeixo amb les orelles –aplaudeixo amb les orelles–, però com molt bé deia la senyora Arrimadas, *seguridad jurídica*. Els meus companys són científics, jo sóc jurista, disset anys arrossegant la toga per jutjats i tribunals, i el principi de seguretat jurídica és el principi que em dóna seguretat, no només les paraules. Paraules que, ja li ho dic, aplaudeixo amb les orelles i cerebro, però seguretat jurídica. Un cos legislatiu que em blindi –que em blindi– aquestes paraules tan boniques, però que me les positivitzo i almenys –escolti, estem en un estat de dret– jo tingui un text jurídic per dir: «Ei, això es pot fer; ei, això no es pot fer.»

Se'ns diu: «El *fracking* s'ha acabat perquè no tenim Leonardo, no tenim Darwin, no tenim Ripoll!» Escolti: Helios, Atlas, Perseo, Prometeo, Pitàgoras, tots aquests noms de la mitologia i de la Grècia clàssica i aquests noms fascinants amb els quals les empreses de l'oligopoli energètic i les de l'especulació bategen aquests projectes. Aquests estan en mans del Govern espanyol. Com li he dit, el nostre front no és només respecte al Govern de la Generalitat, el nostre front també està amb el Gobierno del Reino de España i també està amb la Unió Europea. I aquests projectes, ens agradi o no ens agradi, estan en mans del Govern espanyol, que potser de forma simplista –li ho reconec– dic que és un govern *filofracking* o partidari del *fracking*. Bé. És un govern que a través del seu ministre s'ha manifestat obertament favorable a la prospecció.

I afegiré una cosa: el Senat d'Espanya, fa uns dies, va votar la reforma de la Ley de hidrocarburos de l'any 98. Aquesta llei d'hidrocarburs..., evidentment, l'any 98 no es contemplava el *fracking*. Una de les modificacions que es va fer en aquesta llei era la introducció expressa de les tècniques de la fractura hidràulica o de la *estimulación química* en les tasques d'investigació, en les tasques de prospecció. Aquesta reforma es va aprovar amb el vot favorable del Partido Popular, em sembla que també d'UPyD, i amb l'abstenció de Convergència i Unió. Això ens preocupa. Vostè em dirà: «No, no s'angoixi.» No, jo avui dormiré i dormiré tranquil·lament, però em preocupa que el meu partit de govern senzillament s'abstingui en la votació d'una llei que obre la porta a l'aplicació del *fracking* en la fase d'investigació.

Jo ho recordo, jo estava en el Parlament el dia que no es va aprovar prendre en consideració una llei que prohibís el *fracking*, que es va aprovar aquesta comissió, en la qual molt satisfets estem aquí, des de les plata-

formes, per poder parlar. En aquell moment se'ns deia que el *fracking*..., el missatge institucional era que en realitat no parlàvem del *fracking*. Recordo una diputada que parlava que «això és com si prohibíssim caçar elefants: no tenim elefants, no tenim per què prohibir-ne la caça». Bé. Doncs, se'ns deia: «No tenim per què parlar del *fracking* perquè ara parlem només d'investigació, de desenvolupament de la ciència.» Bé. Aquesta llei obre la porta, en fase d'investigació, de prospecció, a l'aplicació del *fracking*. De manera que això ens preocupa –ens preocupa.

I, per últim –seré molt breu–, també els deia: «La teoria de la conspiració, aquests moviments especulatiu...» Jo els convido senzillament, a través del registre mercantil, o a través... –és tot públic–, veure la història de les societats mercantils Montero Energy Corporation, Frontera Energy Corporation. Aquestes dues empreses són unes societats limitades unipersonals amb un capital social de tres mil euros. Aquestes empreses han demanat autorització per fer prospeccions: Montero respecte a, aproximadament, 170.000 hectàrees de la geografia catalana –ja no parlo de projectes a la resta de l'Estat–, i Frontera Energy sobre 200.000 hectàrees, aproximadament. Una altra és Teredo Oils, a la zona de Ripoll.

Mirin l'historial registral d'aquestes empreses. Mirin com han anat canviant de mans unes de les altres. Mirin tot aquest territori, tot aquest control, amb els 3.000 euros de capital fundacional, quines garanties poden fer. Mirin els *pelotazos* –això és una apreciació subjectiva que jo reconec, diguem-ne. Mirin els moviments mercantils que s'han fet amb el simple capital amb les expectatives que tenen aquestes empreses. I, com diu l'adagi, «la dona del Cèsar no només ha de ser honrada, sinó que ho ha de semblar», i realment aquestes dones del Cèsar no ho són pas.

I acabaré amb una cita que ha dit aquest dematí, doncs, el degà –em sembla que era el degà– del Col·legi de Geòlegs. Deia: «Vostès em preguntaran el perquè de l'interès de les companyies, si realment no existeixen aquests fons de gas no convencional. Quin interès tenen aquestes companyies» –entre altres l'empresa del senyor Soros, BNK Petroleum, que és la que està darrere d'Hidrocarburo a Euskadi–, «quin interès tenen aquestes empreses, si realment no sortirà, no és econòmic.» Doncs, el senyor Escuer, no pas jo, deia: «Vostès ens pregunten quin és aquest interès. Aquest interès és merament especulatiu. Aquestes empreses decideixen pensant en la borsa de Toronto, i no pas en els interessos del territori afectat.» Doncs, escolti, si això no és especulació, perdonin, però jo no ho entenc.

El president

Moltes gràcies. Donem per finalitzat aquest panel, diríem, d'intervencions, i anem immediatament a la que ve a continuació. Per tant, ja em poden acompanyar.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tres minuts i es reprèn tot seguit.

El president

Diputat Milà..., gràcies. (*Veus de fons.*) Home, està assegut, el senyor Fernández Teixidó. Donem la benvinguda als tres ponents.

Compareixença

de Blanca Gómez Roca, presidenta de la Plataforma Riudaura Junts contra el Fracking (tram. 357-00362/10)

Comença la Blanca.

Gràcies.

Blanca Gómez Roca (presidenta de la plataforma «Riudaura junts contra el *fracking*»)

Hola, bona tarda. Primer de tot, volia agrair que ens hagin deixat vindre aquí per poder dir la nostra sobre aquest procés. Ens agradaria fer un petit incís de com Riudaura ha viscut aquest fet. Riudaura és un poble petit, som quatre-cents habitants, amics dels amics, amics de fer un cafè, un «hola» i «adéu». Hem passat de tenir això a ser un poble en moviment. Hem fet màsters en tres mesos, hem treballat tots junts, i seguirem treballant perquè aquesta tècnica no es porti ni aquí ni enlloc.

El mes de desembre ens vam assabentar del permís que la Generalitat havia concedit a Teredo. No vam tenir temps de presentar cap mena d'al·legació. I aquest fet ens agradaria remarcar-lo: com les administracions no han sigut gens transparents en cap permís. Dic «en cap» perquè ni el Leonardo, ni el Darwin..., bé, ells van tenir la sort de poder-ho llegir al DOGC, nosaltres no. Una falta que creiem que és injustificable i lamentable. L'Administració també ens va afirmar que vindrien a informar el poble. Han vingut? A casa nostra, no.

Una de les qüestions que ens preocupa és: un cop acaba aquesta comissió, si té un resultat que el Govern diu no al *fracking*, algú em podria explicar com quedaria això? La Generalitat ara mateix té competències d'investigació, però seguiria sent així? I les competències d'explotació? Seguirà estant l'Estat..., a tenir-ne la potestat? Si és així, crec que poca cosa aconseguirem.

Aquí han estat parlant que seria útil saber el que tenim al nostre subsòl, i jo els dic que llegeixin; llegeixin els informes i ja està. I quan estiguin informats, estaran informats igual que nosaltres. Perquè és el que hem fet nosaltres des del mes de desembre: en tres mesos hem hagut de fer màsters. I dic «màsters» perquè gairebé estem molt més informats que... –a part dels tècnics, que ja han estudiat i han fet una carrera–, estem molt ben informats del que diem i el que recalquem.

També lamentem que la Generalitat ha donat permisos a empreses amb un capital de tres mil euros. En cas d'accident, qui respondria davant del poble? Segurament els ciutadans, que actualment sembla que hem de pagar tots els errors de qui ens mana. Hi havia una frase que m'ha agradat, i diu: «La humanitat només pot afrontar els problemes que pot abordar i resoldre.» Ja ho hem vist. Actualment ho estem vivint en el cas del projecte Castor. Acabarem sent els ciutadans els que acabarem pagant les culpes dels altres.

Com a poble, ens agradaria deixar molt clara la nostra postura davant d'aquesta tècnica, i és no al *fracking*, i sí a un canvi de model energètic. Ens hem trobat que, lamentablement, els ajuntaments de pobles veïns, com que no estaven informats des de l'Administració, es pensaven que no..., que a ells, com que no els toca, no els cal donar suport, i no és així. Perquè des de Riudaura hi han uns aqüífers que arriben molt lluny. I gràcies a Déu –gràcies a Déu–, de moment –toquem fusta– el permís està parat.

I, per últim, demanaria que si us plau fessin el possible... –ja que aquest matí han tret el tema del nostre pou de petroli de Riudaura, que pot ser una bomba–, ja que estem aquí avui reunits, i en quedarà constància, demanariem si us plau, sigui qui sigui..., però que faci els passos possibles per liquidar el pou de Riudaura.

Moltes gràcies, i jo ja estic.

(*Veus de fons.*)

El president

Molt bé.

Compareixença

d'Albert Puy, membre de la Plataforma
Aturem el Fracking (tram. 357-00363/10)

(*El president dóna la paraula a Albert Puy Subirada.*)

Albert Puy Subirada (membre de la plataforma
«Aturem el fracking»)

Bé, bona tarda. En primer lloc, agrair que no vau clausurar la comissió a tots els diputats que esteu aquí. Crec que era de justícia, ja que no estariem en l'escenari que estem si no hagués sigut gràcies a la feina de la plataforma «Aturem el fracking», i de «Riudaura junts», i de totes aquelles associacions i col·lectius i persones a títol individual que han fet possible, almenys, guanyar una petita batalla –que no pas la guerra.

(*L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.*)

En aquest sentit, la plataforma «Aturem el fracking», com deia el Jaume, té com una mena d'ideari, i el primer –que en les primeres intervencions potser l'hem descuidat una miqueta– era, precisament –el Llorenç s'hi ha referit–, el tema de la manca de democràcia a l'hora de prendre decisions.

En aquest sentit –i aquesta és una diapositiva que m'agrada especialment, no?–, dret a decidir què? Nosaltres..., la plataforma «Aturem el fracking» es constituïa el 24 de novembre de l'any passat, la vigília d'unes eleccions històriques, unes eleccions que vam aconseguir que es celebressin gràcies a milers i milers de ciutadans d'aquest país, de Catalunya, que vam forçar un canvi de timó en el Govern actual.

Som un país normal, i quan fem les transformacions les fem des de baix i les fa la gent. I, per desgràcia, els parlaments, els grups parlamentaris, la política con-

vencional, és incapaç d'abordar aquestes transformacions. I hem de ser la gent des de baix, la societat organitzada, que ens mobilitzem, ens organitzem i lluitem pels canvis que són de justícia.

En aquest sentit, ens trobem amb aquesta paradoxa, no? El Govern de la Generalitat, aquest petit estat fictici que tenim –que ens agradaria que fos potser no un estat, potser una altra estructura de govern–, és incapaç d'explicar als seus ajuntaments què els cau a sobre, i ha de ser la societat organitzada la que s'ha de buscar la vida, ha de trobar els recursos, per saber què està passant. Aquest és un gran èxit. I entenguem que no és un fracàs de la política, és un èxit de la política. Entenguem que estem canviant la realitat. I també els necessitem a vostès, només faltaria, però en aquest camí hem d'anar plegats.

En aquest sentit –i és molt difícil no fer alguna menció a les respostes que han fet als nostres companys anteriorment–, el diputat de Convergència –disculpi'm– ens venia a dir: «Bé. Ara no us preocupeu. Vull dir, hem fet el que volíeu, ara ens n'ocupem nosaltres.» Doncs, crec que..., bé, ja em corregirà després, en tot cas; però, si més no, humilment, aquesta ha sigut la interpretació que he fet de les seues paraules –potser errònia, per les ganyotes que fa.

Per altra banda, dir que no, que no ho estem entenent bé. Aquesta interpretació, per mi, és molt equivocada. Crec que com a societat som adults, i si som capaços, com deia el Llorenç, d'elegir uns representants, com no serem capaços d'elegir les polítiques que aquests representants prenen per nosaltres? Hem de fer un pas més enllà. Hem de tenir capacitat per decidir-ho tot. Hem d'avançar cap a la democràcia directa. I crec que el *fracking* ens recorda de nou que les decisions no es poden prendre des d'un despatx, només atenent uns interessos d'una gent molt concreta. «Benvingut, senyor americà que porta molts diners a casa nostra» –per a uns pocs.

En aquest sentit, crec que el *fracking* ens ha recordat que moltes banderes –ara que hi ha tantes banderes–, quan les pixelem molt –les pixelem molt–, descobrim que hi ha gent que porta una bandera que sembla la mateixa que la nostra, i quan les pixeles resulta que està feta de bitllets, de bitllets petits, i que, en realitat, defensen que no canviï res, defensen mantenir una lògica que ens condueix a situacions com les del *fracking*. Això està relacionat amb el *fracking*, evidentment, perquè si no visquéssim en aquest patró, en aquesta manera de funcionar, projectes com aquest ja no s'haurien ni plantejat.

En aquest sentit, em voldria referir també al fet que és un èxit realment haver aconseguit aquesta participació, haver aconseguit tots aquests ajuntaments compromesos i que el Govern hagi fet marxa enrere –marxa enrere– o potser un pas al costat. Tot i això, és fantàstic que hagi sigut d'aquesta forma o d'aquesta manera.

El Govern, per altra banda, i crec que aquest és un tema molt important..., dic «un pas al costat» perquè també..., disculpeu-nos, perquè som molt malpensats. Tot i la dita que diu «malpensa i encertaràs», però..., bé, no en siguem, de malpensats. Una de les primeres coses que com a plataforma hem comentat dese-

nes i centenars de vegades és: «Bé, el Govern de la Generalitat anirà marejant la perdiu» –tant de bo ens equivoquem– «fins que li prenguin les competències, com ja s'ha anunciat en un esborrany de llei, i llavors la culpa, com sempre, no serà nostra, serà d'aquesta gent dolenta» –que sí, d'acord?– «que ens governa des de l'Estat espanyol.» No confondre-ho amb el «poble espanyol»; parlem de les classes dirigents espanyoles, que evidentment són..., bé, no entraré a valorar-les tampoc aquí, tampoc és el lloc ni el moment.

En aquest sentit, creiem que l'informe que elabora i que demana el Govern, el qual agafa com a escut a l'hora de prendre les decisions, un informe d'experts que ha arribat al Govern, diu: «Bé, d'acord, no farem el *fracking* aquí» –una miqueta com «a casa meua, no»–; «això sí, tot el gas que vingui de fora extret amb *fracking*, nosaltres el volem.» Creiem que és un altre error històric. Això ho diu l'informe encarregat pel Govern.

I, d'alguna manera, ens condueix a una situació que ja ens anunciava el 2004 un informe encarregat pel Govern de la Generalitat de llavors, per demanar la petjada ecològica de Catalunya; que se'n diu «petjada ecològica», però en realitat en podríem dir «petjada de sostenibilitat» –que una societat, amb el tren de vida que duu, es pugui sostenir en el temps. Aquest informe conclouia que Catalunya..., bé, conclouia que tenia una petjada ecològica de 7,4 vegades Catalunya. Hi havia com una sèrie de mitges correccions que feien, que està fora del model que està acceptat per calcular la petjada, i acabaven conclouent que era 5,5 vegades Catalunya. Què vol dir, això? Què molt alerta tots. Molt alerta tots, perquè la riquesa que alguns partits d'esquerres també diuen que produïm a Catalunya, la tenim gràcies a l'espoliació de 4,5 Catalunyaes que no són Catalunya. Externalitzem la destrucció del territori, igual com ho faríem si nosaltres consumíssim el gas que produeixen al País Basc, o que poden produir en altres països que no tinguin capacitat per aturar aquesta barbàrie. En aquest context, crec que hem de ser molt seriosos, i entendre que el que no volem per a nosaltres no ho hem de voler per a ningú, i com deia la Blanca, ni aquí ni a cap lloc –i després l'Eudald explicarà com està anant a alguns altres llocs.

Per altra banda, totalment d'acord que no hi ha fronteres, com deia la diputada de Ciutadans. És evident. Ho deia la mateixa Comissió Europea: hi ha d'haver una regulació internacional, no? I en aquest sentit, sí que és veritat que a nosaltres ens afecta –ens afecta a la nostra nació, afecta la Ribagorça històrica, afecta la Franja, afecta Castelló–, però afecta també nacions veïnes, amb les quals, per altra banda, compartim els mateixos aqüífers, compartim la mateixa conca de l'Ebre. És una cosa que...

Bé. Crec que he sigut bastant clar amb el «ni aquí, ni enlloc», i en el tema de la democràcia. En aquest sentit, heu de saber que la plataforma «Aturem el *fracking*» impulsa d'alguna manera també una nova via, una nova via de fer política, que està per veure si prosperarà i com prosperarà, a través d'un projecte per fer multireferèndums, perquè els ciutadans, la gent normal, la gent de peu, puguem manifestar-nos clarament en temes que, per desgràcia, al Parlament mai es de-

baten i mai es debatran, perquè hi ha uns altres interessos que prevalen davant dels nostres.

I ja per acabar, el tema de la bombolla. Potser no caldria fer ni cap mena de consideració en el tema de la bombolla. En tot cas, quan parlem de la bombolla del gas... «I com petarà, la bombolla del gas?» No, la bombolla del gas ja està petant –ja està petant–, per això el *fracking* marxa dels Estats Units i s'està internacionalitzant en altres llocs, no? Vull dir, les expectatives que comentava el Pablo: de 10 a 1, de 100 a 1. Viuen de les expectatives. Aquestes són les expectatives que tenien. Fixa't, el 2016 ja preveuen començar a exportar, quan veiem que segons Goldman Sachs estan abandonant els seus jaciments principals. Els estan abandonant perquè ja no són rendibles, perquè vivien en una bombolla. El preu de l'energia no baixarà mai, és quasi com la bombolla dels immobles que hem tingut i que patim.

Fixin-se en el cas de Haynesville, que és una de les àrees de prospecció més grans dels Estats Units –que abans el Pablo comentava els gràfics que veuen a la vora. Fixin-se en el nombre de pous, que és la línia vermella. Què succeeix, quan es simula que no se'n fan més, amb la producció del gas? Baixa en picat –baixa en picat. Això no ho diuen «les comarques», perquè a les comarques també som gent formada i som gent que som tècnics. Aquesta visió del territori és totalment tergiversada. Per què succeeix, això? Precisament pel que explicava el Pablo: les corbes de producció dels pous –aquest és el cas concret d'un típic pou de la regió de Haynesville, entre Texas i Louisiana– baixen d'aquesta manera, la corba baixa exponencialment, amb la qual cosa és una indústria totalment depredadora que necessita fer més pous, més pous, més pous per mantindre una producció regular o amb creixement, com hauria de succeir en..., i ara, clar, allà se'ls acaba el «xollo», han de vindre cap aquí corrent. Cap aquí i cap a la resta del món, que aquest no és un problema nostre, és un problema internacional.

Bé. Una miqueta el que comentava el Jaume, ja, per acabar. D'alguna manera, per a nosaltres, veure que teníem aquesta amenaça sobre casa nostra ha sigut: «Ostres, aquesta gent mos proposen passar de zones rurals, a zones industrials pesades.» Hi ha moltes fotos –i segurament n'heu vist moltes– de llocs desèrtics, no? «Mira, aquesta gent ho fan en llocs desèrtics.» Doncs, mira, aquí mirarem unes vistes aèries justament de Haynesville, que està entre Louisiana i Texas, d'una zona que podria ser una zona de casa nostra, amb camps, amb algun bosquet. Fixin-se aquí com canvia, si no canvia a nivell territorial.

Bé. De riscos i impactes, crec que ja n'han hagut de parlar, i nosaltres sempre ens hem remès –sempre ens hem remès–, com deia el Llorenç, al que està provat, a les coses que estan indexades. Per tant, el discurs que «bé, vostès avui han vingut a Barcelona amb la cabreta...», per favor, tinguin una miqueta més de respecte.

I, bé, no em queda res més que agrair aquests minuts que m'heu permès o que ens heu permès, d'alguna manera, per poder-nos expressar lliurement. I els animo –i els animo– a formar part de les transformaci-

ons socials i nacionals que necessitem per sobreviure'n a nosaltres mateixos, perquè, si no, col·lapsarem com a humanitat i col·lapsarem el planeta. Si us plau, prenguin-s'ho seriosament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, Albert Puy.

Compareixença

d'Eudald Rifà i Castro, tècnic del Grup de Defensa del Ter i membre de la Plataforma Aturem el Fracking a Osona (tram. 357-00364/10)

Té la paraula l'Eudald Rifà.

Eudald Rifà Castro (tècnic del Grup de Defensa del Ter i membre de la plataforma «Aturem el *fracking* a Osona»)

Hola. Jo vinc com a representant del permís Leonardo. Gairebé ja s'ha dit tot, queda poca cosa per explicar. L'únic que potser voldria és reafirmar la importància que se li hauria de donar al fet que estiguem aquí, que estiguem en una comissió d'estudi, que nosaltres com a societat civil formem part d'una comissió d'estudi que no només se centri en conclusions basades en temes científics, sinó en com la gent que pateix les conseqüències d'aquests problemes els visualitza i sap que la poden afectar, perquè són els que directament coneixen, al final, la problemàtica quines conseqüències tindrà.

Per tant, jo crec que seria molt important que en les conclusions d'aquesta comissió d'estudi aparegués la nostra feina, que hi ha hagut durant tot aquest any; per exemple, la feina de formiga, que hem hagut d'anar casa per casa, consistori per consistori, a veure exactament què era això del *fracking* i quina opinió en tenien –no només consistoris, també amb científics, hem estat parlant. I una de les coses que ens ha sorprès sempre és que no hem trobat ningú que estigués a favor del *fracking*. I sembla que aquesta taca que vam començar des dels nostres pobles petits, com Riudaura, es va anar estenent als nostres municipis, a les nostres comarques, i ens fa una certa alegria veure com també s'està estenent aquí al Parlament, aquesta taca.

Llavors, creiem que és important, doncs, que en aquesta comissió d'estudi o en aquestes conclusions aparegui aquesta feina crítica que podem fer des de la ciutadania dels projectes que afecten el territori, una visió segurament diferent dels científics, diferent de l'Administració, diferent dels polítics. Creiem que hi ha de ser, aquesta capacitat d'informació que hem demostrat, i de creació de debat, que en gran part creiem que és l'iniciadora del que ara estem aquí fent. I també aquesta capacitat de pressió per poder trobar o propiciar solucions a un conflicte. Totes aquestes coses que nosaltres som capaços de fer.

Hem de ser crítics, en aquest cas, perquè l'Administració, els polítics, no han set capaços de fer-ho en aquest

cas, i esperem que aquesta comissió o l'experiència serveixi perquè en altres casos sí que cadascú pugui treballar des del seu àmbit i es respectin els uns als altres. I amb això reclamem el respecte per a nosaltres, com han dit els nostres companys. Per tant, ho hem fet fins ara, reclamem continuar..., ho continuarem fent, tant en el tema del *fracking* com en els temes que creiem que són essencials respecte al *fracking*, com és el model energètic, com és la deficiència que pot haver-hi a nivell democràtic.

I, en tot cas, afegiré una mica per peticions el tema de les relacions amb Espanya, perquè aquest cap de setmana va haver-hi una trobada a Terol. Van anar allà diferents plataformes a nivell estatal de tot tipus, de tots colors, fins i tot a vegades amb objectius una mica diferents, maneres de fer, de treballar, diferents. Doncs, sí que hi han unes ganes de col·laborar, d'informar-nos els uns als altres, un sentiment que no volem el *fracking*, no volem el *fracking* ni aquí, ni enlloc, i la constatació que la decisió final d'això, pel que fa a nosaltres, està a Madrid, està en l'Estat espanyol. Per tant, treballarem en aquest sentit, però també treballarem cap a Europa. Per això volem demanar a nivell estatal a tots els partits que incloguin una visió crítica del *fracking* o una prohibició del *fracking* en els seus programes a les pròximes eleccions europees. Creiem que els polítics..., els seus àmbits de treball són aquests, doncs, els demanem que ho treballin aquí dins la comissió i fora també, a tots els nivells. I, bé, i em sembla que res més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Donem la paraula als grups parlamentaris. Té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. En tot cas, agrair als tres intervingents les aportacions que ens han fet al debat. Un compromís previ amb la Blanca pel tema del tancament del pou de petroli, que ho hem fet aquest matí amb l'alcalde de Riudaura; un nou compromís, per part d'Esquerra Republicana, de buscar aquelles fórmules que permetin tancar aquest pou.

Pel que fa a la resta, bé, coincidir i manifestar i destacar la importància dels grups. Abans ho hem esmentat, ho reiterem. Qualsevol procés democràtic, qualsevol societat, no es sustenta només en els representants legítimament escollits, que són el Parlament, sinó que se sustenta també en la participació dels seus ciutadans en d'altres àmbits. Segurament anem mancats, per una manca de tradició en aquest país, de tots aquests elements, i segurament ens falta consciència ciutadana de també aquest dret i aquesta obligació a participar en la gestió dels afers públics, no només dipositant una papereta cada quatre anys, sinó també amb una implicació molt personal. Per tant, diguem-ne, agrair-vos la feina, també des d'aquest punt de vista, que heu fet, i que per tant, doncs, pensem que és important que ai-

xí segueixi. I, per tant, des d'Esquerra Republicana, també animar-vos a..., i a ser també participants de tota aquesta formació.

Algú apuntava també l'important que és que camines-sin partits polítics, societat civil, tothom, en el mateix conjunt, en el mateix camí. Ens sembla que aquesta és la via a caminar, i segurament en aquests moments el Parlament de Catalunya sorgit de les últimes eleccions reflecteix o manté una comunió amb el cos electoral molt propera, segurament com no havia passat en d'altres ocasions. Per tant, aquesta és la línia a continuar. La gent que ens dediquem temporalment a la política també agraïm, diguem-ne, que hi hagi aquest *feedback* amb entitats, perquè, és a dir, és la manera també de justificar i legitimar la nostra feina, i ens sentim útils des d'aquest punt de vista i sabent que representem realment uns interessos. I, per tant, seguirem sent servidors cap a totes les causes.

Esquerra Republicana hi va estar des d'un bon principi, perquè creïem –creiem– en un altre model, creiem en totes les reclamacions que fa la plataforma, perquè entenem que ha d'haver-hi un nou model energètic, s'han de gestionar les qüestions d'una altra manera, i pensem que el sistema actual ens porta a perversitats com aquesta, que els interessos econòmics per part d'algunes persones... –especuladores en borsa, en aquest cas, però en altres casos ens hem trobat que tenim el conjunt de la societat sotmesa a alguns interessos econòmics–, i, per tant, entenem que això és un dels nous elements que ha d'anar variant. Per part nostra, encoratjar-vos.

I res més, gràcies.

El president

Té la paraula el diputat del Partit dels Socialistes, Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies als tres compareixents. S'ha dit que, d'aquesta comissió d'estudi, al final el que en quedarà és que no hi ha qüestió de *fracking*. I per al Grup Socialista no és això. El que quedarà és que aquí s'han posat en qüestió qüestions fonamentals de la governança d'una comunitat, d'un país: com s'adopten les decisions, quina participació dels ciutadans hi ha en la presa de decisions, sobretot per a les coses importants. I això és molt profund, així que jo els agraeixo que vostès hagin posat en qüestió tot això.

No en facin cas. És a dir, si el *fracking* ja està resolt perquè al nostre país ja s'ha dit que no, escoltin, pràcticament avui ens saludem i ens diem adéu i fins una altra, i vostès no cal que continuïn actuant. No. És absolutament fonamental que vostès posin en qüestió el model energètic, està clar, perquè el *fracking* és una part del gran problema de l'energia al nostre país i en el món. I és absolutament fonamental que el senyor Puy parli avui de les quatre Catalunyaes, està clar que sí, perquè el mes d'abril ja ens ho hem polit tot. Catalunya, el mes d'abril, ja hauria de deixar de consumir allò que el nostre territori, que el nostre petit territori de país, li ofereix com a possibilitat als ciutadans. A partir de llavors, de-

predem, com ha dit el senyor Puy. I això és molt important que ho tinguem en compte, naturalment. Perquè ens interpella com a ciutadans i ens interpella sobre la nostra capacitat de futur i dels propers que vindran, de les properes generacions, als quals no els podem dir que continuïn el mateix, perquè quan vinguin ja no es trobaran res, el canvi climàtic haurà explotat, naturalment. Així que jo els ho vull agrair.

El senyor Rifà deia: «No hem trobat ningú a favor del *fracking*.» Perquè no han vingut aquí abans. Vostès haurien hagut de venir aquí. I si resulta que dels estudis que s'han realitzat s'hagués demostrat que hi havia possibilitats d'extracció perquè això era rendible, naturalment que haurien trobat molta més gent; avui, aquí, també els haurien trobat. Aquesta és la qüestió. Aquí, al final, el Govern diu: «No hi ha qüestió, no hi haurà possibilitats d'explotació de *fracking*.» Perquè no n'hi ha, a Catalunya; si no, ja hauríem vist què és el que hauria passat.

Així que els agraeixo que hagin lluitat, que parlin de democràcia directa. Jo no sóc partidari totalment de la democràcia directa, perquè penso que sempre hi haurà d'haver democràcia representativa, també, però és veritat que necessitem incorporar elements de democràcia directa, com ha dit el senyor Puy. Així que penso que això és molt important.

No estic tant d'acord –i ja acabo, president– que es digui que al Parlament hi ha coses que no es parlen ni es parlaran mai. No. Si vostès tenen coses per parlar, diguin-nos-ho, perquè aquí procurem parlar de tot, almenys per part del meu grup, i veig que hi ha altres grups que també ho fan –no en tenim absolutament el monopoli. Però volem parlar de tot, del que preocupi la gent, i sobretot d'una nova ciutadania, dels drets d'una nova ciutadania que es planteja nombroses qüestions que no podem resoldre –que no tenim encara segurament ningú dels que estem aquí les solucions a tot–, però que ens volem plantejar.

Així que moltes gràcies per la seva presència, i continuïn la seva lluita. Procurarem estar a l'alçada de les circumstàncies, si és que no ho hem estat fins ara, que segurament no hi devem haver estat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, agradecer su presencia hoy aquí con nosotros y sus intervenciones, y mostrar solidaridad desde nuestro grupo con ustedes, como ya hemos dicho antes, por la falta de información, que ya hemos comentado largamente. Como ya llevamos todo el día hablando, intentaré no repetir, lo que no quiere decir que no quisiera, pues, decirles las cosas que hemos dicho antes.

Yendo a temas concretos, el pozo de Riudaura. Por supuesto, hemos hecho un ofrecimiento público y espe-

ramos la información para tomar las acciones convenientes, porque aquí sí que me gustaría puntualizar: no se trata de que «sigui qui sigui» haga algo, es que precisamente, si no queremos que haya injerencias competenciales y si respetamos las competencias de cada uno, lo primero que hay que hacer para solucionar un problema es entenderlo, saber quién tiene en su mano o en su ámbito de responsabilidad la oportunidad de solucionarlo, y que lo haga, y pedir responsabilidades a quien las tiene que ejercer.

Bueno, también me gustaría hablar o puntualizar que de ese gobierno incalificable que es el Gobierno de España..., ahora no recuerdo qué compareciente lo ha dicho; yo le agradezco en cualquier caso que no lo califiquen, si es que lo iban a calificar de una manera descalificadora, porque como he dicho antes, aquí, pues, intentamos mantener un respeto institucional, aun no compartiendo ni el enfoque político, ni las decisiones políticas, ni las leyes que se aprueben, en el Gobierno de España, en el Gobierno de Cataluña o en el Gobierno de Andalucía; pero intentamos plantearlo desde el respeto institucional.

Entonces, a mí me gustaría aquí decir que ese Gobierno ha sido el que ha impuesto la obligación de que se suscriban seguros de responsabilidad civil, por ejemplo, para este tipo de actividades que conllevan un riesgo; porque, claro, nos encontramos con el problema de Castor ahora, pero tenemos que recordar que el permiso para hacer el proyecto Castor no lo dio el Partido Popular, lo dio el Partido Socialista, con lo cual, seamos rigurosos y sepamos, a la hora de criticar o de no atrevernos a calificar a los gobiernos, pues, que tampoco todos los gobiernos son iguales, y que unos mueven el árbol y otros recogen las nueces, y otros, pues..., parece que es el deporte nacional, ¿no?, criticarlos. Con lo cual, poner en evidencia el tema de la responsabilidad civil, porque es muy importante y porque el Gobierno de España, si algo está haciendo en este tema, es intentar proteger –como he dicho antes por activa y por pasiva– la salud de las personas y el medio ambiente.

Porque luego está el tema también de la Ley de evaluación medioambiental, que se ha aprobado hace dos meses, mes y medio o dos meses y medio, que también es la que va a exigir la evaluación ambiental necesaria para este tipo de proyectos, que antes no era necesaria. Con lo cual, no se trata de hablar, sino de hacer cosas que van en la línea que todos queremos –que es lo que decía antes, en la generalidad estamos de acuerdo–; bueno, pues trabajemos los detalles para conseguir la generalidad.

Y aquí, por ejemplo, vuelvo a ponerlo encima de la mesa: cuando no se hacen las cosas bien, acabamos todos mal. El tema de la actuación del tripartito en Cataluña con la energía eólica. Por no pedir los informes medioambientales pertinentes, se consiguió que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, pues, lo tirara todo para abajo.

En el tema de coordinar la legislación: es que es muy importante. Aquí nadie le va a quitar las competencias a nadie. Lo que ha pasado históricamente es que el Estado ha cedido competencias a las comunidades,

porque las tenía todas el Estado y las ha ido cediendo. En el Estatuto de Cataluña se puso que había competencias compartidas en energía. No lo decía ninguna ley estatal, lo decía el Estatuto de Cataluña; el Estado lo aceptó, y se han ido compartiendo competencias. O sea, la relación institucional ha sido yo creo que fluida y suficientemente leal como para que veamos cosas que yo creo que no se corresponden con la realidad.

Mire, nosotros también somos sociedad civil, porque no sé si se puede comparar la manera de hacer el discurso de unos y otros. A lo mejor hay algún político profesional en esta sala, yo no lo soy. Ni lo soy, ni me voy a convertir en un político profesional, porque no soy más que una ciudadana que ha dado un paso adelante precisamente para aportar a la política lo que yo pueda de lo que es mi experiencia profesional o personal, con lo cual tampoco todos los políticos han perdido el contacto con la realidad y con la sociedad, y parece, como decíamos antes, que viviéramos aquí aislados del mundo. Esa tampoco es la realidad.

Yo la pregunta que vuelvo a poner encima de la mesa, porque no se me contestó antes, es su actitud respecto a la geotérmica estimulada. No hay gas en Cataluña. No hay gas, con lo cual, la tecnología de la fractura hidráulica queda descartada para extracción de gas, pero hay un alto potencial de extracción de geotérmica estimulada –y ya no voy a entrar en las ventajas de esta energía. ¿Están ustedes a favor o en contra de que esta tecnología se utilice... –con todas las garantías, por supuesto, porque siempre hemos dicho que la línea roja es garantizar la seguridad y la operación responsable–, para que se pueda utilizar esta tecnología para aprovechar este tipo de energía?

Gracias.

El president

Té la paraula el diputat d'Iniciativa per Catalunya.

Marc Vidal i Pou

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, a Catalunya no tenim gas, però tenim *el sol de España*, i el vent de l'Empordà, i moltes altres coses. Vull dir que podem estudiar la manera, també, de trobar energia per altres mètodes; en qualsevol cas, era una referència.

En primer lloc, agrair-vos –agrair-vos–, a vosaltres, als compareixents d'aquí i als que han vingut abans, la feina feta –la feina feta–, que potser s'hauria d'haver fet des d'altres instàncies. I que segurament, si les plataformes no haguessin iniciat el treball de descoberta casual que «ostres, una empresa ens està "matxacant"», s'haguessin posat en moviment, haguessin entrat en contacte; si els municipis i els petits municipis no s'haguessin bellugat; si no haguéssim intervingut conjuntament, probablement avui no parlaríem del que parlem. Probablement, avui ens hauríem venut una part del territori per fer especulació –segurament no per fer *fracking*, perquè no els arribarien els diners per fer *fracking*.

Però sí que és cert que si no hi hagués hagut aquest moviment ciutadà, en aquests moments no sé què hauria fet el Govern de Convergència i Unió –això li ho dic al... Ho dic perquè de vegades ens pensem que el coneixement i la tècnica han de portar camisa i corbata, i no és cert. Per sort –per sort–, aquí avui hem tingut geòlegs, hem tingut advocats, hem tingut enginyers; per tant, persones que saben i que tenen l'avantatge, a més a més, de viure en el territori, i, per tant, que el coneixen. I, per tant, tot allò que no hi ha coneixement no és cert. El coneixement existeix, i el que cal és saber que des del territori se'n pot generar molt, de coneixement. Per tant, evidentment, ho torno a dir, donar les gràcies, perquè com a mínim ens heu fet fer el paper d'estirar-nos, que ja ens toca –ens toca–, perquè per sort tenim gent que ens estira i que podem anar conjuntament, després, a aconseguir determinades qüestions. En qualsevol cas, és cert que les plataformes han anat per davant dels governs i de les administracions.

De tota manera, hi ha una pregunta que per aquí s'ha fet i que jo crec que valdria la pena –molt– que ens la tornéssim a fer, que és qui hi ha contra el *fracking*. Perquè aquí, avui, ningú, de moment –que jo sàpiga–, no s'ha posicionat clarament contra el *fracking*. Diu: «No, a Catalunya no hi haurà *fracking*.» Sí, sí, però, ens hem posicionat contra el *fracking*? Jo he sentit dir al senyor Felip Puig: «A veure, ho hem d'estudiar» –fa poc, eh?, no fa pas tant. Vull dir, qui hi ha contra el *fracking* que es posicioni clarament contra aquesta tècnica a Catalunya? I a Espanya? I a Europa? Perquè si hem d'anar a legislar, convé saber que pel sol fet que sigui *fracking* ens hi podem posicionar o no en contra. Nosaltres, evidentment, ens hi posicionem, amb claredat, en contra.

És a dir, qui hi ha contra el *fracking* i quins són els lobbys energètics que ens fan actuar d'aquesta manera, i qui defensa aquests lobbys energètics. Plantegem-nos tot això des dels diferents parlaments, però també com a societat civil, perquè té la seva importància, perquè aquests grups de pressió són els que poden fer decantar la balança cap a un costat o cap a un altre.

I una altra qüestió que jo crec que és transcendent, que ha de ser la mare dels ous, és de quina manera i amb qui podem fer la transició energètica. Ens ho hauríem de començar a plantejar com a país, seriosament, quina hauria de ser l'estratègia energètica com a país. Hauríem de començar-ho a treballar ja, perquè hi ha molta literatura, hi ha molta saviesa, hi ha molt de tema sobre això. Hauríem de començar-ho a treballar ja des d'aquest Parlament i des dels altres parlaments. I a totes les legislacions sobre energia hauríem d'anar començant a pensar en quin ha de ser el model de transició energètica d'aquest país, que el necessitarà precisament perquè no té gas –no té gas.

Com a grup, compartim la preocupació de tots els compareixents en el sentit d'això que acabo de dir: encara no hem legislat, que és la feina del Parlament. Per tant, que no hem prohibit aquest tipus d'extracció d'hidrocarburs, i que per tant seguirem estant en mans dels lobbys energètics. A mi m'agradaria saber què farà el Govern de Catalunya quan es demanin permisos que ocupin una ampla franja de territori català i un parell

de metres de l'Aragó. M'agradaria saber si en aquell moment també el Govern de Catalunya serà bèl·ligerant i es pronunciarà en contra del *fracking*.

En tot cas, animar-vos a seguir treballant. A nosaltres ens hi trobareu, evidentment, al costat, perquè estem de per si en contra d'aquesta tecnologia, que és nociva per a la ciutadania no només econòmicament, sinó nociva directament per a la ciutadania i per al territori.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Bueno, agradezco la comparecencia de las tres personas que nos han acompañado, y también me sumo a las felicitaciones de que tengamos un espacio en el Parlament como es esta comisión de estudio, donde ustedes también, no solo representantes públicos, pues, puedan contar de primera mano cómo han vivido este proceso y nos puedan hacer sus aclaraciones y sus peticiones. Por tanto, nos alegramos de que tengamos este instrumento que hace unos meses impulsamos, como ustedes podrán recordar.

También insisto en la enhorabuena que le podemos dar a la plataforma de «Aturem el *fracking*», porque yo creo que teniendo un objetivo claro, y siendo constante, y habiendo conseguido el consenso de la sociedad civil, de las entidades locales, pues, hoy en día reina el sentido común, digamos, en Cataluña, y no se utilizará –parece ser– el *fracking* para extraer hidrocarburos no convencionales.

Esto también –este caso, este proceso– es un ejemplo de falta de transparencia, es un ejemplo de cómo se pueden hacer las cosas mal también en Cataluña. Y lo digo porque ahora estamos en un momento en el que parece que aquí todo lo hacemos estupendamente y la culpa de todo nos viene de Madrid; y aquí hemos comprobado que con competencia exclusiva y competencia clara para otorgar permisos de prospección, pues, resulta que el Gobierno de la Generalitat no ha actuado correctamente. Por tanto, yo creo que deberíamos reflexionar: no solo todos los males nos vienen de Madrid, sino que hay cosas que tenemos que mejorar dentro de Cataluña.

También me uno al resto de compañeros que han hablado de que lo idóneo sería que la legislación respecto al *fracking* fuera homogénea, al menos en España y en Europa. O sea, lo que hablábamos antes: la contaminación, las malas praxis, no entienden de fronteras de comunidades autónomas, y, por tanto, lo lógico es que si en Cataluña se consideran unos requisitos, se limita de una determinada manera esta técnica, pues, que en el resto de España los criterios sean más o menos homogéneos. No me imagino vivir en un país en el que a quince kilómetros de diferencia los criterios para desarrollar esta tecnología, que puede tener un impacto tremendo, sean diferentes.

Por tanto, nosotros apelamos a lo que es la tendencia a nivel global, que es a unirnos, a sumar fuerzas y a ir todos a una en los temas que son importantes. Y, por tanto, en el tema del *fracking*, en el tema de la protección del medio ambiente, que es un asunto muy importante, pues, nosotros somos partidarios de que se sumen fuerzas y de que en el conjunto de España y en el conjunto de la Unión Europea seamos capaces de llegar a un acuerdo y determinar cuáles son las líneas rojas que no se pueden pasar.

Bueno. Aparte de estas consideraciones, me gustaría, ya que estáis aquí, haceros dos preguntas. Una es cuál es vuestro plan de trabajo, es decir, cuáles son vuestras prioridades a corto y medio plazo; me gustaría que las detallarais un poco más, si puede ser, de lo que..., habéis comentado anteriormente.

Y después, respecto al compromiso que todos adquirimos del pozo de Riudaura, como información previa nos gustaría saber hasta aquí cuál ha sido el proceso. Es decir, ¿el ayuntamiento, a lo largo de los años, se ha dirigido a la Generalitat?, ¿la Generalitat ha informado de alguna manera?, ¿el Departament de Territori se ha decantado?, ¿os han informado? O sea, hasta llegar al momento actual, cuáles han sido los pasos que ustedes han dado, cuál ha sido la respuesta por parte de la Administración, o por parte del propietario. O sea, en qué situación nos encontramos, para tener este punto de partida y ver si se puede solucionar el problema.

Nada más, muchas gracias. Y como siempre, si desde Ciudadanos podemos seguir impulsando el tema, pues, aquí nos tendrán a su lado.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, té la paraula la diputada de Convergència i Unió.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, president. Bé. En primer lloc, agrair i molt als compareixents que ens hagin fet aquesta explicació, com molt bé ells deien, des de la visió del territori, no? També els anteriors compareixents ens han parlat també una mica des d'aquesta visió, i els alcaldes que han intervingut aquest matí, doncs, també.

Per tant, deixar palès el nostre agraïment a la feina que han fet, que la coneixem, la tenim present. I m'ha agradat molt una frase que..., em sembla que ha set el senyor Eudald que ha dit que «d'acord, però cal lligar tot el que és científic amb el que és visió de territori». Hi estem, hi estic jo..., ho comparteixo totalment, però, clar, per poder arribar a conclusions i poder arribar a explicar bé les coses, doncs, les hem de conèixer. Vostès ens han parlat que han estudiat molt, que a partir que van començar –em sembla que en la data del 24 de novembre– a treballar plegats i a estudiar la situació del *fracking* a Catalunya, doncs, han hagut de treballar i han hagut d'estudiar molt, i jo els puc dir que per part nostra i també des d'aquí s'ha treballat i se n'ha parlat. Vull dir, no és que el Parlament..., jo no

crec que se n'hagi desentès, perquè de fet s'ha debatut i de fet avui estem aquí, i estem en aquesta comissió, i vam estar pràcticament tots els grups d'acord a crear-la, precisament per poder-nos il·lustrar una mica més, evidentment, pel fet de treballar plegats en aquest tema.

Treballar plegats. És a dir, jo crec que no ha dit el senyor Teixidó abans que ara la feina ja la farem nosaltres i que vostès no l'hagin de fer, eh? Res més lluny de... –jo crec que parlo ara en el seu nom–, perquè, de fet, no es pot fer política sense estar a prop del territori, no es pot fer política sense escoltar la gent i sense estar a prop del que cal debatre i del que s'està debatent al territori.

Jo crec que el senyor Teixidó ha set contundent a l'hora d'afirmar les conclusions de l'informe, no? Com deia, el Govern va crear un grup de treball el mes de febrer, aquest grup de treball..., la seva conclusió ha set un informe, que el conseller Puig va presentar en l'anterior comissió d'estudi, i jo crec que el diputat Teixidó ha set contundent amb les conclusions d'aquest informe, amb la denegació dels permisos, i amb el fet de posar en marxa aquests projectes legislatius per poder reformar la legislació que calgui per poder, precisament, prohibir les prospeccions. I això és el que coincideix amb el manifest, amb el manifest que les entitats van signar i que té aquestes cinquanta mil adhesions, i que també es va presentar al Parlament.

Per tant, feina per fer plegats n'hi ha, i aquesta és la via i una mica l'orientació que cal donar-li a aquest tema. Ningú vol marejar la perdiu. Vull dir, amb l'informe a les mans, jo crec que el Govern ha set contundent en les seves conclusions, i el que cal ara és posar-se a treballar amb aquestes conclusions.

Jo només, per acabar, sí que els volia plantejar un parell de preguntes. De fet, sembla que el tema del *fracking*, o almenys el que jo he après en aquest temps sobre el *fracking*, ens ve una mica emmirallat per la situació dels Estats Units, i que a Europa, doncs, també ha agafat una mica tothom amb el pas canviat, no? Llaavors, jo els volia preguntar si creuen que necessitem a nivell europeu una sèrie de criteris, o si ja s'hi està treballant, o si vosaltres teniu relació amb treballs que es puguin estar fent a aquest nivell. I la mateixa informació respecte de l'Estat espanyol. Vosaltres heu parlat que teniu relacions amb la resta d'Espanya. Doncs, si hi ha un informe semblant al que s'ha fet aquí, i quins camins s'estan intentant prendre en altres comunitats autònomes. M'agradaria saber-ho.

Del tema de les competències, partim des d'un punt desfavorable, en el tema competencial. No tenim competències per autoritzar prospeccions, no les tenim; tant de bo poguéssim caminar cap a augmentar el nostre sistema competencial amb les reformes legislatives que facin falta.

Gràcies.

El president

Bé. Gràcies, diputada. Tenen la paraula per dos minuts cadascun dels ponents, si us plau. (*Veus de fons.*)

Albert Puy Subirada

Bones. Bé, començaré breument amb el que ha comentat la diputada de Convergència i Unió, i és que sí que el Govern de la Generalitat té competències per fer prospeccions d'investigació, que són les úniques que s'havien plantejat. Les d'explotació sí que és cert que depenen del Govern de l'Estat espanyol. No obstant, és important saber que en la fase d'investigació es realitza *fracking*. De fet, hi ha un vídeo fantàstic que va fer el Govern del País Basc que explica com és i es veu com fan *fracking* en vertical, per no gastar tants quartos, però *fracking* al cap i a la fi, amb estimulació química i tota la història.

Bé. S'han dit moltes coses i tenim molt poc temps. Referent al que ha comentat el PSC i també, d'alguna manera, responent a Convergència, en aquest Parlament no és veritat, no es pot parlar de tot. No puc parlar més sobre el tema, però els insto que mirin el *30 minuts* sobre les ILP, que es va emetre fa dos caps de setmana, i veuran quin és el recorregut que tenen les iniciatives legislatives populars, que al final és una de les vies amb què se'ns permet a la gent que no formem part de cap partit polític en concret portar les lleis. I crec que parla per si sol, el document.

Per altra banda, comentar que potser..., jo no dic que aquí hi hagi uns bons i aquí uns dolents; senzillament, que potser alguns diputats, de bona fe, estan defensant uns colors –per dir-ho d'alguna manera– o uns partits polítics que representen una sèrie de misèries i una sèrie de *statu quo* –per dir-ho d'alguna manera– que està clar que beneficia uns i perjudica una gran majoria. Personalment, vostès poden ser fantàstics, no?, però alguns dels partits que representen no podem fer veure que no són res, que no representen res i que no han defensat res al llarg de la història i que no continuaran en aquest camí. Per tant, en aquest sentit, només és aquesta...

Responent també al Partit Popular això de l'estimulació que comentava. Bé, jo em remeto al que ha dit el Llorenç, que al cap i a la fi, vull dir, bé, és un tema en què no hi ha res gratuït, que tot té unes repercussions, i, en tot cas, ens hauríem de formar en què és això que m'ha dit, perquè, la veritat, jo no tinc coneixement sobre el tema, i per tant no en tinc una opinió formada.

Per altra banda..., bé, s'han dit moltes coses, no?, que què farem, què farà la plataforma «Aturem el *fracking*» i què farem. Bé, estem treballant jo m'atreviria a dir en tres vies –quasi..., ja em corregireu els companys. Una és que hem impulsat i participem activament en la PAFME, que és una plataforma pel nou model energètic. D'alguna manera, la PAF, doncs, ha sigut un petit embrió que ha aglutinat molta gent que ja estava organitzada també en altres històries per avançar com podria ser aquest nou model que estem parlant aquí –o si n'hem de dir «model».

Per altra banda, també avancem cap al tema de la democràcia. La plataforma dona recolzament al multireferendum. És un camí llarg que s'està teixint, que esperem que arribi a bona fi; avançar cap a un sistema que mos permeti poder des de la societat civil proposar preguntes concretes que puguem decidir entre tots,

i que ho puguem fer des de la societat civil. D'alguna manera, els partits polítics haurien de tancar els forats d'allí on no arriba la societat, i no al revés, que la societat hagi de tancar els forats d'allí on els partits polítics no arriben, per dir-ho d'alguna manera.

I després, l'altre continua sent el que deia el Jaume, un punt reactiu –i acabo; me quedarà alguna cosa, però els meus companys segur que ho contestaran, o no. Continuem lluitant per aturar el *fracking*, com deia el diputat d'Iniciativa. Nosaltres no en tenim prou amb aturar el *fracking* a Catalunya. Vull dir, el nostre lema és «ni aquí, ni enlloc», i entenem que precisament per aquest motiu no podem abaixar la guàrdia ni un sol moment, i, en aquest sentit, compartirem tota la informació que hem tingut amb totes les plataformes de la resta de l'Estat espanyol, de la resta d'Europa, així com ells sempre ho han compartit també, i avançarem cap a aconseguir que sigui una prohibició d'Europa, a l'Estat espanyol i a Catalunya. I començarem per Catalunya, i hem de començar per Catalunya, igual com Cantàbria va començar per Cantàbria.

Aquí no es tracta de fer-se grans jocs mentals. No. Vull dir, si aquí tenim consens, i el tenim gràcies a la resolució que va aprovar al Parlament al debat de política general..., va instar els grups parlamentaris al Govern a legislar sobre aquest tema, i us animem que colleu fort, que colleu fort i que una vegada més aquestes resolucions que preneu no quedin com a paper mullat, i que realment sigui una realitat. I en aquest sentit, evidentment, un cop hàgim prohibit el *fracking* aquí, cap a l'Estat espanyol i cap a Europa.

I, bé, una miqueta reiterar que teniu feina, evidentment. Vénen les eleccions europees: poseu-ho al programa electoral. Clarament. Els programes electorals al final semblen per no complir-los, no? Tots us votem i després es prenen un fotimer de decisions que no estan referendades de cap manera, per això reclamàvem la democràcia directa. I en aquest sentit, també, a Esquerra Republicana, a Iniciativa, que han sigut els grups que s'han vist potser més –sobretot Esquerra– amb el tema de la democràcia directa: insteu el Govern a legislar, intentem aconseguir això. I si no, haig de dir una cosa clara: que si no ho feu vosaltres, ho farà no jo –que jo, al final, em represento a mi mateix i formo part d'una plataforma, ara mateix–, però ho farà la societat. Trobarem una via per aconseguir-ho, que es dirà com sigui, però ho farà, com altres vegades a la història els canvis han vingut d'aquesta manera.

Per tant, posem-nos al costat. Treballem junts –treballem junts.

El president

Gràcies. Alguna cosa més?

Blanca Gómez Roca

Sí, molt ràpida. Sobre el pou de Riudaura, que m'ha comentat la diputada..., la Inés. Sé que l'ajuntament va estar parlant amb la Generalitat, sé que van dir que enviarien un tècnic, i em sembla molt... (*Veus de fons.*) Si vol contestar ella, ella t'ho podrà... (*Veus de fons.*) No

pots. *(Veus de fons.)* Després t'ho explicarem, perquè és una mica complicat, tot plegat.

A nivell de l'Estat... –ens preguntaven des de Convergència sobre el nivell espanyol i europeu–, estem treballant per unir les forces no només a Catalunya, com han dit els meus companys, sinó a nivell de l'Estat espanyol. Ja ens hem posat en contacte amb altres plataformes a nivell europeu, hem anat a Brusselles. Vull dir, no ens pararem aquí. Tenim feina i per estona, em sembla. Anirem fent, anirem treballant.

I jo crec que jo no tinc res més a dir.

Eudald Rifà Castro

Bé. Comentar..., a veure, jo entenc que vostès estan aquí com a polítics i nosaltres hi estem com a plataforma, i llavors el que voldria comentar és que, a nivell de plataformes, tant a la catalana com a l'estatal hi ha un punt en comú, que és –ja s'ha repetit moltes vegades– que no es faci *fracking* ni aquí, ni enlloc. Per tant, no ens trobarem –no parlo a nivell personal, parlo a nivell de plataformes– enlloc que no sigui en aquesta direcció. I això no ha de provocar, però simplement és així. Ho dic perquè m'ha semblat sentir que ens podríem trobar en un moment en què es poguessin legislar els temes de les assegurances o..., bé, no ho sé. En tot cas, a nivell de plataforma hi ha aquest objectiu bastant clar. Bé. Doncs, això, que hi ha aquest objectiu bastant clar, en aquest sentit.

I, a nivell d'informació, no només hi ha aquest informe català, sinó que em sembla que nosaltres, com a plataforma, vam entregar tot un dossier amb informes molt semblants a nivell d'altres països europeus i altres comunitats. O sigui, que hi ha molta informació al respecte.

I em sembla que, doncs, res més.

El president

Molt bé. Els agraeixo la seva intervenció. I faríem dos minuts d'aturada, perquè ja tenim el ponent a punt per començar.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i es reprèn a dos quarts de set i sis minuts.

El president

Bona tarda. Comencem la darrera de les intervencions de la comissió d'estudi del *fracking*.

Compareixença

de Mariano Marzo Carpio, catedràtic d'estratigrafia i professor de recursos energètics i geologia del petroli de la Universitat de Barcelona (tram. 357-00349/10)

Ens acompanya el doctor Mariano Marzo, que és catedràtic a la Universitat Politècnica de... *(Veus de fons.)* Ah, a la Universitat de Barcelona. *(Veus de fons.)* No..., i, a més a més, és especialista en la matèria que tractem.

Té la paraula per vint minuts; en tot cas, els que vostè necessiti.

Gràcies.

Mariano Marzo Carpio (catedràtic d'estratigrafia i professor de recursos energètics i geologia del petroli de la Universitat de Barcelona)

Abans de tot, donar-vos les gràcies a la comissió per permetre'm aportar una sèrie de dades i, en algun cas, reflexions per ampliar una mica les mires, els punts de vista sobre l'anàlisi del *fracking*.

Jo voldria una miqueta..., ja sabeu que a mi m'agrada analitzar la qüestió energètica des d'un triple prisma, que és el de l'ecologia i el medi ambient, el de l'economia i el de la seguretat energètica. Assumeixo que el de l'ecologia al torn del *fracking* ha estat àmpliament tractat –si no, m'ho demaneu. I el que m'agradaria una miqueta és, en qualsevol cas, abans de centrar-me en la qüestió que crec que hem de conèixer sobre el *fracking*, que és l'impacte sobre la seguretat energètica i geopolítica que té, i sobre l'economia –en particular, de la Unió Europea–, doncs, contextualitzar una mica el que s'hagi pogut dir a nivell ambiental sobre el *fracking*.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

En primer lloc, el que teniu amb taques aquí són les conques prospectives que teniu arreu del món. No tot s'explotarà. El que ha estat avaluat és el que teniu en colors més foscos, el que està en colors més clars ha estat avaluat i no s'hi ha trobat res important. Però vull que noteu una cosa. A nivell de recursos, a part de la Xina, Rússia..., això és *shale gas* i *shale oil*, és gas i petroli a partir de *shales* –he sentit abans que la gent parlava d'esquists; a mi no m'agrada utilitzar aquesta paraula, jo utilitzaré *shale*. D'acord?

Ja veieu un detall aquí, és que l'hemisferi oest té uns recursos que li permetran, no únicament a Amèrica del Nord, sinó també a Amèrica del Sud, començar un viatge per la seva banda basat en aquests recursos no convencionals.

Dir-vos que quan parlem del que s'observa als Estats Units –que de moment és l'únic productor, juntament amb Canadà, d'aquest tipus de recursos, en la resta del món no es produeix–, hauríem de posar els nostres possibles recursos..., aquesta petita taqueta que es veu aquí en el País Basc i una mica a Cantàbria, perquè en aquesta anàlisi de l'Energy Information Administration es deixa sense avaluar el que puguem tindre a Catalunya per falta de dades concretes –vaja, que pràcticament s'assumeix que no hi ha recurs. Poseu aquest puntet en el context de l'extensió de les conques que es necessiten perquè aquest recurs sigui comercialment viable –una qüestió molt important que no podem perdre de vista.

Una altra qüestió que fa diferent el que hagi passat als Estats Units del que està passant a Europa. Als Estats Units, el propietari del terreny és el propietari de les riqueses del subsòl –no en tots els llocs, però en la

majoria—, fins al punt que quan per exemple es posa l'exemple de la incidència mediambiental que té cremar el gas associat, en aquest cas, a petroli de *shale* a la conca de Bakken, a Dakota del Nord, resulta que als Estats Units els propietaris no es queixen per l'impacte ambiental, es queixen perquè les companyies que operen allà —i les han portat als tribunals— malgasten un recurs que és seu. Això també els dona una idea del canvi de mentalitat i quin és el *driver*, l'impuls del *fracking*: la cobdícia. És a dir, el fet que les persones es beneficien a la seva butxaca directament d'aquesta qüestió. Aquesta qüestió m'agradaria a mi plantejar-la a tots els que han dit que no hi ha hagut cap persona que digués sí al *fracking*. M'agradaria veure què passaria si la gent realment pogués tocar els diners immediatament.

Dit això, bé, és evident que hi ha tot un seguit d'impactes ambientals. S'han perforat més d'1 milió de pous als Estats Units per la tècnica del *fracking*, s'ha fet la corba d'aprenentatge d'aquesta tècnica per empreses petites que no tenien capacitat financera per prendre totes les precaucions que calia fer, i, evidentment, tots els incidents de més d'aquest milió de pous s'han posat en el mateix sac, i s'han generalitzat no a la pràctica concreta que ha fet una companyia, sinó a la tècnica en el seu conjunt.

En aquests moments, es perforen més de trenta mil pous per any als Estats Units. Òbviament, la societat està dividida. No podia ser d'altra manera, perquè uns en treuen beneficis, uns altres creuen que els beneficis no compensen els inconvenients. En qualsevol cas, existeix a Europa més opinió que coneixement sobre el tema. La gent mira Google, mira YouTube, tothom aprèn de la xarxa. Jo el que sí que us puc dir és que la ciència entesa com publicacions a revistes amb *peer reviewing*, que han passat pel procediment normal..., reconeixem que la ciència estem per sobre de la indústria en aquest camp, concretament en el dels impactes sobre la qualitat de l'aigua. Per què? Doncs, perquè als Estats Units, atès el fet que el propietari del terreny és el propietari del subsòl, doncs, la indústria opera amb unes pautes de confidencialitat que fan molt difícil —per qüestions de patents, per mil coses—, d'alguna manera, regular això.

En segon lloc, com que la cobdícia és bona, és el *driver*, hi ha un moviment de «*Drill, baby, drill*» —és el que deia la Palin. S'està perforant a tal velocitat —un pou es pot perforar cada vint-i-quatre hores per trobar-ne un altre—, que la ciència no té temps de processar les dades, és impossible. Va més de pressa la indústria que la ciència, i, a més, no hi ha diners públics per a la investigació. Es fa molt difícil. La màxima als Estats Units és..., no principi de precaució, és el contrari. És *learning while working*: «Que no pari i aprenem sobre la marxa, treballant.» El principi de precaució i altres qüestions que tenim a la Unió Europea, doncs, realment no es poden aplicar, en absolut, al que estem aprenent que ve dels Estats Units. Diguem això d'entrada.

Dit això, em demanareu —perquè he sentit moltes qüestions últimament—: «Però, què fa que els Estats Units apostin tan radicalment pel *fracking*?» Mireu, això és

de *The Economist*, són editorials gràfiques de *The Economist* —res sospitós, diguem-ne, de visions esquerranistes i tal—: «*Good news!!! The US economic recovery is building... like a house of cards.*» Sí, és un castell de cartes, que està fent, però aquest castell l'Obama l'està construint en la baralla republicans-demòcrates, i el mateix castell està sobre un barril de petroli, barril de petroli que s'està movent perquè el món té una geopolítica molt complicada, especialment arran de la Primavera Àrab —us torno a insistir que això ve de *The Economist*, no ho dic jo.

Enfront d'això, els Estats Units saben perfectament..., i això és de l'Agència Internacional de l'Energia, *World Energy Outlook 2012*. Per tant —l'Agència Internacional de l'Energia és el conseller en matèria energètica dels països industrialitzats; de nou, informació oficial de l'OCDE—, ens diu que l'increment net de la producció mundial de petroli ha de ser cobert quasi en la seva totalitat per petroli no convencional i per líquids del gas natural. Necessitarem, per cobrir la demanda, que és això que teniu aquí dalt, aquest increment, que és tot no convencional. En particular, el vermell és *light tight oil*, que és el *shale oil* dels Estats Units, i els altres no convencionals són les *tar sands*, les sorres asfàltiques de Canadà. I necessitarem quatre noves Aràbies Saudites en producció en els pròxims set anys. No dic «en reserves», dic «en producció». Això és el desafiament que té el món plantejat.

Enfront d'això, us podeu demanar: «I d'on sortirà, tant de petroli?» Una nova editorial gràfica de *The Economist*. «Si no surt d'Iraq, anem llestos.» I això són les projeccions que fa l'Agència Internacional de l'Energia d'on ha de sortir el petroli en el futur. I veieu, això blau és petroli convencional: Iraq, Brasil, Canadà. El groc són sorres asfàltiques: Kazakhstan, Aràbia Saudita —poquet. Estats Units: mireu tot el que ha d'aportar amb el *shale oil*. La resta, va a la baixa. Em direu: «Ens en podem fiar? El món es pot confiar que realment la situació geopolítica a l'Iraq sigui l'adequada per fer aquesta aportació en milions de barril?» Estem encomanats a l'Iraq, en el futur.

I què dir sobre els preus del petroli? Bé. En l'escenari més favorable —el verd aquest— de futur, l'Agència Internacional de l'Energia què preveu? —el més favorable. Una disminució de la demanda; a nivell global, els preus no baixaran de cent dòlars el barril, referits a dòlars de 2011. Són dòlars reals, sense comptar la inflació; si comptem la inflació, parlem de 177 dòlars per barril el 2035. Això és cinc vegades més el preu del barril que durant l'època en què la globalització va tindre allò. Estan les nostres economies preparades per aguantar un preu del barril de petroli que serà cinc vegades més car —si no és que es produeix daltabaix econòmic o que punxin les economies emergents—? Aquesta és una altra qüestió de futur.

Enfront d'això, els Estats Units es formulen una altra pregunta. No es preocupa pel model del futur, es preocupa per com de resilient és. És a dir, no li preocupen tant aquests riscos. Els riscos hi són. La pregunta que s'ha de fer un país modern és: «Els riscos hi són, no puc fer res per evitar-los. Si es materialitzen, com surto d'aquesta situació? Reforçat, o m'enfonso?» I aquesta

és la qüestió que trobareu en tota la literatura científica –*peer reviewed*–, no única pel que fa a l'energia, sinó pels riscs naturals, inclòs el canvi climàtic, etcètera.

Llavors, enfront d'aquesta pregunta molt simple, doncs, què han fet els Estats Units? S'han oblidat del trilema i han tirat per la banda de seguretat de subministrament, economia. Així de senzill. Quins beneficis..., en base a què? Doncs, *changing the game*, canvio les regles del joc. «Mentre els europeus, que no tenen aquest recurs, intenten conciliar aquest trilema de medi ambient, energia i seguretat d'abastament, jo, en aquest moment d'extrema fragilitat del sistema global, a nivell de l'economia i de la seguretat del subministrament, em concentro en el front de la seguretat d'abastament i l'economia.»

Què ha aconseguit amb això –amb el *fracking*–? Mi-reu, notícia del 28 del X del 2013, que entra en el que dèiem si és bombolla o no. Els Estats Units, gràcies a la producció de *shale oil*, són el major productor mundial de líquids –en aquests moments– del món, per davant d'Aràbia Saudita. El concepte és: cru –el que teniu en verd–, líquids del gas natural..., els pous que està produint de gas natural són els que tenen condensats, els que li permeten treure líquid –età, propà, butà. Si és metà –*dry*– això ja no li interessa tant, perquè està massa baix el preu. A més, ha apostat pels biocarburants, i les refineries, doncs, estan intentant fer més amb menys.

En total, mireu el que ha crescut –a baix– la producció als Estats Units, el que ha crescut en la resta del món. Números. Gas: els dos únics països que produeixen *shale gas* són els Estats Units i Canadà. El que teniu aquí són, d'alguna manera, reserves. En aquests moments, el 40 per cent de tot el gas que produeixen els Estats Units és *shale gas* –el 40 per cent. Atenció: Canadà, el 15 per cent. A què ens porta això? A una situació que ens ha de fer reflexionar.

Els Estats Units. Mireu, en aquest eix d'aquí, Agència Internacional de l'Energia, dependència de les importacions de gas, de zero a cent per cent. En aquest eix, dependència de les importacions de petroli. Rombe blau, 2010; rombe vermell, situació el 2035. Els Estats Units passen a ser autosuficients en gas i a dependre únicament un 30 per cent de les importacions de petroli, que pensa disminuir a zero en base a polítiques d'eficiència en el transport. Es fa autosuficient, *under the right conditions* –sempre es posa aquesta qüestió en aquest informe. Què fa la Unió Europea, mentrestant? Doncs, mireu, s'està atansant al Japó, Corea, Espanya, Catalunya a passos aegantats, que són dependents en un cent per cent del gas, i en un cent per cent del petroli. Està creixent d'aquesta dependència que teniu aquí, a aquesta altra d'aquí.

Què podem dir dels preus del gas? Els preus del gas als Estats Units? Aquesta línia vermella que teniu a baix. Els preus del gas a la Gran Bretanya? La línia blava de baix. A Alemanya? La que teniu aquí. Què està passant amb aquests preus del gas? Estan atraient tota la indústria química, que necessita el gas no únicament com a font energètica, sinó també com a matèria primera. Estan reindustrialitzant no únicament les

parts nord del país, sinó el seu país. I tingueu present que en aquesta qüestió hi ha gent del Parc Tecnològic del Vallès que m'ha dit que el governador de Carolina del Nord en persona l'ha rebut i li ha ofert cinc anys d'energia i aigua gratis, si se'n va allà. La Unió Europea té una política energètica en la qual s'està perdent el pes específic de la indústria. En aquests moments, el pes de la indústria representa menys del 15,1 per cent del total del PIB de la Unió Europea, quan l'any passat era el 15,6, i havia d'haver estat el 20 per cent el 2020. Al mateix temps importem carbó dels Estats Units, el carbó que ells han deixat de cremar perquè els surt més barat el gas, amb la qual cosa augmentem el CO₂ –Unió Europea–, perquè, a més, ens ha fracassat la política dels preus del CO₂, i, a més, de seguretat energètica, cap ni una.

Vull que entengueu això, d'alguna manera, per situar-nos en el joc geopolític i econòmic que hi ha darrere de tot això en la mira aquesta de la resiliència energètica.

En el futur, què passarà amb els preus del gas? Potser una bombolla. L'Agència Internacional de l'Energia diu que no. Això és el preu del carbó, que serà el combustible més barat. Ja us anticipo que les primeres reserves de carbó del món són als Estats Units i a Canadà; les segones, a la Xina i l'Índia; les terceres, a Rússia. En aquests moments, el preu del gas als Estats Units –aquesta línia que teniu aquí de color taronja– és més baix que el del carbó. En el futur serà més alt, però, en qualsevol cas, els preus el 2035... –projeccions d'aquest organisme–, és que seguirà sent almenys la meitat que el de la Unió Europea, i més barat que al Japó.

Enfront de tot això, Europa s'ho mira i pensa si cal trencar això, alliberar el geni, un geni que evidentment, doncs, aquí l'han pintat..., de nou, *The Economist*. Se la pren molt seriosament, *The Economist*, aquesta qüestió. No és una qüestió, val a dir, que únicament és de territori, medi ambient, etcètera. És una qüestió, com intento explicar, d'interès global. Hi trobareu articles sobre el *fracking* cada setmana pràcticament, i sobre energia. Doncs, el geni aquest, evidentment té uns impactes ambientals clars, però té un altre retorn.

La situació és: estiguem preparats o no, els canvis passaran, perquè això és una revolució tecnològica i de paradigma geològic. Allò que en dèiem «no convencional» s'està convertint en convencional. I jo ho puc obviar per unes altres raons, però aquesta és la veritat.

Què passa a Catalunya? Bé. Deixant de pas una mi-queta el que està passant a exploració a mar –ja sabeu que al mar no es fa enlloc del món *fracking*, encara que hi hagi gent que ho hagi barrejat tot–, hem deixat alguns permisos, queden aquests que estan a cavall. Bé. El fet és: té sentit prohibir la caça d'elefants a Catalunya? Contesteu la pregunta: hi ha elefants a Catalunya, a part del zoo? És que estem entrant en una dialèctica que és –no sé si us ho heu plantejat mai, doncs– que la informació geològica disponible mostra que els objectius de *shale* són molt improbables, per tot aquest llistat de condicions que no entraré a detallar.

Per tant, estem prohibint la caça d'elefants a Catalunya. No us preocupeu. Jo no em preocuparia de pro-

hibir-ho ja. Quin sentit té? Per què no aprofundim en aquesta qüestió quan en tinguem realment? Quina pressa tenim?

Direu: «França». Us heu plantejat mai per què França està en aquesta política? És nuclear, i, a més, té el cementiri de residus nuclears en el mateix lloc que hauria d'explotar les *shales*, i, a més, té un contracte amb Rússia, que es va celebrar com una gran victòria d'estat, de subministrament de gas a llarg termini –*take or pay*. No pot anar en aquests moments en aquesta via. Hi anirà? Ja en parlarem.

Ens oblidem massa sovint de quina és la situació a Catalunya. La nostra dependència dels combustibles fòssils, independentment que tots sospirem pel mateix en el futur, un nou model energètic..., la nostra situació és que en energia primària el petroli és el 47 per cent de tot el nostre consum d'energia primària, del que entra al sistema, i un 24,6 per cent és gas natural. El 72,5 de tota l'energia que entra al sistema és petroli i gas, que entra al sistema per després transformar-lo.

I jo tindria especial cura a fer aquest punt –«que entra al sistema»–, perquè els analistes energètics del país estan únicament i exclusivament centrant la seva anàlisi en el que tenim per transformar aquesta energia, però convé també no perdre de vista el que entra i per on entra. Si és energia final, llavors és que estem molt pitjor. El 50 per cent de tota l'energia que consumeix Catalunya és petroli, derivats del petroli, per al sector del transport. L'energia elèctrica, en la qual tothom pensa únicament quan fem el model energètic, és el 27 per cent, i el 50 per cent d'aquesta és nuclear. M'agradaria saber, en aquest nou model energètic, com preveiem substituir aquest 50 per cent ja.

És a dir, d'alguna manera, el que s'està produint en el nostre país és un altre editorial gràfic d'El Roto. Estem en aquesta posició. Tots. Una cosa és el que ens agrada, i una altra cosa és la realitat. Per què no comencem per analitzar aquests números que he posat sobre la taula abans de prendre posicions precipitades, bàsicament en base a motius electorals? Ho sento, però ho he de dir. De les tres es que jo he dit –*energy supply, economy i ecology*–, n'hi ha una de quarta que hem de treure tots fora –perquè necessitem un pacte d'estat en matèria energètica, un pacte nacional–: hem de treure fora la e de l'electoralisme. I molt em temo que el que s'està portant de moment entorn del *fracking* és això. Respondré molt a gust aquestes preguntes que els pugui generar aquesta afirmació.

Som una generació Nimby. Tothom ho nega, però és «Not in my back yard». No a les infraestructures, als impactes mediambientals, visuals i socials, sí als serveis. Ningú vol renunciar a cap servei, però ningú vol pagar cap preu per això. Això porta a una dificultat impossible de superar per part de l'Administració, sigui del color que sigui. És per això que entenc que la e d'electoralisme estigui present, però, compte, això no ens porta enlloc com a país –no ens porta enlloc.

Si voleu, discutirem què cal fer amb això, però per mi la reflexió final és: mètode intrínsecament dolent o males pràctiques. Jo suggereixo que es faci una anàlisi cas a cas, estudiant bé el subsòl, fent els estudis que cal-

guin, i després recolzar tot això amb una regulació superrestricta. Tenim temps per desenvolupar-la, la Unió Europea l'està desenvolupant, i serà dura, però l'està desenvolupant, perquè és conscient que la seva política industrial i energètica ha d'afrontar aquest problema, i aquest problema no se'l traurà així com així, amb declaracions que acontentin tothom. És una decisió estratègica, i jo espero que Catalunya sàpiga estar a l'alçada d'aquesta decisió.

El president

Molt bé. Moltes gràcies. Una intervenció que donaria segurament per un llarg debat. Tot i això, tenim el temps que tenim, i, per tant, els demano que siguin, en la mesura del possible, el màxim de concisos.

Té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Molt bé. Gràcies, president. Gràcies, senyor Marzo, per la intervenció i per l'explicació, em sembla que bastant clara i rotunda en alguns aspectes, no? Jo diré que el que planteja vostè és el que, en definitiva, plana sobre aquest debat, tot i que hi ha algú que diu que només hem de parlar de *fracking*; però, en el fons, parlem de tot un model, eh? I això és una tècnica que no deixa d'afectar una part, diguem-ne, del model energètic. (*Veus de fons.*)

I, per tant, evidentment que parlem de diverses qüestions. A nosaltres ens agrada englobar-ho també..., i som del parer, com vostè plantejava, que aquest país necessita un debat amb profunditat –un debat energètic. Segurament venim massa prefixats o venim massa marcats per la situació actual, pel model actual, que és molt rígid des d'aquest punt de vista, i que, per tant, qualsevol intent de canvi sobre un model..., més enllà, diguem-ne, de les dificultats pròpies de tota l'estructura que tenim, hi han alguns actors que intenten de totes totes que no es produeixin aquests canvis, i per desgràcia, doncs, hem pogut veure com des de Madrid s'intenta regular el sector elèctric fent-lo captiu i intentant evitar al màxim qualsevol canvi.

Jo li volia plantejar alguna qüestió. Vostè ens plantejava el debat des del punt de vista econòmic, que és evident que és interessant. A nosaltres sí que ens preocupa..., i no volem entrar –tampoc no ha estat mai la voluntat d'Esquerra Republicana– en un debat alarmista sobre les tècniques del *fracking*, però és evident que sí que comporta un seguit de qüestions que per nosaltres poden arribar a ser nocives. Aquest dematí teníem una certa explicació que la situació dels Estats Units, la composició geològica del sòl dels Estats Units respecte a la nostra realitat, era molt diferent, i que, per tant, diguem-ne, això produïa o permetia, segurament, fer *fracking* amb unes garanties als Estats Units que segurament a Europa difícilment es donarien. Per tant, nosaltres, des d'aquest punt de vista, tot i que és evident que l'element econòmic s'ha de tenir en compte..., però per nosaltres no és el fet transcendental.

Aleshores, la pregunta, i vostè que n'és coneixedor..., el que passa és que els Estats Units ja ens tenen acos-

tumats a aquest sistema, una mica, d'una certa depreciació del territori, segurament un seguit de valors que no formen part del seu model social, com sí que formen part del model social europeu i català.

Vostè no pensa que aquesta, diguem-ne, intensificació... –i vostè parlava d'acceleració en l'explotació, i ens parlava d'1 milió de pous, trenta mil pous l'any–, això acabarà comportant un problema? Certament, segurament hi ha algunes empreses que estan capacitades per fer-ho, però això a la llarga no acabarà comportant un problema? És la pregunta que nosaltres li fem. És suportable aquest ritme per aguantar? És a dir, ja no només des del punt de vista ambiental, que a nosaltres ens sembla que sí que això acabarà comportant uns problemes, sinó des del punt de vista econòmic. És a dir, la necessitat d'explotar i el rendiment que segurament tenen aquests pous, a mesura que van –i pel que ens explicaven també aquest dematí–, diguem-ne..., crema de seguida tot aquest recurs, no? Vostè ens apunta..., i segurament el que hauríem de fer és plantejar i convidar-lo un altre dia en un altre debat, en el marc d'un altre debat, a parlar del mix energètic del país, on segurament les seves aportacions són valuoses.

Per tant, tampoc no vull introduir..., o no vull incidir més en aquest tema. Se m'ha acabat també el temps. Però, en tot cas, sembla..., i com vostè apuntava, no val la pena que ens preocupem, almenys en un termini curt, del tema? O a vostè li sembla que –i com bé apuntava que la indústria va per davant de la ciència– és possible que en un termini relativament curt trobem tècniques d'explotació geològica de forma intensiva, semblants al *fracking*, que puguin intentar nous projectes a Catalunya? O a vostè li sembla que pel resultat, diguem-ne, el que comporta o el que existeix en el nostre subsòl, no tindrà cap tipus d'interès per a les empreses?

Gràcies.

El president

Té la paraula el diputat del Partit Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies. Senyor Marzo, moltes gràcies per la seva presència, crec que ha estat una brillant intervenció, com sempre en els seus treballs i en els seus articles. Per tant, suposo que no li ve de nou que li ho digui, perquè això és d'aquesta forma, no?

Una altra cosa és si..., penso que en el poc temps que ha tingut, que li hem donat –i per això penso també que seria interessant que vingués un altre dia–, ha pogut desenvolupar-ho tot? O sigui, en fi, és metafísicament impossible, no ho ha pogut fer, no? I, per tant, considero que ha centrat molt la seva intervenció en els temes –tan importants des de tots els punts de vista– de la seguretat de l'aprovisionament de l'energia i de les seves repercussions econòmiques, no només en si mateixes i les que poden tenir en l'augment dels seus preus, sinó també sobre l'economia global, que evidentment té una importància cabdal, no?

Clar, això és seguint el model que tenim de creixement, de consideració de com ens organitzem la societat, de quin és el nostre model de viure, de consumir, de comportar-nos, etcètera, evidentment. (*Veus de fons.*) I veig que em fa que sí, doncs, celebro també coincidir des d'aquest punt de vista. I jo penso i el meu grup pensa que ens ho haurem de qüestionar en algun moment, això. És a dir, no és possible continuar d'aquesta manera.

Per quant de temps, senyor Marzo, amb uns recursos finits com els que vostè diu que en depenem tant? És a dir, és bastant irresponsable per part de la societat, de tots plegats, que caminem cap aquí a dir: «Augmentem el consum d'aquest recurs, que és finit i que té molta repercussió sobre el canvi climàtic» –que vostè avui no ho ha pogut desenvolupar, sé que en altres ocasions ho ha fet, perquè jo el segueixo molt en les seves publicacions. Però a costa de què? De quants graus d'increment de la temperatura de la Terra? I de contaminació dels productes que provenen de la combustió d'aquests fòssils dels quals depenem tant, i dels quals sembla que haurem de dependre tant si no canviem, hi insisteixo, els paràmetres i el model del nostre comportament, de la nostra organització social.

I és aquí on crec que també ens hauríem de centrar. Perquè vostè té tota la raó, Catalunya depèn en el 75 per cent de la seva energia dels combustibles fòssils, i Europa també, i això comporta també, i aquesta és una reflexió sobre la indústria química –jo, que sóc de Tarragona, ho conec, perquè me'n parlen els meus amics americans que estan allà, en indústries americanes i alemanyes–, que Amèrica, si no anem vius, doncs, s'acabarà emportant tota la indústria química. I això, nosaltres, amb una indústria com aquesta, tan important com aquesta, tampoc no ens ho hauríem de poder permetre.

Ara, això com se soluciona? Es pot apostar –com nosaltres pensem que s'hauria d'apostar– més per les energies renovables, més per la investigació centrada en aquestes energies. Estudiem a fons el model alemany, per veure de quina manera es van proposar fa un parell d'anys canviar de model energètic de soca-rel. Pensem en les immenses possibilitats que tenim d'energia distribuïda d'autoconsum, que per cert, en fi, aquests dies no cal dir com està absolutament cegat aquest –fins i tot– debat, perquè pràcticament, doncs, ja no ens la podem ni plantejar, la qüestió de l'autoconsum domèstic, etcètera. De quina manera pensem que en el futur l'hidrogen pot tenir, per exemple, un paper –que hauria de tenir– fonamental; ja sabem que descompondre l'aigua, que segurament seria el capital més natural per obtenir l'hidrogen, doncs, també en aquests moments és molt car: estem disposats a pagar tot això?

En fi, són preguntes que queden en l'aire, que jo lamento..., senyor Marzo, no s'ho prengui malament, però segurament l'hauré d'abandonar, perquè hi ha vaga als trens i perdre l'últim i no podré tornar a Tarragona, i hauré de gastar molta gasolina si demano que em vinguin a buscar d'allà, i preferiria marxar en transport col·lectiu.

Li ho agraeixo moltíssim i el felicito per la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada del Partit Popular.

María José García Cuevas

Gracias, presidente. Bueno, señor Marzo, felicitarle, por supuesto. La verdad es que ha sido un placer escucharle. Una intervención amena, objetiva, argumentada, contrastable. Con lo cual, felicidades. La verdad es que creo que ha aportado usted una intervención, bueno, broche de oro de la comisión.

Usted ha dicho que existe más opinión que conocimiento en este tema –muchos temas, ¿eh?, que se prestan a la demagogia y a la tergiversación delante de los ciudadanos. Estamos de acuerdo. Usted ha aportado conocimiento, y ojalá hubiéramos empezado por el conocimiento antes de opinar.

En relación con el caso de Estados Unidos, usted dice que se ha abandonado el principio de prudencia. Lleve razón. Estamos totalmente de acuerdo. Nosotros lo denunciábamos en el primer Pleno que se habló de este tema: cómo se habían derogado, pues, determinados requisitos de la Ley de la energía, requisitos de seguridad, para favorecer este desarrollo incontrolado que había provocado la alerta en el territorio –lógica, comprensible–, y que no era en absoluto comparable con la situación que teníamos aquí. Nosotros no queremos perder este principio de prudencia; no es solo que lo tenga Europa, lo tiene España y lo tiene el Gobierno de España, que es quien en este momento tiene la mayor responsabilidad de dar los permisos de prospección para la explotación, ¿no?

Luego, habla usted del triángulo: energía, economía, medio ambiente. Estamos totalmente de acuerdo –estamos totalmente de acuerdo–, son las tres patas del taburete, y nosotros queremos podernos sentar en el taburete con las tres patas. ¿Cree usted que es posible? ¿Lo podemos hacer, todo esto, compatible? Nosotros pensamos que sí, pensamos que tiene que ser a través de un mix equilibrado, y sobre todo de un planteamiento sin apriorismos y sin prejuicios, y con información, y con conocimiento. Pero querría saber su opinión.

Me ha gustado mucho la pregunta que ha hecho usted al final: si el método es intrínsecamente malo, o hablamos de malas prácticas. Es que esa es la cuestión. Es que se confunde todo, se confunde la mala práctica con el método. Lo decía esta mañana también un compareciente, diciendo que para enseñar como era un hospital, si tú enseñas cuando se ha cortado la pierna que no corresponde, pues, lógicamente, eso no explica cómo funciona el sistema sanitario, sino que te está mostrando una mala práctica.

Bueno, nosotros pensamos que el método no es intrínsecamente malo, que lo que hay que evitar es una mala práctica a través de una estricta regulación, que es lo que se está intentando hacer a nivel estatal, a nivel europeo –como usted ha dicho–, y donde lo importante es que vayamos todos coordinados.

Y para finalizar, porque no me quiero extender más –yo también tengo el problema de la huelga, porque yo vivo en Gerona, como he dicho, cerca de la zona amarilla del *fracking*–, lo que usted ha dicho de «No en mi patio trasero», es que es así –es que es así. Es lo que también estamos diciendo por activa y por pasiva. Yo le agradezco mucho..., porque usted ha sido capaz de expresar con mucha brillantez planteamientos y argumentos que mi grupo, y personalmente yo, llevo tres años intentando plantear. No queremos renunciar a lo que tenemos, y no queremos asumir el coste. Nadie quiere que por su casa pase una línea de muy alta tensión, nadie quiere escuchar el ruido de una carretera, pero luego queremos llegar a los sitios, o queremos –lo que siempre se dice– darle al interruptor y tener electricidad.

Si hubiéramos encontrado gas en Cataluña, si Cataluña fuera la pieza roja, ¿usted cree que hubiéramos sido capaces de aprovechar este recurso estratégico –como hemos planteado esta mañana– con la seguridad suficiente, o no hubiéramos sido capaces? ¿Por qué? Y, ¿qué tendríamos que haber hecho en ese caso?

Gracias.

El president

Té la paraula el diputat d'Iniciativa, Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, li agraeixo la intervenció.

Senyor Mariano Marzo, una primera pregunta: si no hi han elefants, per què ens demanen permisos de caça i volen organitzar safaris? És que és important, no? Perquè la pregunta és pertinent. Hi ha una corrua de gent que vol organitzar safaris, que demana permisos de caça. Llavors, què hem de fer els ciutadans d'aquest país? «Ah, donem-los-els» –com si ens demanen permisos per caçar extraterrestres. (*Veus de fons.*) No, d'acord. Per tant, aquesta és la primera qüestió.

Però jo crec que el que és interessant és quan vostè ha plantejat tot el tema del model a nivell mundial, perquè aquest és un tema que s'ha de portar més endavant. Estic d'acord amb vostè..., vostè parla de la capacitat de resiliència, com es planteja en els Estats Units, i tot l'escenari. Però jo diria una paraula... –ja que hem utilitzat molta terminologia anglesa–, sempre sobre una premissa: «*Business as usual*.» Aquest és el..., el que hi ha aquí darrere és: «Si volem mantenir» –que tradueixo per als lectors del diari– «l'actual model econòmic, de consum energètic, de consumisme, productivisme, etcètera» –que se'n diu «*business as usual*»– «necessitem això.» I tenim unes projeccions que ho fan difícil, que ho fan complicat. I arribem al 2035, que si no ho compto malament, comptant dallò, són vint anys. Encara està en l'esperança de vida d'alguns, eh? –d'alguns. I després què?

No, no, ho dic perquè la qüestió és aquesta. És a dir, capacitat de resiliència pot ser de dues maneres. És a

dir, jo sóc drogoaddicte, i el que haig de procurar és que la meva drogoaddicció energètica es mantingui com sigui: prenc metadona, però després continuo, busco cocaïna més barata, haig de trobar algun metge que m'ajudi que la cocaïna no m'afecti, etcètera. O decideixo ser... *(Veus de fons.)* No, no..., és que aquest és el dilema de la nostra societat. Som energeticodependents i som drogoaddictes, o en tot cas «energeticodrogoaddictes».

Llavors, és clar, plantejar aquest esquema comparant amb els Estats Units..., vostè ha posat el triangle –llàstima que hagi... El triangle aquest diu: «Energia...» La senyora del PP deia: «Energia, economia, medi ambient.» Però vostè ha posat un tercer element molt important: seguretat. Però la seguretat, en els termes que vostè ho ha dit, és: «Tenim a Catalunya, per poder fer aquest triangle o aquesta cadira, la sexta flota, el quart exèrcit d'això?» Perquè, és clar, la continuació, veient les imatges, era: «Seguretat no vol dir seguretat energètica.» –com surt aquí, que no hi hagin filtracions, no– «seguretat vol dir controlar geoestràticament el poder militar al món per poder controlar els pous de petroli allà on són, col·locar a la resta del món el que no vol, i controlar les línies d'abastament tenint aquesta capacitat.»

És aquest el model que Europa pot tenir? Perquè, llavors, efectivament, tindríem dos gegants, no? El gegant de l'altra banda, i nosaltres, no sé amb quantes quintes o sextes flotes. Però no és el model europeu, confrontar-nos amb això. Ni tan sols la Xina s'ho planteja així, ni tan sols la Xina es planteja aquest dilema d'«anem a la seguretat». El que ens hem de plantejar... *(Veus de fons.)* No, la seguretat en els termes militars. La Xina s'ho planteja amb una altra... *(Veus de fons.)* No, la Xina s'ho planteja d'una altra manera: simplement compra l'exèrcit americà, que és el que té, a través dels bons. Però ara això no ho discutirem, perquè és un debat estratègic... No, però molt important –molt important. Quan es parla d'aquesta situació... Els Estats Units tenen aquest element de seguretat? La senyora Garcia Cuevas deia que en el tríode a què vostè es referia abans –energia, medi ambient i economia–, en faltava un de quart que fa la cadira, que se'n diu «seguretat», seguretat en termes geoestratègics. Ho afirmo jo –ho afirmo jo–, però s'hi ha referit el senyor... *(Veus de fons.)* No, no, era un comentari.

Llavors, què vull dir amb això? Simplement, a l'hora d'analitzar tots aquests elements –i vaig acabant, però crec que és molt important–, per exemple, vostè no ha parlat de la quota de retorn energètic. Quanta energia s'ha de gastar per cada un d'aquests..., és a dir, quants elefants hem de matar per caçar un elefant, per exemple –seguint amb l'exemple. Quanta aigua necessitem? *(Veus de fons.)* Això és Dakota del Nord? *(Veus de fons.)* Sí, però ho dic –ho dic– perquè a l'hora de parlar d'efectes Nimby o de: «No n'hi ha per tant, ens ho hem de plantejar...» *(Veus de fons.)* Bé. En tot cas, ho comento perquè vostè ara ho pugui ratificar quan fem el daixò.

És a dir, no és un tema de dir: «No, és que no m'agrada a casa meva.» No, és que no tenim el llac Michigan al costat per poder captar aigua. És simplement

això. Encara que només fos per aquest sistema pràctic. Quant dura un pou d'aquests? Ens ho han explicat abans, un pou d'aquests en trenta-sis mesos s'esgota, i se n'ha d'excavar un altre –poden ser més mesos.

Què vull dir...? *(Veus de fons.)* Clar... *(Veus de fons.)* Què vull dir? Que el dilema que tenim aquí a Catalunya no és continuar-nos barallant sobre si val la pena o no val la pena prohibir matar elefants, sinó si val la pena o no val la pena que ens plantejem d'una vegada per totes el que vostè ha plantejat en moltes ocasions, que és un model econòmic, un model energètic, i, per tant, un model social a nivell europeu –europeu; com a mínim, europeu–, que ens faci capaços de competir amb el gegant, amb el geni de la «làmpara» de l'altre costat, carregat de contaminació i de dòlars, per un altre model que sigui –com ha sigut històricament Europa capaç de fer– determinant d'un altre model econòmic que ens generi indústria. Perquè, és clar –també ha sigut molt interessant–, ells generen indústria. Pregunta: només es genera indústria seguint amb el *business as usual* i adaptant-nos al consum energètic? O generem indústria amb un nou concepte d'eficiència, d'estalvi, de noves formes de generació, etcètera, que ens permetin generar indústria sense necessitat de la dependència dels combustibles fòssils.

És a dir, és aquest, el dilema. És a dir, resiliència? Oï tal, que sí. Davant dels problemes aquests, és: plantejem canviar de model de vida, deixar de ser drogoaddictes i apuntar-nos a una vida sana –ho dic amb el mateix element caricaturesc del que podria ser un dibuix de l'editorialista gràfic de *The Economist*. *(Veus de fons.)* No, ho dic perquè a la nostra societat una argumentació com la que vostè ha explicat és realment impactant, és provocativa, genera debat, però llavors l'hem de completar, tot aquest escenari, i dir: «No, plantejem què és necessari», que és l'única possibilitat que tenim com a país i com a sistema i com a Europa de dir: «Escolta, trenquem amb aquest model, i busquem alternatives que no passin per organitzar safaris d'elefants, ni esperar que creixi algun elefant perquè llavors ja discutirem si donem permís o no per matar-lo, sinó que el que hem de plantejar és definitivament que volem un altre tipus d'activitat econòmica.»

Però jo crec que a això quedem emplaçats per a quan discutim aquest model energètic europeu, i també català.

El president

Gràcies, diputat. Té la paraula la diputada de Ciutadans. Gràcies.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Pues, por supuesto, agradecer la comparecencia, que ha resultado absolutamente interesante, objetiva, técnica y contrastada, ¿no?, que se echa en falta de vez en cuando, pues, tener este tipo de comparecencias aquí, en el Parlament.

También es interesante porque usted no se ha centrado únicamente en la situación del *fracking* en Cataluña,

que ya hemos tenido ocasión de escuchar en otras intervenciones, sino que ha dado una visión mucho más global del problema energético, porque, en definitiva, nos miramos mucho el ombligo aquí en Cataluña, pero este problema no se entiende sin una visión absolutamente mundial del mercado de la energía. Y, por tanto, ha sido muy interesante.

Como bien usted decía, nosotros tenemos un problema, y es que somos absolutamente dependientes de energía que viene del exterior, energía que nosotros no producimos, y que además esta energía, pues, proviene de recursos fósiles, ¿no? Aparte de esto, usted no lo ha dicho, pero a mí me gustaría poner de manifiesto que esto lo que hace es que el coste de la energía sea muy alto, que las empresas sean muy poco competitivas porque tienen que pagar una energía mucho más alta que en otros países europeos y del resto del mundo, y, por tanto, eso lo que hace es que nuestro sector industrial y nuestro sector empresarial, pues, cada vez vaya disminuyendo. Eso afecta a la economía, genera paro, etcétera. O sea, que no estamos hablando solo de un tema medioambiental, sino de un tema absolutamente económico y de subsistencia de nuestra propia sociedad.

Por tanto, como bien usted decía también, el modelo deseable es desarrollar energías renovables, energías que nosotros podamos producir aquí –que nosotros disponemos en Cataluña, en el resto de España–, no solo por un tema de protección del medio ambiente, sino por hacer sostenible nuestra sociedad y por paliar esta dependencia.

Entonces, mi pregunta es: dentro de esta visión global que usted ha explicado muy bien, ¿podemos realmente hacer algo desde Cataluña? Desde Cataluña, desde la competencia que tiene el Gobierno de la Generalitat, ¿podemos impulsar un modelo energético que se base más en energías renovables y en energías no solo que son renovables, y, por tanto, menos contaminantes, sino energías que podamos producir nosotros desde nuestro territorio? Me imagino que a nivel español será aún más el papel que podamos tener todos los ciudadanos españoles, y me imagino que cuantos más esfuerzos se aúnen, pues, más potencialidades podemos tener, ¿no?, y también me gustaría que usted lo comentara.

Y, además, yo es que siempre me hago la pregunta de que en Cataluña, precisamente, hemos tenido durante siete años un gobierno liderado también en el sector medioambiental por un partido ecologista, que no se ha producido en muchas otras comunidades o en otros países del mundo. Entonces, qué hemos hecho mal para que, incluso teniendo esta oportunidad de haber sido gobernados durante siete años por un partido que se manifiesta absolutamente ecologista..., por qué en Cataluña estamos donde estamos, y si hemos perdido alguna oportunidad. Con el afán, simplemente, de aprender de los errores y de ver qué podemos hacer desde Cataluña y desde el resto de España.

¿Cómo valora usted el Plan de energía de Cataluña? ¿Lo valora positivamente? ¿Piensa que se tiene que volver a realizar otro plan que sea un plan de absoluto consenso, que esté más actualizado, etcétera? Me gustaría..., si me puede dar una breve pincelada, se lo agradecería.

Y, por último, hacerle una consideración respecto a regular el *fracking*. Mire, nosotros pensamos que sí que se tiene que regular esta técnica, pero un poco por lo que decía el señor Milà –que me ha medio robado la idea que le iba a decir. O sea, es que aquí ha venido gente a pedir permisos para cazar elefantes, y resulta que se han tramitado, y resulta que han estado más de dos años en tramitación, y resulta que se le ha pedido información a esas empresas, y resulta que esas empresas han ido al territorio a hablar con los alcaldes. Es que aquí no es tan absurdo –no es tan absurdo– hablar de prohibir el *fracking*, cuando se han generado expectativas empresariales, cuando han aparecido noticias en la prensa y cuando se ha ido a hablar con las entidades locales.

Entonces, a nosotros, que somos unos claros y firmes defensores de la seguridad jurídica, nos gustaría que toda persona, toda empresa, toda entidad local, supiera exactamente cuál es la visión del Gobierno y cuál va a ser la postura del Gobierno ante esta técnica –ante esta técnica y ante cualquier otra. Es verdad que si fuera una técnica que aquí nadie la hubiera planteado, ni hubiera ningún tipo de oportunidad, pues, sería quizás absurdo comenzar a regularla. Pero es que no es el caso del *fracking* en Cataluña, porque tenemos precedentes de tramitación de expedientes, como ya le he dicho.

Y, sin más, agradecer su comparecencia. Y si me puede responder las preguntas, se lo agradecería.

El president

Gràcies. Per últim, la diputada del Grup de Convergència i Unió.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, president. Bé. El diputat senyor Teixidó ens ha hagut de deixar, però l'últim que m'ha dit abans de marxar és que digués al senyor Marzo que el volia abraçar, eh? (*Rialles.*) Per tant, jo compleixo (*L'oradora riu.*), eh?, amb la nota del diputat Teixidó. Però... (*Veus de fons.*) La veritat és que ho deia en el sentit que..., jo ara em faré repetitiva dels comentaris dels meus companys, però en relació amb la contundència de la seva intervenció i amb la seva claredat, la qual cosa jo crec que la hi hem d'agrair, i molt, després de tot el dia que som aquí. Doncs, aquest colofó realment és brillant i important.

Bé. Jo crec que..., ho he dit abans –he fet una pinzellada del tema dels Estats Units quan he fet la meva intervenció anterior–, de dir que potser ens hem emmirallat en el tema dels Estats Units quan hem començat a parlar de *fracking*, i que la Unió Europea, com amb vostè després també aquí hem pogut veure, s'ha quedat amb el pas canviat, potser, no?, o potser sense capacitat de reacció. Llavors, jo li volia preguntar això, no?, què creu que ha de fer Europa, quins criteris ha de posar damunt de la taula perquè tots plegats també ens hi puguem anar emmirallant, no?

Ens ha quedat molt clar que a Catalunya no hi ha recurs, que no hi ha tema, que en principi, de moment, pel tema del *fracking* no cal preocupar-se. Jo és el que

he entès de la seva intervenció. Però, per tant, potser que comencem a parlar d'una altra cosa; és a dir, d'això no, però d'altres coses sí. Per tant, model energètic damunt de la taula, i començar a treballar una mica en aquest tema.

Per tant, això ja no és tema potser d'aquesta comissió d'estudi. Ens dona una certa tranquil·litat haver arribat avui fins aquí, amb totes les compareixences, però de fet comencem a treballar potser en un altre àmbit, en una altra comissió, i la veritat és que ens agradaria molt poder comptar amb la seva col·laboració, i que ens doni una mica de llum, no?

Jo crec que ja ens ha posat una mica de deures, no?, quan ens ha parlat que deixéssim de banda potser el tacticisme polític. Jo he entès aquesta... (*Veus de fons. L'oradora riu.*) Aquest deure que ens ha manat, no?, deixar de banda potser el tacticisme, i posar-nos a treballar en el que és un model energètic, eh?

Hi ha hagut governs anteriors –la diputada Arrimadas també hi havia fet consideracions–, però, bé, de fet ara estem aquí, doncs, ens hi posem. De fet, el Ple passat Convergència i Unió, i recolzada pel Ple del Parlament, ja va presentar una moció que començava a parlar del decret de l'Estat i del dèficit tarifari. Per tant, aquí jo crec que tenim tema, però per a un altre àmbit, no per a la comissió de *fracking*.

I, bé, jo crec que, si he entès bé les seves reflexions, em quedaria amb aquest deure que ens ha encomanat al Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula el senyor Marzo.

Mariano Marzo Carpio

Bé. Començant una mica pel que m'havia quedat d'explicar, i que toca una mica el tema de per què s'han demanat permisos, etcètera, jo voldria recordar una mica que l'acceptabilitat d'un projecte avui en dia requereix –ja que parlem de potes– tota l'estona tres potes, tres condicions necessàries. Això mateix ho podríem posar, per exemple, al Castor, avui en dia, o a qualsevol. Primer de tot, una avaluació tècnica. Molts dels projectes que se'ns presenten tècnicament no són tan consistents com ens semblaria. Llavors, l'Administració té els tècnics adequats en cada moment –l'Administració a qualsevol nivell– per assessorar tècnicament això? O necessita cridar els experts i institucions científiques –universitats, Politècnica, el que calgui– per avaluar tècnicament un projecte? Primera qüestió.

Però això no basta. Per descomptat, ha de tindre totes les autoritzacions, regulacions... Us diré una cosa: el Castor va passar quaranta-dos tràmits –quaranta-dos–, i s'ha presentat com un rècord mundial de complexitat per assolir un permís. Hi havia tot el que hi havia d'haver? Us ho deixo obert també aquí.

I la tercera –que en això, doncs, bé, el territori em recolzarà–: si no pot gestionar la indignació del territori,

aquesta empresa té un problema. No els polítics, l'empresa, perquè les demandes socials han de quedar cobertes. Mireu, energia significa infraestructures, no parlem d'energia en abstracte –sigui des d'un molinet de vent a un oleoducte, el que vulgueu. Una infraestructura suposa un greuge i indignació de part del territori. Per tant, la gestió d'un projecte inclou la gestió de la indignació. I haurem d'acostumar-nos a passar del DAD –això us agradarà molt, a les noies– de *decide, announce, defend* –decideixo, anuncio, i després defenso– al MUM, *meet, understand, make a decision* –m'hi trobo, faig que la gent entengui el meu projecte, i llavors prenc la decisió.

Llavors, jo penso que, bé, doncs, senzillament, en aquest projecte dels permisos, doncs, hem donat per descomptades massa coses. Sense oblidar una cosa fonamental: avui en dia, per a moltes empreses, dir que tenen un mercat o que tenen un *acreage*, que nosaltres en diem, en alguna part del món..., el que va a buscar si inverteix en borsa allà, sigui una petroliera o sigui el que vulguis, diu: «Mira, aquesta gent té empena i té moltes possibilitats.» No n'entén ni un borrall, de geologia, no? I això ven. Però això és el nostre model de màrqueting. Vosaltres en dieu «especulació»? Jo en dic «màrqueting». D'aquí que, probablement, més que mai l'avaluació tècnica ha brillat per la seva absència, en el seu moment. No «ha brillat per la seva absència»: hauria d'haver estat més exigent, en aquest projecte. «Quins són els objectius concrets que vostè busca? Me'ls expliqui.» Podem fer moltes coses.

Respecte al tema de les tres potes i l'equilibri, bé, haurem d'introduir un altre element. La Unió Europea ens ha fet creure que era un equilibri, jo voldria parlar de prioritats. I ho deixo aquí. Això ho haurem de desenvolupar en un moment. L'equilibri entre medi ambient, economia i seguretat de subministrament va bé mentre no et fallen l'economia i la seguretat de subministrament. En el moment en què això trontolla, atenció. Perquè tots heu plantejat que cal –no tots, la majoria– un canvi de model. Bé, doncs, vinga, comencem a explicar. Ho comencem a explicar, però amb les conseqüències que això té, que són que el creixement econòmic indefinit i exponencial no és possible. A veure què us explica la gent, o què us diu la gent. Però comencem ja, no en el futur plusquamperfet. Que tots estem molt d'acord amb què hem de fer o deixar de fer. És ja. Perquè el que jo he plantejat és la situació actual.

És evident que jo no combrego amb això, però aquesta és..., quan es diu que els Estats Units estan en un procés de bombolla, no. És *real politics*, de la bèstia, i la pagarem, i la pagarem els europeus. Que això no ens salvarà a nosaltres? No. Però, llavors, per què no comencem a parlar, doncs, possiblement, que és necessari un pacte d'estat –com ha fet Dinamarca: en els cinquanta, lliures de combustibles fòssils–, un acord parlamentari, i veure quin model tenim, ateses les nostres limitacions? Ja. Abans de dir no al *fracking*, això ho hauríem de tindre. Fet. Perquè llavors sí que ens hauríem carregat de raons: «No el volem perquè volem anar allà.» No: «No el volem perquè...» No sé si m'explico bé.

I en aquest model, què hauria de ser prioritari? Gestió de la demanda, el primer. Abans de preocupar-nos del

mix, de si renovables primer –que, per descomptat, sí–, primer, gestió de la demanda. Sabeu què vol dir gestió de la demanda primer? Estalvi. La mentalitat dels nostres avis amb la tecnologia del segle XXI: eficiència, estalvi i eficiència –estalvi i eficiència–, educació a la població. Tot això és gestió de la demanda.

Una vegada tinguem això –i no hi dediquem prou esforços, ni jo ni tots plegats, hauríem encara d'insistir-hi més–, em preocuparia de la gestió de l'oferta. Renovable al màxim de les seves possibilitats, traient de banda l'efecte Nimby –perquè les renovables també tenen el Nimby. Després em plantejaria quins combustibles fòssils tinc com a *backup* d'això. Perquè, si voleu, mantenim les nuclears, però algun *backup* per al sistema de renovables hem de tindre. I després, doncs, evidentment, al mateix temps, cal acompanyar això amb la legislació, la regulació i els incentius adequats, i posar al centre la I+D+I. Però, clar, això, si no és amb un pacte nacional –que l'hauríem de tindre ja sobre la taula, i jo em quedaré satisfet si queda clar això–, no anirem endavant. I li he tornat a posar l'exemple de Dinamarca.

Això de la droga, sí, és cert. Però penseu per què som addictes a això. Costarà *molt* desenganxar la gent. Per què? Perquè això ho ha anat repetint –això de desenganxar-se del petroli– la mateixa Administració nord-americana als discursos de l'estat de la nació, ho ha anat repetint des de temps del Nixon. Però per què estem enganxats al petroli? Perquè per motius físics té una densitat energètica com mai la humanitat havia somiat, quantitat d'energia per unitat de massa i volum, i un preu que fa riure. Avui en dia, un litre... (*Veus de fons.*) No, fa... (*Veus de fons.*) Una altra cosa és que no estiguem preparats per això, però un litre de petroli val cinquanta cèntims d'euro. Digueu-me un altre líquid que valgui això –la Coca-Cola, la llet, el que vulguis. Tu divideixes un barril –cent seixanta litres– per cent deu dòlars, el dòlar a 1,37 –un euro, 1,37 dòlars–, i veuràs que et surt això. Llavors, estem enganxats al petroli per aquestes dues raons.

I això fa una altra cosa que és important. Si us plau, el model energètic no és electricitat, eh? No és electricitat, desenganyeu-vos. Les renovables van bé per produir electricitat. El model és transport, aquest 50 per cent que us he dit aquí. Què fem amb el transport? Com comencem a explicar a la gent que ha de canviar els hàbits de transport? Una vegada els hem empès a viure fora de la ciutat, com arriben a la feina? És a dir, el problema és de tal magnitud, que o bé prenem consciència que no és un tema de *fracking* sí o no... –que, evidentment, a Catalunya jo no li veig cap futur, i a la Unió Europea poc, ho diré sincerament–, però és un tema que hauríem de tindre la política energètica ben definida i ben explicada a la gent, per després, d'alguna manera, recolzar les nostres posicions en això, més que en tacticismes, que jo, la veritat, els trobo inútils. Perquè del que realment hauríem de parlar és d'això.

Se'n diu: «Canvi de model.» Bé. Podríem, aquí, estendre'ns el que vulgueu, però jo crec que la idea una mica és que ens queda orfe tot el que decidim o el que decidim en aquesta comissió, si no és en un marc, diguem-ne, general, en el qual, d'alguna manera, hem

de cridar l'atenció als grups que ens posem mà a l'obra, perquè és que ens hi va el futur, a nosaltres i a la Unió Europea. Això que he dit per a Espanya val per a la Unió Europea. El que passa, que mentre algú ha posat per exemple Alemanya, resulta que ells ja s'han assegurat un gasoducte que ve de Rússia, el Nord Stream, d'acord? I mentre es fa una determinada política en una direcció, a *Dios rogando y con el mazo dando*. I aquesta anàlisi l'hauríem de fer país a país. Dinamarca, que vol deixar de dependre dels combustibles fòssils, quin percentatge de biomassa *per capita* té, o quin percentatge de carbó té actualment en el mix energètic. Us emportaríeu un ensurt.

Ho deixo estar.

El president

Moltes gràcies. I gràcies per haver participat en la comissió. Acceptem el repte, com a grups parlamentaris, d'intentar arribar al que vostè planteja, que és un pacte nacional per l'energia o de l'energia, que em sembla que és una prioritat estratègica per al país. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, agafem i assumim el repte en la mesura del possible, i a veure què farem.

Moltes gràcies.

(*El president dona la paraula a Salvador Milà i Solsona.*)

Salvador Milà i Solsona

No, és que es planteja la qüestió tècnica de la comissió. Es dona avui per conclosa i passem a tràmit de conclusions? Perquè això s'hauria de dir, si obrim un tràmit de conclusions, si la deixem oberta, etcètera.

El president

El termini de conclusions l'acabarem de definir entre avui i demà, però dèiem de tenir la comissió per a les conclusions el dia 12 de novembre –quinze dies.

Salvador Milà i Solsona

Per tant, formalment es donen per tancades les compareixences, i entrem en fase de conclusions.

El president

Sí. Perfecte.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies.

El president

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.